03|12

Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR

satisfakce

lifestyle magazín

Aktivity

Houbaření: Když to Čechy táhne do lesa…

Umění

Petr Písařík: Je dar moci dělat, co mě baví

Zážitky

Festes de la Mercè: Svátky zábavy i víry v srdci Katalánska

Expert

Prezident Asociace insolvenčních správců Daniel Ševčík říká:

Naše práce je náročná i zodpovědná

top vision

member of e·du·a GROUP

VÝROČNÍ FÓRA – PODZIM 2012

Interní komunikace
4. října 2012
KC Greenpoint, Praha

Marketing Challenge Forum
11. října 2012
KC Greenpoint, Praha

Sales Excellence Forum
18. října 2012
KC Greenpoint, Praha

Training & Development Forum
1.–2. listopadu 2012
Hotel Akademie - Naháč

Manufacturing Management Forum
8.–9. listopadu 2012
Velké Losiny

Efektivní logistika 2012
22. listopadu 2012
KC Greenpoint, Praha

Setkání mistrů
29. listopadu 2012
Praha

Strategické fórum
6.–7. prosince 2012
Hotel Zámek Štiřín

top vision s. r. o. | U Půjčovny 952/2, 110 00 Praha 1
tel.: 234 718 721 | zc@topvision.cz | www.topvision.cz

Obsah

Editorial 03

Recenze 05

Lidé z Unie 06
Právník a rozhodce Bronislav Richter:
Dbám na hladký průběh rozhodčího řízení

Expert 08
Prezident Asociace insolvenčních správců Daniel Ševčík říká:
Naše práce je náročná i zodpovědná

Umění 12
Petr Písařík:
Je dar moci dělat, co mě baví

Neziskovka 18
Organizace nevidomých:
Aby tma nebyla tak temná

Móda 22
Pavel Ivančic:
Nic na tom není a ono to úplně stačí

Bydlení 30
INNEX:
„When functionality meets design…“

Klient 34
Josef Malár:
Chceme své zákazníky hýčkat

Publicistika 36
Stanislav Krupař:
Prezident otrhanců

Byznys 42
AMSYS:
Docházkové systémy šetří peníze i čas celé firmě

Československé greeny 44
Bernolákovo:
Nejtěžší golfový test v Evropě

Partner 47
Jaroslav Široký:
Na základě informací ze systému CESR můžeme kvalifikovaně rozhodovat

Akt 48
Jana Ehrenbergerová

Cesty 50
Alžírsko:
Země nedotčená turismem

Vzdělávání 56
MSc in Business and Informatics:
Získejte unikátní know-how i mezinárodní titul

Zážitky 58
Festes de la Mercè:
Svátky zábavy i víry v srdci Katalánska

Pozvánka 64
Praha a Brno přivítají další ročník festivalu šampaňského

Vinotéka 66
Vína ze srdce Španělska

Gourmet 67
Il Mercato:
Tržiště lahodných chutí v centru Brna

Cesty za golfem 68
Cruden Bay:
Když se dva perou…

Aktivity 72
Houbaření:
Když to Čechy táhne do lesa…

Osobnost 76
Václav Moravec:
Novinařina nezná pevnou pracovní dobu

Auto-moto 80
Ferrari FF:
Revoluce z Maranella bez konkurence

Kultura 84

Kaleidoskop 86

Právní téma 90
Volba exekutora a provádění exekuce

Editorial

Vážení čtenáři,

léto se přehouplo do podzimu, a to znamená, že nastal také čas na další číslo magazínu Satisfakce. Pokud se vám stýská po dovolené a máte raději slunečné dny než vítr a plískanice, nezoufejte. Některé z našich článků vás nasměrují zpět do letních dnů, další vám snad zlepší náladu jiným způsobem – třeba zajímavým čtením a povedenými fotografiemi. A pokud je naopak podzim vaším nejoblíbenějším ročním obdobím, i tak si přijdete na své. Abychom byli trochu konkrétnější: O své názory a příběhy se tentokrát podělil mj. moderátor Václav Moravec, módní návrhář Pavel Ivančic nebo výtvarník Petr Písařík. Podíváte se do kolébky golfu ve Skotsku, zavítáte do nebezpečného Alžírska, díky reportáži a objektivu Stanislava Krupaře poznáte nepokoji zmítané Somálsko. Navštívíte festival Grand Jour věnovaný šampaňskému nebo vyrazíte na houby do českých luhů a hájů. Zkrátka pro každého něco.

Ať už naši podzimní Satisfakci budete číst u praskajícího krbu, na lavičce v parku, při zasloužené pauze v kanceláři nebo v pohodlí obývacího pokoje, přejeme vám příjemné čtení.

Miroslav Mašek

foto archiv

Tiráž

Satisfakce. Lifestyle magazín Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR.

Foto na obálce: Puf La Beeea od KENZO Maison

Vydavatel: Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s., Mlýnská 13, 602 00 Brno, e-mail: unie@urmr.cz, www.urmr.cz, IČ: 271 66 147

Šéfredaktor: Mgr. Miroslav Mašek, miroslav.masek@urmr.cz

Redakce: Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s., Cejl 91, 602 00 Brno, tel.: +420 545 242 592

Spolupracovníci: Karel Hájek, Lenka Pospíšilová, Jiří Salik Sláma, Vojtěch Gabriel

Grafické zpracování a DTP: Kobra Design, s. r. o., Mezírka 5, 602 00 Brno, tel.: +420 541 214 448, e-mail: info@kobra.cz

Tisk: Tiskárna Didot, spol. s r. o., Trnkova 119, 628 00 Brno, tel.: 543 215 538, e-mail: info@tiskarna-didot.cz

Inzerce: Miroslav Mašek, tel.: +420 723 467 791, e-mail: miroslav.masek@urmr.cz

Periodicita: čtvrtletník

Místo vydávání: Brno

Evidenční číslo: MK ČR E 17353

Zdarma, neprodejné.

now available in Brussels

LEADERS MAGAZINE

PHOTO COVERAGES FROM TOP EVENTS

CONCERTS – SEMINARS – CONFERENCES – GALA EVENINGS

INTERVIEWS WITH TOP PEOPLE

CULTURE – BUSINESS – POLITICS – SPORTS

PR ARTICLES, ANALYSIS AND MUCH MORE

Leaders Magazine® focuses on lifestyle, interviews, business, culture and luxury products and covers many important and interesting events. Our readers are people from diplomatic society, government officials and decision makers in business. The targeted distribution is cca 20 000 copies including 1400 pcs to the top EU officials in Brussels.

Leaders Magazine® publikuje rozhovory s významnými osobnostmi obchodní, politické, umělecké a kulturní sféry a přináší fotoreportáže z důležitých společenských událostí v ČR. Našimi čtenáři jsou osoby s rozhodovacími pravomocemi v diplomatické, státní a soukromé sféře. Cílená distribuce je cca 20 000 ks včetně 1400 ks představitelům EU v Bruselu.

For Full Electronic Version Go To **www.leadersmagazine.cz**

Recenze

Lisse, Luděk: Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů s komentářem. Praha: Linde Praha, 2012, 920 stran, 1200 Kč.

V dubnu letošního roku vstoupila v platnost zásadní novela zákona o rozhodčím řízení (zákon č. 19/2012 Sb.). Je účinná od 1. dubna 2012 a byla přijata zejména za účelem aproximace českého právního řádu s unijní právní úpravou. Autor se ve své knize – komentáři precizně vyrovnal s celou řadou nových situací, které mohou na základě novely v aplikační praxi rozhodčího řízení nastat. Dovádí výkladové problémy až k jejich možnému řešení a poskytuje praktický obšírný výklad k jednotlivým ustanovením novelizovaného zákona o rozhodčím řízení doplněný u každého ustanovení stávající platnou judikaturou.

Publikace je určena nejen akademikům – kteří vyučují právo rozhodčího řízení nebo mezinárodního obchodu na univerzitách a vysokých školách – a jejich posluchačům, ale i praktikům v oblasti rozhodčího řízení: samotným rozhodcům, soudcům, advokátům, podnikovým právníkům, exekutorům, nebo těm, kteří se zabývají rozhodčím řízením z pozice ochrany spotřebitele. Z pohledu využití v praxi knihu ocení také podnikatelé, vstupující do nepřeberného množství závazkových vztahů se svými obchodními partnery a se spotřebiteli-zákazníky, stejně jako ti spotřebitelé, kteří se chtějí vzdělávat v návaznosti na moderní trendy alternativního (mimosoudního) řešení sporů a setkávají se s rozhodčím řízením ve své praxi.

LINDE PRAHA

Připraveno ve spolupráci s nakladatelstvím LINDE PRAHA, a. s.

Řekli o nás...

Ing. Dobromil Dvořák, IMPORK s. r. o.
„Rád bych ještě jednou poděkoval lektorům Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR za seminář, jehož jsem se zúčastnil. Šlo o příjemně strávený den, při němž jsem získal řadu cenných informací. Zaujalo mě především porovnání výhod rozhodčího řízení oproti řízení soudnímu, zejména jejich srovnání z hlediska délky trvání. V praxi pak neprodleně využiji uznání závazku. Dosud jsem totiž netušil, že pokud nemáme v dokumentaci zavedenou rozhodčí doložku, je možné ji uplatnit právě v uznání závazku, na jehož základě poté lze v případě neplnění podat na dlužníka rozhodčí žalobu."

Ing. Tomáš Hromádka, TEMPISH s. r. o.
„Rozhodčí doložku jsme do našich smluv zavedli teprve v roce 2010. Proto jsme v rozhodčím řízení řešili sporů zatím velmi málo, neboť již naše standardní obchodní podmínky jsou nastaveny tak, aby sporů vznikalo co nejméně. Jedná se hlavně o vymáhání nezaplacených pohledávek v termínu splatnosti.
Zatím jsme tak v rozhodčím řízení řešili tři spory – jeden byl uzavřen velmi rychle a k naší plné spokojenosti, další dva se nyní řeší. Musím říct, že tento postup je jednoznačně rychlejší než standardní vymáhání pohledávek přes právníka a soudy."

Tomáš Foltán, Omko Digital a. s.
„Rozhodčí doložky máme v obchodních smlouvách zakotveny již několik let, především z důvodu rychlejšího rozhodnutí než v případě klasického soudního sporu. Po této stránce rozhodčí řízení funguje skutečně velmi dobře."

text Miroslav Mašek

text Miroslav Mašek, foto Barbora Zbořilová

Právník a rozhodce Bronislav Richter:

Dbám na hladký průběh rozhodčího řízení

I když zpočátku tíhl k přírodním vědám, nakonec zakotvil v právu. Už při studiu získal praktické zkušenosti s rozhodčím řízením. Dnes působí jako právník i rozhodce ad hoc a vždy usiluje o to, aby výsledkem jeho práce byla spravedlnost na základě oprávněného nároku.

Původně měl blízko hlavně k matematice a fyzice, osud o jeho dalším směřování ale rozhodl jinak. „Na gymnáziu mě bavilo vše, kde jsem mohl pracovat s čísly – uvažoval jsem o studiu matematicko-fyzikálního oboru nebo ekonomie. Ve třetím ročníku ale přišly zdravotní problémy, kvůli kterým jsem dočasně téměř ztratil zrak. A ačkoliv pro mě dějiny do té doby bývaly nudné, s pomocí naskenovaných historických knih, které mi předčítal speciální program, jsem v nich našel zaujetí. Díky nepřízni osudu jsem se tak dostal od vzorečků k historii, potažmo právu," vzpomíná Richter.

„Na škole mě zaujalo hlavně občanské a obchodní právo."

Intenzivně studoval, aby do maturity vše dohnal, a chodil na konzultace s vyučujícím dějepisu: „Jak jsem objevoval v dějinách souvislosti, začaly mě bavit. Všechno se propojovalo a dávalo smysl, nešlo jen o biflování. Zaujala mě hlavně první a druhá světová válka a meziválečné období. Nakonec jsem úspěšně odmaturoval. A svému učiteli jsem osobně poděkoval, protože mi opravdu hodně pomohl."
Když uvažoval, na kterou vysokou školu si podat přihlášku, přemýšlel mj. i o archeologii. „Tam jsem ale neviděl moc perspektivy do budoucna. Vyzkoušel jsem testy studijních předpokladů, které mi napověděly, že právo by mohlo být to pravé. Podal jsem si přihlášku do Prahy i Brna a nakonec nastoupil na Právnickou fakultu Masarykovy univerzity. Potíže se zrakem ale stále trvaly, takže i zde jsem se učil především doma poslechem z počítače. Zpočátku – v kurzech českých a světových právních dějin – jsem hodně využil i znalosti z gymnázia," popisuje Bronislav Richter.
Ve druhém ročníku problémy po intenzivní léčbě naštěstí odezněly, takže mohl svět kolem sebe opět vnímat naplno. Na fakultě ho bavilo především občanské a obchodní právo – proto se na tyto zkoušky také nejvíce připravoval. Ve stejné době absolvoval i přednášky o mezinárodním právu soukromém, které vedla profesorka Rozehnalová a doktor Valdhans. Oba se intenzivně věnovali též rozhodčímu řízení. „Prezentace výhod arbitráže v tuzemských i mezinárodních podmínkách mě zaujaly. Hledal jsem si k tématu další informace a zjistil, že u nás fungují rozhodčí centra – servisní organizace poskytující administrativní a další podporu rozhodcům. Jedna z nich – Sdružení rozhodců – tehdy shodou okolností hledala výpomoc. Nastoupil jsem tam do zaměstnání a začal získávat zkušenosti," vysvětluje Richter. Postupně si vyzkoušel všechny administrativní úkony, které s rozhodčím řízením souvisejí, poznal celý proces arbitráže a připravoval i podklady pro rozhodce. Současně pracoval na diplomové práci zaměřené na reklamu v obchodním zákoníku.

„Vždy spory rozhoduji na základě zjištěného skutkového stavu ve prospěch oprávněného nároku."

Po státnicích se začal poohlížet po zaměstnání, v němž by mohl zúročit dosavadní zkušenosti. Na serveru juristic.cz nalezl inzerát Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR na pozici pracovníka právního oddělení. „Odepsal jsem a absolvoval pohovor. Zaujalo mě profesionální vystupování lidí, kteří pohovor vedli. A zřejmě jsem zaujal i já je, neboť mi brzo oznámili, že jsem uspěl," usmívá se Richter. Mezi jeho první úkoly patřilo sledování legislativního procesu – přijímání novelizovaného zákona o rozhodčím řízení. Také začínal pracovat s Informačním systémem Unie, vykonávat administrativní úkony, řešit právní otázky jako sestavování smluv či všeobecných obchodních podmínek a poradenství v záležitostech sporů. Dnes vypomáhá vedoucímu právního oddělení, pečuje o dokumenty, má na starost různorodá vyjádření stran sporů a zhodnocení důkazních materiálů – jinými slovy dbá na hladký průběh rozhodčího řízení. Jak sám shrnuje: „Vykonávám veškerou právnickou činnost související s rozhodčím řízením, včetně komunikace s advokáty, soudy, ministerstvem spravedlnosti a orgány státní správy."
Díky rozsáhlé praxi v oblasti arbitráže začal Bronislav Richter po čase působit také jako rozhodce: „V některých případech jsem dle platné rozhodčí doložky jmenován rozhodcem. Vždy spory rozhoduji na základě zjištěného skutkového stavu ve prospěch oprávněného nároku žalobce, respektive žalovaného. Vše musí být řádně doloženo, abych při rozhodování neměl žádné pochybnosti. A pokud pochybnosti nastanou, vyžádám si od stran sporu vyjádření či doložení důkazů… Dbám na to, abych jako rozhodce pracoval jak v souladu s principy spravedlnosti, tak s českými zákony. Důležité je vyvážení obou přístupů a zohlednění konkrétních podmínek případu. Jde o velmi zajímavou a kreativní práci – každý spor projednávaný na základě rozhodčí žaloby vyžaduje jiný postup při zjišťování, na čí straně je právo."
A jaký má Richter názor na samotné rozhodčí řízení? „Pokud probíhá v souladu se zákonem, jde o velký přínos systému rozhodování v České republice. Přináší také výrazné odbřemenění soudů a pro strany představuje nejrychlejší způsob, jak vypořádat sporné vztahy," uzavírá Bronislav Richter.

| Mgr. Bronislav Richter

narodil se v roce 1986 v Liberci

2005–2011	studium na Právnické fakultě Masarykovy univerzity
2006–2008	Středisko Teiresiás – elektronická knihovna pro nevidomé a slabozraké
2008–2011	Sdružení rozhodců, a. s. – asistent rozhodce
od r. 2011	Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s. – právník

…čemu neodolám

dobrému pivu a tatarskému bifteku
příjemné dovolené strávené u moře
upřímnosti a loajalitě

…co nemusím

červenou řepu
metalovou hudbu
podlézavost

text a foto Miroslav Mašek

Prezident Asociace insolvenčních správců Daniel Ševčík říká:

Naše práce je náročná i zodpovědná

Od začátku své advokátní praxe se věnuje obchodnímu, insolvenčnímu a konkurznímu právu a je v této oblasti autorem řady odborných článků a publikací. Stal se jedním z prvních insolvenčních správců v ČR prozkoušených dle nového systému a nedlouho poté se podílel na vzniku Asociace insolvenčních správců. Dnes stojí Daniel Ševčík v jejím čele.

Kdy Asociace insolvenčních správců vznikla a jaké úkoly si vytýčila?
Asociace byla založena na podzim roku 2008 v souvislosti s novou právní úpravou v oblasti insolvencí. Jejím posláním je sdružovat insolvenční správce na profesním základě, chránit a prosazovat jejich zájmy. Členství v asociaci pro insolvenční správce sice není povinné ze zákona, avšak snažíme se působit jako regulérní a plnohodnotná komora se všemi výhodami pro členy. Druhou rovinu naší práce představuje kooperace s ministerstvy a dalšími orgány či institucemi s cílem přispívat ke zkvalitňování insolvenčního prostředí a procesů v České republice. Nemáme sice právo zákonodárné iniciativy, nicméně můžeme podávat podněty a vyjadřovat se k aktuálně projednávaným návrhům.

Jaké hlavní výhody členství správcům přináší?
Za nejvýznamnější považujeme vzdělávací činnost – protože sdružujeme profesionály, kteří se v branži pohybují. Právě oni by měli získávat odborné poznatky a dělit se o ně se svými kolegy. Proto pro členy připravujeme semináře a školení. Podílejí se na nich také odborníci z jiných profesí – např. soudci, aby látka byla podána z více úhlů pohledu.

Kolik má asociace dnes členů?
Asociaci založili lidé, kteří jako první v zemi úspěšně složili zkoušku insolvenčního správce. Ze čtyř desítek uchazečů tehdy uspělo jen šest a čtyři z nich stáli u jejího zrodu. V současnosti má asociace kolem 160 členů, což je asi polovina osob oprávněných podle nového systému vykonávat činnost insolvenčního správce.

Jaké požadavky musí uchazeč o členství splnit?
Jsou zde některé formální požadavky, srovnatelné s těmi v ostatních profesních sdruženích. Hlavním kritériem však je absolvování již zmíněné zkoušky. Uchazeči skládají buď zkoušku základní, nebo rozdílovou. Základní je určena pro osoby, které nejsou advokáty, daňovými poradci, notáři či auditory, rozdílová pro ostatní uchazeče. U nich by pak předmětem zkoušky nemělo být to, co se už stalo předmětem zkoušky nutné pro výkon některé z uvedených profesí.

„Soustavné sebevzdělávání považuji za naprostý základ."

Jsou insolvenční správci po nějaké době přezkušováni?
Nic podobného platná právní úprava zatím neobsahuje, avšak aktuálně se diskutuje právě o povinném přezkušování i o povinné praxi v oboru. Tu by uchazeč musel prokázat ještě před připuštěním ke zkoušce – podobně, jako je tomu např. u advokátů, notářů, soudců či státních zástupců. Myslím, že obojí by bylo prospěšné. Nelibuji si ve zvyšování administrativní zátěže uchazečů, ale soustavné sebevzdělávání považuji za naprostý základ ve všech odborných profesích. Pokud by povinná praxe a přezkušování byly dobře nastaveny, určitě by přispěly k odborné kultivaci prostředí.

Součástí struktury asociace je Rada expertů. Jakou má úlohu?
Dle stanov se jedná o poradní orgán prezidenta. Zároveň fakticky řídí činnost asociace a zajišťuje veškeré záležitosti nezbytné pro fungování asociace, její prezentaci, pořádání seminářů, komunikaci navenek apod.

A jaká je role prezidenta?
Jsem statutárním zástupcem asociace. Mým úkolem je dbát na to, aby veškerá agenda byla zajištěna, aby nedocházelo k žádným výpadkům a aby lidé v asociaci pracovali, jak mají. Co se týče samotné funkce, prezident je volen valnou hromadou na pětileté funkční období.

Co vnímáte jako aktuálně nejvážnější problém ve vašem oboru?
Naprosto zásadní podle mě je, aby veřejnost – zejména laická – vnímala správce nikoliv jako člověka pohybujícího se na hraně zákona, který svým jednáním dělá jiným lidem problémy, ale jako odborníka, který má náročnou a zodpovědnou práci. Práci, na kterou jsou kladeny značné nároky a za niž je nutné být odpovídajícím způsobem ohodnocen. A zde se dostávám k hlavnímu problému: Odměna insolvenčního správce ze zpeněžení zajištěného majetku, která v České republice činí dvě procenta z výtěžku zpeněžení tohoto majetku, je absolutně neadekvátní. Dnes už bohužel nikdo nedokáže vysvětlit, jak se tento nesmysl do našeho právního řádu dostal. Stačí si hodnotu odměny porovnat třeba s provizemi realitních kanceláří – za dvě procenta žádná z nich nepracuje. A to jejich práce představuje jen zlomek agendy a odpovědnosti insolvenčního správce. Pokud stát chce, aby správce dodržoval všechny vyžadované povinnosti, musí ho také zaplatit. Snahou asociace je tento stav napravit. Jde ovšem o běh na dlouhou trať, neboť jedinou cestou je změna ministerské vyhlášky. Jednali jsme o tomto problému už s několika představiteli ministerstva spravedlnosti, ale změny poměrů a personální změny na ministerstvu nás pokaždé vrátily na začátek… Doufám, že by mohlo ke změně dojít v rámci připravované novely insolvenčního zákona.

Zmínil jste význam pravdivého obrazu správců v očích veřejnosti. Co pro jeho budování asociace dělá?
Snažíme se být vidět a prezentovat výsledky své práce, prostřednictvím webu asociace také – dle našich časových možností – poskytujeme odborná stanoviska. Přispíváme rovněž do médií

Potěší mě…

- upřímnost
- pracovitost
- schopnost nebrat se tak vážně

Naštve mě…

- lenost
- neschopnost
- fňukání

partnerů, např. do Konkurzních novin nebo Bulletinu advokacie.

Existují významnější rozdíly mezi postavením insolvenčních správců u nás a v jiných zemích Evropské unie?
Kompetence a postavení jsou podobné, existuje nařízení Rady ES z roku 2000, které centrálně pojímá insolvenční řízení a některé vztahy v něm. Odměny správců sjednoceny nejsou, ty si řeší každá země samostatně. Také je třeba zmínit, že tato evropská regulace se týká především procesních okolností, nikoliv těch hmotně-právních. Proto není ve vztahu k insolvenčním správcům příliš podrobná.

„Těší mě, že jsme pozitivně vnímáni odbornou veřejností."

Co považujete za dosavadní nejvýznamnější úspěchy asociace?
Už to, že vznikla a dále se rozrůstá. Že jsme největší českou organizací sdružující insolvenční správce na odborné bázi. Že je asociace vidět, je pozitivně vnímána odbornou veřejností a oslovována médii k vyjádření ohledně různých problémů v insolvenčním dění. A že nás partneři – zejména Česká bankovní asociace, Česká advokátní komora, Soudcovská unie ČR a ministerstvo spravedlnosti – berou jako partnera k jednání.

Co vás přivedlo právě k insolvenčnímu a konkurznímu právu?
Je to oblast blízká obchodnímu právu, jemuž se jako advokát od začátku věnuji nejvíce. Proto jsem se v roce 1999, kdy jsem začal vykonávat advokacii, nechal zapsat jako tehdejší správce konkurzní podstaty. Troufám si tvrdit, že insolvenční správce, který nevykonává advokacii a praktickou činnost v obchodním právu, má neucelený náhled na právní otázky.

Kdy jste řešil jako insolvenční správce svůj první případ?
Brzo po svém zápisu – ještě v témže roce. Trvá ale několik let, než si všechny úkony a postupy opravdu „osaháte". V advokátní kanceláři, kde působím, se ale konkurzní agenda prováděla vždycky, což mi dost pomohlo.

Která poloha je vám bližší – advokát, nebo insolvenční správce?
To nedokážu říct, každopádně je dobré vykonávat obě agendy. Když je jedné moc, mohu „utéct" ke druhé a dávat mozku impulzy zase z jiné oblasti – tak, aby se v té první dokázal zregenerovat. Je to náročnější, ale i pestřejší. Člověk se hlavně musí snažit mít dostatečně široký záběr a nezlenivět v sebevzdělávání. Je třeba k sobě být náročný, což je s přibývajícím věkem stále těžší. (smích)

Působíte také jako rozhodce ad hoc. Jaký je váš názor na institut rozhodčího řízení?
Shledávám ho velmi užitečným, zejména co se týče rychlosti a efektivity řešení sporů. I proto v něm sám figuruji, a také ho používám. Nicméně z pohledu etiky je důležité, aby si obě strany uzavírající rozhodčí smlouvu byly vědomy jejího obsahu a dosahu i smyslu samotného rozhodčího řízení.

Zmínil jste časovou náročnost své práce. Jak relaxujete, když ji potřebujete dostat z hlavy?
Ventily jsou opravdu potřeba. Tím nejlepším je pro mě sport. V létě hraju plážový volejbal a jezdím na motorce, v zimě je to pak snowboard. Vyhledávám ve sportu adrenalin, abych se mohl vybít a v práci si zachoval chladnou hlavu. I tak mě ale okolí často hodnotí jako cholerika. (smích)

| JUDr. Daniel Ševčík, Ph.D.

narodil se v roce 1972 v Brně

1995	absolvoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity
1999	začal působit jako advokát ve Společné advokátní kanceláři v Brně
2001	absolvoval doktorské studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy
od 2009	člen zkušení komise ministerstva spravedlnosti pro zkoušky insolvenčních správců
od 2010	člen odborné sekce České advokátní komory pro insolvenční právo
od 2008	prezident Asociace insolvenčních správců

Úhel pohledu

Vážení čtenáři, dovolte mi se opět po čtvrt roce vyjádřit k některým záležitostem nejen ze světa rozhodčího řízení. Jsem si vědom, že v předcházejících vydáních Satisfakce se mé úvahy nesly převážně v pesimistickém duchu. Tentokrát snad mohu zvolit tón již o něco optimističtější.
Co mě k tomu vede? Především jistá stabilizace v oblasti mimosoudního řešení sporů prostřednictvím arbitráže. Jak jistě víte, v dubnu nabyla účinnosti novela zákona o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (nejednou jsme vás v Satisfakci o vývoji novelizace informovali). Jedním z důvodů, kvůli nimž vláda úpravu zákona iniciovala, byly tzv. spotřebitelské spory vznikající ze smluv uzavíraných mezi podnikatelem a fyzickou nepodnikající osobou. Cílem novely se tak stalo především zvýšení ochrany spotřebitele.
Nechci podrobněji rozebírat své názory na nutnost či nenutnost takové úpravy, ani své mínění, že každý svéprávný člověk (lhostejno, zda podnikatel či nepodnikatel) by měl nést plnou zodpovědnost za své činy – a tudíž i za dokumenty, které z vlastní vůle podepsal. Navíc fakt, že jedna strana poruší smlouvu a o věci rozhoduje někdo jiný než soudce, nemá nic společného s tím, že by byla komukoli upírána spravedlnost. A ani s tím, že by jedna ze stran byla v nějakém – nikdy nikým nevysvětleném – nevýhodnějším postavení. Pokud vůbec považuji jednu ze stran za tu v nevýhodnějším postavení, pak onu, která půjčila peníze, dodala zboží či službu a očekává, že strana druhá splní svou část závazku a zaplatí. Ale zpět k novelizaci – ta zkrátka proběhla a zákon je účinný. A musím konstatovat, že i přes některé sporné body přispěl ke stabilizaci poměrů a… k ukončení mediálního „honu

na čarodějnice“, jemuž se kampaň vedená vůči rozhodčímu řízení podobala. Vzpomínám na až hysterické reportáže, při nichž reportéři před kamerou pálili papír s nápisem Rozhodčí doložka. Nebo plakali společně se „spotřebitelem“, který si půjčil peníze na dovolenou či vánoční dárek, ale neměl závazek z čeho splácet. A protože ve smlouvě byla ona zlá rozhodčí doložka, zaklepal na dveře ještě zlejší exekutor. Nikde ani slovo o tom, že kdyby se ve smlouvě doložka nevyskytovala, zaklepal by exekutor také, ale zřejmě o pár let později, protože soudy jsou u nás prostě pomalé. A byl by ještě zlejší, protože s ubíhajícím časem by se dlužná suma pěkně zakulatila.

Za všechny problémy spotřebitelů mohly rozhodčí doložky, rozhodci a rozhodčí centra. Sugestivnímu podání podléhali i lidé, kteří s arbitráží nikdy neměli nic společného. Stačilo se zeptat na názor na rozhodčí řízení a odpověď nezřídka zněla: „Nic o něm nevím, ale asi to bude levárna, protože v televizi říkali…“ A je smutné, že se takto nechávali ovlivnit i někteří podnikatelé, jimž arbitráž předtím pomohla domoci se práva.

Poté, co na jaře zákon začal být účinný, podobné věci z médií postupně zmizely. Nemám radost z toho, že důvodem pozitivní změny je novelizace zákona – a nikoliv to, že by v redakcích začal někdo přemýšlet, psát o arbitráži objektivně a odborně a ne jen papouškovat populismy.

Ale určitě mě těší, že tento stav poskytuje rozhodcům klid na jejich práci, na posuzování důkazů, komunikaci se stranami sporu a kvalifikované rozhodování. To je totiž základní předpoklad, aby arbitráž mohla plnit svůj hlavní úkol: umožnit poškozené straně rychle a spravedlivě se domoci svých práv.

Jak se aktuální situace projevuje ve vztahu justice k rozhodčímu řízení? Zde bohužel přetrvávají nešvary z minulosti. Mnozí soudci dosud nebyli schopni sestoupit z piedestalu, překročit svůj stín a přijmout arbitráž jako legální a plnohodnotnou alternativu řízení soudního. Místo aby napomáhali nalézání spravedlnosti, házejí jí u rozhodčího řízení často s absurdními odůvodněními klacky pod nohy. A ačkoliv novelizace zasadila arbitráž do nového kontextu, nestala se tato změna bohužel pro řadu soudů podnětem k tomu, aby o rozhodčím řízení začali přemýšlet jinak. Aby přestali poukazovat na judikaturu, která již neodpovídá novému stavu. Toto „hodnocení“ rozhodčího řízení nikoliv dle odbornosti, ale podle subjektivních názorů je pak příčinou toho, že vlastně každý soud k arbitráži přistupuje jinak. A to právní jistotu a předvídatelnost zrovna nepodporuje.

Jeden příklad za všechny: Podle zmíněné novelizace rozhodčího zákona od letošního dubna rozhodčí řízení nekončí vydáním rozhodčího nálezu, ale až nabytím právní moci. Mezi těmito dvěma úkony dochází k doručování stranám sporu, které se tak nově stalo přímou součástí rozhodčího řízení. V důsledku toho si strany sporu mohou dohodnout, jakým způsobem jim bude doručováno (pokud se na pravidlech nedohodnou, může vhodný způsob doručování určit rozhodce).

foto Petr Šebl

I přesto jsme se však nedávno setkali se situací, kdy soud znění zákona nerespektoval. Konkrétně se jednalo o Okresní soud Plzeň-město, podle něhož je rozhodce povinen doručovat účastníkům řízení výhradně do datových schránek. Pokud pak sám rozhodce datovou schránku nemá (což mu zákon neukládá), musí údajně požádat soud, aby účastníkům doručoval do datových schránek namísto něho.

Tento požadavek Okresního soudu Plzeň-město je nejen v rozporu s legislativou, ale také se zdravým rozumem i se zájmy stran sporu a soudních úředníků. Strany volí arbitráž proto, že chtějí spor vyřešit rychle, efektivně, méně formálně než u soudu a často také neveřejně. Zájmem soudu by – kromě samotného vyřešení sporu – při současném přetížení justice mělo být též co nejmenší zatížení úřednického aparátu. A jaké by tedy postup vyžadovaný plzeňským soudem měl dopady v praxi? Pokud by mělo být v každé věci doručováno prostřednictvím dožádání obecného soudu, znamenalo by to nejen zdržení a zformalizování arbitráže a zásah soudů téměř do každého řízení, ale při objemu asi 150 000 sporů řešených ročně v ČR v rozhodčím řízení i další zatížení pro soudní soustavu.

A především, ve většině případů by doručování přes datové schránky samotným rozhodcem bylo dokonce nerealizovatelné. Společnost – právnická osoba, které by mělo být doručeno, by totiž nejprve musela souhlasit s tím, že svou schránku zpřístupní pro doručování od fyzických a právnických osob (defaultní nastavení umožňuje doručovat pouze zprávy od orgánů veřejné moci), a podat na ministerstvo příslušnou žádost. Což je jednak zdlouhavé a jednak absurdní – proč by strana sporu, která ví, že v něm pravděpodobně neuspěje (dlužník), rozhodci doručování umožnila?

Přes tyto argumenty Okresní soud Plzeň-město doručování prostřednictvím datových schránek opakovaně vyžaduje. Je zjevné, že soud zde nezkoumá samotný případ, neřeší, co si strany dohodly a kdo dohodu porušil. Stačí mu pouze vidět slova „rozhodčí řízení“ a bez jakéhokoliv přihlédnutí ke konkrétním okolnostem případu začne hladkému vyřešení sporu bránit. A to je dle mého názoru zcela nepřípustné.

Protože sídlo Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR spadá do obvodu Městského soudu v Brně, požádali jsme ho s podrobným popisem situace o vyjádření. Odpověď byla rychlá a jednoznačná – vyžadovat doručování přes datové schránky je jednak v rozporu se zákonem, jednak nemá opodstatnění. Cituji z odpovědi: „Ohledně vašeho dotazu k dožádání soudu ze strany rozhodců za účelem doručování dokumentů stranám sporu prostřednictvím datových schránek za využití datových schránek soudu jako odesílatele nelze takovéto dožádání s odvoláním se na § 20 odst. 2 zákona 216/1994 akceptovat, jelikož existuje jiný způsob, jak docílit procesního úkonu spočívající v odeslání dokumentů stranám sporu. […] Soud odesílá účastníkům jednání stovky dokumentů prostřednictvím datových schránek a činí řadu dalších úkonů pro potřeby soudního jednání v souladu s platnými zákony, které plně vytěžují dostupné kapacity soudu.“ Z uvedeného plyne, že zatímco jeden soud považuje doručování stranám sporu řešeného v rozhodčím řízení přes datové schránky za povinnost, jiný soud de facto za nesmysl a plýtvání silami.

Otázka na závěr: Neměly by požadavky soudů být v principiálně totožných případech také totožné? Není standardizace postupů v justici jedním z hlavních předpokladů předvídatelnosti a pořádku? Já svůj názor mám, a poměrně jednoznačný. Vytvoření toho vašeho nechám samozřejmě na vás…

Karel Hájek
předseda představenstva
Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a.s.

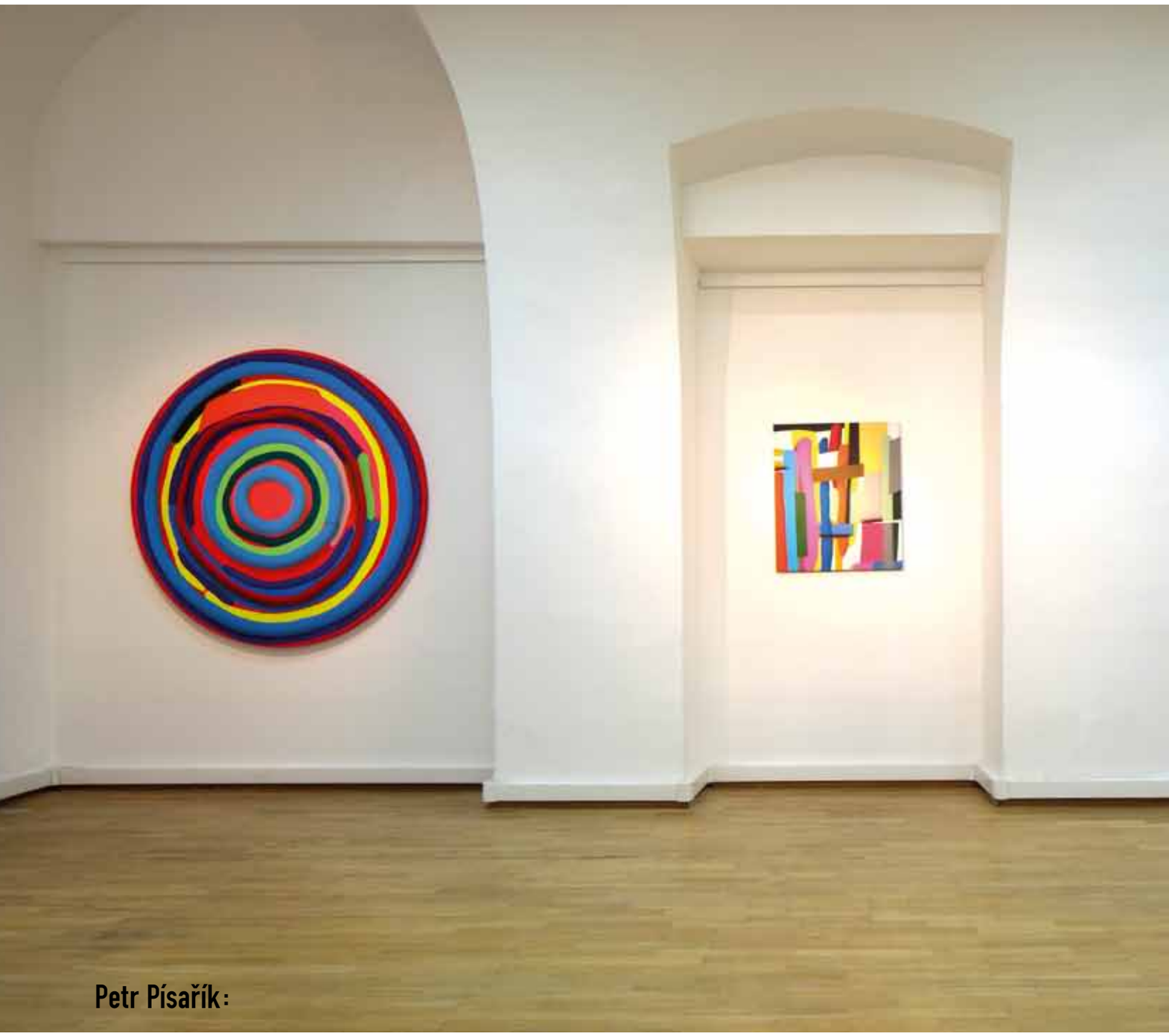

Petr Písařík:

Je dar moci dělat, co mě baví

Malby a různé kombinované techniky ztvárňující myšlenkovou abstrakci i objekty nejroztodivnějších stylů... Tím rozhodně nekončí široký záběr Petra Písaříka. V posledních letech dotahuje instalace do absolutna vytvářením lokálního prostředí v prostorách galerií – jde tedy svého druhu o architekturu a interiérový design. S produkty dnešní doby pracuje autor s nadsázkou až ironií a neváhá dávat věci do nečekaných souvislostí.

Aktuálně chystáte dvě výstavy. Jaké budou?
Mám štěstí, že budu spolupracovat se Stanislavem Kolíbalem na jeho velké výstavě v Jízdárně Pražského hradu. Výstava bude jeho, já budu jen taková prodloužená ruka, ale moc se na to těším. Měla by být zahájena kolem 20. září. Měsíc poté budu mít v Domě U Kamenného zvonu samostatnou výstavu s názvem Satisfakce.
Kolíbal je pro mě stále důležitější postava. Bylo skvělé, že jsem u něj mohl tři roky studovat. Vždy mě překvapí, jaký má v té monumentalitě a jasnosti sdělení mladý pohled na věc. Když si vzpomenu na jeho výstavu v Galerii Zdeňka Sklenáře, kterou navrhoval architekt Josef Pleskot, myslím, že šlo o jednu z nejlepších výstav pro ten prostor. Bylo skvělé vidět, jak pracuje na instalaci. My jsme s Karlem Štědrým, mým sousedem v ateliéru, tehdy přiložili pomocnou ruku, protože v šestaosmdesáti letech lézt asi dvěstěkrát za den na štafle… I když on má neskutečně hodně energie.

Tak to máte nabitý program…
Za posledních deset let jsem si ověřil, že pod tlakem hodně stihnu. Přirovnávám to k cizelování sportovní formy. Jsem šťastný, že jsem dostal možnost vystavovat U Kamenného zvonu. Je to úžasné místo, i když těžká galerie. Dost složitě se tam instaluje, hodně se musí pracovat s prostorem. Ale myslím, že mám nápad, jak propojit historii se současností, aby všechny věci měly svoje místo. Postavím tam části podlahy s instalacemi… Takovou architekturu. Kdo mou práci trošku sleduje, ví, že věci vytvořené v ateliéru, které už nesou nějaké sdělení, se vždy snažím prezentovat v souvislosti s výstavním prostorem. V případě Galerie U Kamenného zvonu se budu zvlášť snažit, aby se to prolínalo. Také to beru jako svého druhu retrospektivu.

Není na retrospektivu trochu brzo?
Jen po myšlenkové stránce, protože to bude postaveno převážně na nových věcech a jedné z roku 1990, z naší první výstavy skupiny Pondělí s Medhermeneutikou.

Je to sentiment, nebo pro srovnání?
Abych viděl, kam se to za dvaadvacet let ubírá. To je doba, když se na to koukám.

Je vám sympatický kontrast současného umění se středověkou stavbou, nebo se budete spíš snažit o plynulé navázání, je-li to vůbec možné?
Samozřejmě se budu snažit, aby to přesně zapadlo. Vždycky prezentuji nějaký myšlenkový pokus a zároveň usiluji o interakci s prostředím. Galerie U Kamenného zvonu je pro mě hozená rukavice, asi nejtěžší prostor, který jsem si mohl vybrat, nicméně ta výzva mi umožní jít ještě víc divákovi naproti.
Nejúžasnější prostor, kde jsem zatím vystavoval, je Městská knihovna. Velké otevřené prostory s průhledy, to mám rád. Ale Dům U Kamenného zvonu je fenomén, těší mě, že budu vystavovat v královské chajdě. (V Domě U zvonu bydlel Karel IV., když se usadil v Praze a Hrad by neobyvatelný. pozn. aut.) Měli to dobře vymyšlené, kostel hned při ruce a chodili do něj přes můstek, protože okolo byly bordely, dřevěné baráky a špína.

„Výtvarné dílo by mělo být v interakci s prostředím, kde je instalované. Získá tak další myšlenkovou rovinu."

Vy jste původně malíř, jak jste se dostal k instalacím?
Myslím, že to bylo také kvůli Kolíbalovi. Původně jsem na AVU v roce 1987 nastoupil na malbu. Pořád se jí hodně zabývám, je mi asi nejbližší, ale trojrozměrnost, kdy dílo můžete obejít ze všech stran, mě fascinuje.
Malovat jsem začal intenzivně v sedmi letech. Nejsem z rodiny, kde by někdo maloval, ale oba rodiče jsou hodně muzikální a dali mi možnost chodit do lidové školy umění. Jednou jsem se totiž na chodbě rozhodl, že budu buď potápěč, nebo malíř. Zjevně malířství považovali za méně rizikové. Pak mi sehnali malíře v Třeboni, který mě připravil na přijímačky na střední školu v Uherském Hradišti, která má, myslím, pořád dobré jméno. Naučil jsem se tam všechny technologie, což pak byla na Akademii moje velká deviza.
Fakt, že jsem se malování věnoval od sedmi let klidně pět hodin denně, měl určitě vliv na to, že se stalo mojí životní náplní. Když jsem dva tři dny bez ateliéru, není se mnou moc k vydržení. Přítelkyně mi říkají: „No jo, ty už sis dlouho nezamaloval." Ale jsem rád. Najít něco, co vás baví, je nejlepší, co se člověku může stát. Navíc, když se tím celkem uživí. I když u nás není zrovna dobře nastavená výtvarná scéna a obchod s uměním.

Jak to tedy bylo s malířským ateliérem a přechodem ke Kolíbalovi?
Já měl to štěstí, že když jsem byl ve třeťáku, přišla revoluce, na škole se spousta lidí povyměňovala a měl jsem možnost přestoupit. V 90. letech

jsme dost vystavovali v cizině. A to bylo určující, protože jsem viděl různé věci v reálu, pochopil jsem, jak fungují systémy. Kolíbal byl na nás přísný, ale dneska jsem mu za to strašně vděčný.

„Poponášel jsem Picassa… Nikdy na to nezapomenu, mám z toho husí kůži."

Jak vypadá přísnost na výtvarné škole?
Popsal bych to tak: Spali jsme v ateliéru, abychom vůbec stihli něco udělat, protože on vždy přišel ráno a odcházel až odpoledne. Dopoledne jsme většinou měli konzultace, museli jsme před ostatními obhájit svoje věci, bavili se o kultuře obecně, někdy i o politice. A odpoledne jsme třeba na něčem pracovali, ale pořád jsme byli v kontaktu, takže chyběl čas na vlastní věci, které jsme si usmysleli. Tak jsme se ho jednou ptali, jestli by nemohl chodit méně často, že nemáme čas se ani vyspat. On se na nás od dveří tak podíval a řekl: „Chlapci, spát budete až v hrobě."

A druhý den ráno tam byl zase. Ale super, člověk se naučí pracovat pod tlakem.
Také bylo fajn, že jsem pro něj mohl dělat vizuály do Veletržního paláce, když se připravovala nová výstava. Z toho mám skvělé zážitky. Vzali mě na instalaci „francouzů" přes noc a poponášel jsem Picassa… Nikdy na to nezapomenu. Když jsou ty věci jen tak opřené o zeď, jsou víc lidské. Jak už visí, koukáte na to jako na piedestal. Zvlášť na ty „Picassy". Když teď přijdu do Veletržního paláce, dívám se na ty věci a vzpomenu si, že jsem je měl v rukou, mám husí kůži.
V té době ve mně vznikla potřeba prezentovat díla ve správném světle. Viděl jsem totiž, jak mohou být buď popostrčená, nebo úplně zabušená do země. Také vždycky hledám kurátora, se kterým bych se shodl.

V poslední době jste přestěhoval ateliér z centra Prahy na Žižkov, co to?
Měl jsem ateliér v Karlíně, takovou autodílnu

ze 30. let s proskleným stropem. Pak jsem byl dva roky v Celetné, tady na nákladovém nádraží na Žižkově jsem asi rok. Mám to jednu zastávku z domova, což je super.

A neměla Celetná na rozdíl od nádraží trošku genia loci?
No to víte, že jo. Ale tenhle barák je taky krásnej. Navíc ta dispozice mi Celetnou připomíná. Už bych v Celetné ani nechtěl být, byla to dost divoká léta. Máte-li ateliér v centru města, je třeba mít večer zhasnuto. Všichni kamarádi, co jdou z hospody, se totiž chtějí zastavit. Odmítat návštěvy je nepříjemné, ale jinak nic neuděláte. Tady je to dobré, ale chtěl bych něco svého.

Je to reálné?
Těžko. Ono je vůbec dnes problém uživit se výtvarným uměním. Prodávám přes několik galeristů, ale i to má nevýhody. Chodí sem různí sběratelé od nás i ze zahraničí, naposled tu byl architekt z Miami a sběratel z Basileje. Vystavoval jsem s Kolíbalem ve Vídni, tak odtud také přijelo pár lidí… Rád bych se prosadil v zahraničí. Ale mám problém někam chodit, někomu se vnucovat, a to i u nás doma. On pak už moc nezbývá čas na vlastní práci. Je třeba na to mít člověka. Mám prostě nedořešený handicap, že nejsem moc na kšeftování. Zrovna tak jsem převážně z časových důvodů odmítl nabídky, abych šel učit. Stýkám se často s Vladimírem Skreplem, jehož ateliér považuju za jeden z nejlepších. Vychoval už generace mladých lidí a věnuje se jim neskutečně. S Jirkou Kovandou jsou sehraný tým, ale stejně do toho sám vráží spoustu hodin a pěkně ho to vysává. Někdy sem přijde a sedne si, s tím, že ani nechce mluvit. Já nejsem ten typ, který by dokázal rychle přešaltrovat z jednoho tématu na druhé. Také má člověk denní dávku, kterou může umění věnovat. A je jedno, jestli sobě nebo druhým. Času a energie není nazbyt.

Bavilo by vás to?
Možná jo. Myslím, že by bylo dost zkušeností, co bych mohl předat, ale ještě se chci věnovat své práci. Také si nejsem jist, jestli se chci zapojit do školství za jeho dnešního stavu. Myslím, že my měli před dvaceti lety fakt štěstí. Chodili jsme na Rezka, na Hejdánka…
Ti se předháněli, kdo bude mít lepší přednášky. Člověk byl šťastný, že se dostal k tak fascinujícím věcem.

Svého času jste pracoval v reklamní agentuře.
To bylo jen chvilku. Mám rád počítačovou grafiku, i když sám ji ovládám jen trochu. Můj velký kamarád, Vilém Kabzan, také pracuje pro reklamku. Myslím, že reklama kolem nás je důležitá pro výtvarné umění. Prolíná se s designem, architekturou, nakonec i s moderní muzikou. Její vliv je výraznější než v 90. letech. Architektura mě strašně baví, je to progres, odtud vítr vane v tvarosloví.

„Ve vile Tugendhat bych chtěl aspoň jednou přespat."

Kdo patří k vašim oblíbeným architektům?
Josef Pleskot je skvělý. Nebo Jarda Zima, Lábus samozřejmě. Je spousta dobrých architektů. Třeba Ivan Kroupa, který navrhnul DOX. Vždycky mě bavilo chodit se dívat na domy. Nikdy nezapomenu na vilu Tugendhat. Úžasný zážitek. Já bych tam chtěl aspoň jednou přespat. Vždycky si představuji ta dvacátá třicátá léta, jaký to musel být zlom. Také to byl úplně jiný standard bydlení. Možná dnes jsou u nás i bohatší lidé, ale nikdo si nepostavil něco tak převratného. Nikdo si nepozve Zahu Hadid nebo Calatravu. Není tu vidět pokračování, je to smutné.

Když se díváte na cizí umělecké dílo, necháte ho na sebe působit a pak jdete dál, nebo se zblízka podíváte, jak to autor vytvořil?
Skvělá otázka. Nejradši chodím na výstavy s některým kolegou, protože pak diskutujete o tom, jak to autoři udělali. Prostě máte to sdílení. Nejdřív se jdu zblízka podívat, jak je to udělané.
Jedna historka za všechny: V Pradu jsem se chodil tři dny koukat na Utrpení svatého Šebestiána od El Greca… Fascinující… Takovouhle štětkou namaloval celou tu nádhernou figuru, a pak ji zalazuroval. Když si ho představíte, malíře s okružím, a pak ty tahy štětkou…

Kde se bere první nápad, jak se vyvíjí myšlenka díla a jak dlouho to obvykle trvá?
To může trvat i několik let. Idea, jak prezentovat myšlenku, se vynořuje z mlhy ze všech stran kolem mě. Takhle to cítím.

Vždycky jste se věnoval abstrakci, nebo byla i jiná období?
Myslím, že to mám trošku rozdělené. Geometrie, abstrakce je ovlivněná Kolíbalem. Navíc se mi prolíná do soch – instalací. Chci mít ve věcech předem vytvořených v ateliéru nějaký názor a v abstrakci mi to jde nelépe.
Těší mě, že můžu realitu přetransformovávat a je v tom přesmyčka. Poslední série jsou palety. Koupil jsem si všechny formáty, různě je překrývám, obkresluju, vznikají často bizarní tvary. Některé jsou monochromní anebo úplně fantazijní a figurální, vytvořené z korálků. Vznikají tak barevné kombinace, se kterými se dá dál pracovat. Jako když přijdete do čínské tržnice. Je to tak na hraně, že se nedá říct, co je dobře a co už špatně, a to mě těší. Vlastně bych řekl, že si žiju skvělej život, protože je to vlastně dar – moct dělat, co mě baví.

Jak jste přišel na materiály typu korálky, flitry nebo lesklé prášky původně určené pro kosmetiku, líčení a na oděvy?
Objevuje se to všude – metalízy jsou na autech, holky to mají na nehtech, vždyť jsou i krémy s glitry. Ale používám třeba také mák. Pro mě to je i krok k divákovi. Začal jsem malovat mechanickými spreji a najednou bylo strašně blízko k míchání akrylů s bázemi, které udělají metalické povrchy. Když prezentujete novou myšlenku, je dobré si k tomu vytvořit i vlastní technologický postup, který ji podpoří. Ze stejného důvodu člověk pracuje i na vlastním rukopisu. Třeba je pak pro lidi zajímavé, jak je to udělané. A když na to přijdou, ztratí ostych číst, co je za tím. Musíte to rozkrývat.

Spousta vašich děl je bez názvu. Je to záměr?
Když něco pojmenujete, nabízíte cestu čtení. Práce na jedné výstavě jsem pojmenovával na poslední chvíli při instalaci, takže tam byly názvy typu „Jojo, to tam nech“ a podobné. Záznam patnácti minut diskuzí s místní asistentkou. No, také je to koncept. Je to podobné jako s podpisem zepředu, ten je také součástí konceptu. Cítím, že je důležité, aby věci měly dobrý název, ale málokdy jsem schopen najít přesné jméno. Nejsem tak literárně zdatný, abych obsáhl všechny plány, které věc v sobě má. Někdy se bráním až do poslední chvíle… Ale slibuju, že se polepším.

Také necháváte klientům do značné míry na libovůli, jak dílo instalují. Nevylučuje se to s potřebou spojovat své práce co nejvýstižněji s okolním prostředím?
Bral jsem zakázky, při nichž jsem dělal věci přímo na míru nějakému člověku, nějakému prostředí. V podstatě na všech soutěžích je to podobné. Obvykle zezadu na rám označím jednu dvě podle mě nejlepší pozice, jak obraz zavěsit, ale ve výsledku je to na majiteli. Jednou jsem maloval osmnáct malých formátů pro člověka, který je má nad krbem. Čas od času mi přijde fotka, jak je převěsil. Je vidět, že s tím dílem žije, a to mě těší nejvíc.

| Petr Písařík

narozen v roce 1968 v Jindřichově Hradci

V letech 1987–1994 studoval na Akademii výtvarných umění Praha, v 90. letech působil ve skupině Pondělí. Jeho talent mnozí označují jako neuchopitelný a všestranný, originální je i autorův přístup k vizualitě. Vytváří abstraktní velkoformátové obrazy, v nichž odvážně mísí prvky „nižší“ a „vyšší“ kultury, prosluly také jeho trojrozměrné objekty. V nich se spojují nejrůznější styly a objevuje ironizace snad všeho, co se ve výtvarném umění dosud objevilo.
Petr Písařík se nebrání použití takřka jakýchkoliv materiálů – od odpadků až po barevné flitry, z nichž vytváří podivuhodnou krásu, naznačuje dočasnost všech věcí i destruuje význam.

K nakládání s informacemi v rámci mediace

Mediace je jedním ze způsobů mimosoudního řešení sporů. V minulých vydáních Satisfakce jsme vás již několikrát informovali o novinkách v této oblasti, a to zejména v souvislosti s nově přijatým zákonem o mediaci publikovaným pod č. 202/2012 Sb. S ohledem na účinnost, které by zákon měl nabýt právě v době vydání této Satisfakce – 1. září 2012, přinášíme další informace, tentokrát z pohledu toho, jak/jestli je třeba být ostražitý a opatrný v poskytování informací v rámci mediace.
Mlčenlivost upravuje především zákon a smlouva o mediaci. Obecně je běžné, že mlčenlivostí jsou zavázaní všichni účastníci mediace, tedy jak mediátor, tak všechny strany, které se jejím prostřednictvím snaží vyřešit svůj spor. Nový český zákon o mediaci se touto cestou nevydal a povinnost mlčenlivosti stanoví pouze pro mediátora a osoby, které mu s přípravou a průběhem mediace pomáhají. Povinnost mlčenlivosti stran a její rozsah je možné zakotvit pod sankcí v dohodě stran. Právní důsledky pak ovšem nejsou zcela jednoznačné.
Pro mediátora platí, že informace poskytnuté v rámci mediace nemůže použít nikde jinde než v předmětné mediaci, ať už jde o informace ústní či písemné. Tuto povinnost má až do doby, než ho jí zprostí všichni účastníci, kteří byli v rámci mediace ve při, anebo ze zákonných důvodů. Není-li mediátor mlčenlivosti zproštěn, má tuto povinnost i poté, co přestane být mediátorem. Mediátor, který je současně advokátem, pak je vázán advokátními předpisy a mlčenlivost bude vyžadována a kontrolována i ze strany České advokátní komory. V tomto postupu lze spatřovat relativně vysokou míru jistoty. Naopak u „neadvokátů“ by tento aspekt mohl být problematický s ohledem na širší možnosti zproštění mlčenlivosti. V případě porušení povinnosti mlčenlivosti hrozí podle zákona o mediaci mediátorovi i osobě, která mu s ní pomáhá, pokuta až do výše 100 000 Kč.
U advokátů navíc i kárné opatření.
Zákon tak stranám sporu umožňuje, aby důvěrné informace získané v mediaci využily i v případném soudním či rozhodčím řízení. Je otázkou, do jaké míry by byly připuštěny takto získané důkazy, pokud by strany uzavřely smlouvu o tom, že tento postup není možný. Taková dohoda by měla být ctěna a přiznány by měly být i případně nárokované sankce. Zákon však s omezením navrhování důkazních prostředků na základě dohody stran nepočítá. Je tedy nutno vyčkat, jak se vyvine judikatura, resp. jak se k ní budou stavět rozhodci. Do té doby lze doporučit spíše opatrnost v předkládání tvrzení a důkazů v mediaci. A v případě pochybností bude lépe citlivé informace sdělit „mezi čtyřma očima“ pouze mediátorovi.

text (LM)

text Miroslav Mašek, foto archiv ON

Organizace nevidomých:

Aby tma nebyla tak temná

Ztráta zraku patří mezi nejhorší noční můry snad každého člověka. Naštěstí však existují organizace, které nevidomým a zrakově postiženým – ať už vrozeně, nebo v důsledku úrazu či nemoci – podávají pomocnou ruku. Patří mezi ně i Organizace nevidomých, která přes nevelký počet zaměstnanců svým členům poskytuje obdivuhodný servis.

Základní organizace, z níž pak vzešly další pobočky, vznikla už v roce 2002 v Jihlavě.
„Tam sídlí dvě sdružené a spolupracující organizace podobného zaměření: Tyflo Vysočina a Organizace nevidomých. Další pobočky byly zakládány postupně už mimo Vysočinu, a to v Praze, Znojmě a Jeseníku. Jako dosud nejmladší to v roce 2009 byla naše brněnská pobočka," říká předseda střediska Brno Aleš Moravec.
A popisuje i další historii: „Organizace nevidomých vznikla na popud svého dnešního ředitele Pavla Hegnera. Ten původně působil ve Sjednocené organizaci nevidomých a slabozrakých ČR, která se zaměřuje především na aktivity pro zrakově postižené. Jeho cílem však bylo poskytovat rozsáhlejší služby, proto z ní odešel a založil právě Organizaci nevidomých."
Hlavním cílem organizace je zmírnit sociální a společenské omezení způsobené zrakovým postižením a napomáhat nevidomým a slabozrakým při začleňování do společnosti. „Obhajujeme práva, potřeby a zájmy těchto lidí. Sdružujeme je a poskytujeme jim takové služby, aby mohli být v maximální možné míře rovnocenní zdravé veřejnosti," doplňuje Moravec.
Celkově má Organizace nevidomých v České republice asi 130 členů, brněnská pobočka jich aktuálně eviduje šestatřicet. Jak Aleš Moravec vysvětluje, sdružení je však otevřeno i nečlenům: „Členové platí poplatek sto korun ročně, z čehož jim plynou různé výhody – třeba levnější průvodcovská služba. Nečlenové mohou využít všech našich služeb, ale za plnou cenu."

Poradenství, zájmové aktivity i kompenzační pomůcky

Při promýšlení struktury služeb mysleli v Organizaci nevidomých snad na všechno a servis je tak opravdu rozsáhlý. První složku představuje sociální práce a poradenství. Zahrnuje především informování o tom, jak a kde získat průkaz ZTP/P a jaké výhody z něj plynou, jaké dávky, příspěvky a kompenzační pomůcky lze nárokovat a co je pro to nutné udělat. Spadá sem i doprovod pracovníka organizace na příslušné úřady. Neméně důležitá je sociální rehabilitace, kdy se klienta ujme instruktor praktické výchovy (sebeobsluhy) a prostorové orientace. Pomůže nevidomému získat takové dovednosti, aby byl co nejméně závislý na svém okolí. Nechybí ani asistenční služba, která zahrnuje např. pomoc v domácnosti, úklid, nakupování, pomoc při výběru oblečení nebo ručních pracích.
„Dlouhodobě nejvyužívanější službou jsou zájmové aktivity. Členové na pobočku chodí malovat, vyrábět keramiku, plést košíky, tkát na stavu atd. To má dvě výhody. Především tyto aktivity napomáhají rozvoji hmatu a jemné motoriky při práci s různými materiály. A svoji roli hraje i finanční stránka – byli jsme uznáni jako chráněné dílny, takže hotové výrobky můžeme prodávat a přivydělávat si tak na chod organizace," líčí Moravec.
Velmi důležité jsou pro nevidomé i slabozraké kompenzační pomůcky. S těmi Organizace nevidomých pomáhá hned v několika ohledech. „Jsme to my, kdo dává na úřady doporučení, že konkrétní člověk potřebuje tu nebo onu pomůcku. Aby žadatel uspěl, musí mít kromě lékařského potvrzení právě tento dokument. Do ledna 2012 žadatelé chodili s žádostmi na svůj místní úřad. Obvykle dostávali peněžní příspěvek na pomůcku ve výši sta procent její ceny, pokud úřad měl jen omezené prostředky, tak třeba ve výši osmdesáti procent.
Od letoška se však žádá jednotně pro všechny na úřadu práce. Pro každého žadatele je ze zákona stanovena povinná desetiprocentní spoluúčast, případně – u levnějších pomůcek – minimálně částka tisíc korun. A to je pro nevidomé samozřejmě náročnější," popisuje aktuální vývoj Aleš Moravec. Pomůcek, o které lze žádat, je přitom široká škála – od manuálních (do kuchyně, usnadňující sebeobsluhu apod.) až po elektronické – např. speciální počítače, notebooky, hodinky nebo budíky. Patří sem i pomůcky pro sport jako ozvučené míče a tandemová kola. Součástí služeb Organizace nevidomých pak není pouze pomoc při získávání těchto pomůcek, ale i výuka jejich obsluhy. Ani tím však výčet služeb nekončí – nebyl by úplný bez průvodcovské a předčitatelské služby, podpory pracovního uplatnění formou pracovně-právního poradenství či školení, rekvalifikačních kurzů a dalšího vzdělávání.
A Aleš Moravec potvrzuje, že veškerý servis Organizace nevidomých je skutečně individuální: „Odpovídáme na dotazy ohledně změn v sociální oblasti, některým klientům jsme také pomohli získat bydlení. Jako jediná organizace pro zrakově postižené v České republice jsme dokonce zřídili speciální krizovou linku, kde náš psycholog pomáhal volajícím např. zvládat situaci poté, co přišli o zrak. Bohužel kvůli dlouhodobé nemoci pracovnice, která linku provozovala, jsme byli nuceni tuto službu na čas přerušit."

Zdroje financování a osvěta

To vše musí na brněnské pobočce zvládat pouze nepočetný tříčlenný tým. V jeho čele stojí Aleš Moravec. Dále je zde Iveta Ďuricová, která má na starost sociálně-právní poradenství a shánění sponzorů, a sekretářka Taťána Schützová pečující o administrativu a průvodcovskou službu.
„My tři jsme tu zaměstnaní a platí nás úřad práce – všichni totiž máme změněnou pracovní schopnost nebo invalidní důchod. Naše platy tak nezatěžují rozpočet organizace. Dále nám pomáhají dobrovolníci, např. Martin Hodek a Ivona Pospíšilová, kteří – ač jsou sami zrakově postižení – mají na starosti malování a ruční práce. Na aktivity a služby si peníze sháníme sami, v poslední době je to však stále obtížnější. Průběžně oslovujeme potenciální sponzory, většinou formou dopisů a e-mailů. Obvykle ale zaujmeme spíše drobnější přispěvatele než velké společnosti.
Firmy jsou stále méně nakloněny tomu přispívat na neziskové organizace. Často se hovoří o tom, že jde o důsledek ekonomické krize, ta je podle mě ale spíš jen nafouknutou bublinou… Podáváme také různé projektové žádosti, za poslední rok však bohužel žádná nebyla schválena. Dalším zdrojem peněz jsou naše pokladničky ve tvaru plyšových psů – např. u nás v Brně fungují tři," vypočítává Moravec nemnohé finanční zdroje.
Hospodaření organizace samozřejmě podléhá kontrolám úřadů práce, ale díky svědomitému plnění předepsaných povinností s nimi Organizace nevidomých dosud nikdy neměla potíže.
Stejně důležitá jako peníze je i osvěta. Je to možná s podivem, ale ačkoliv služby jsou skutečným přínosem, minimálně polovina českých slabozrakých a nevidomých pomoc organizace ani ostatních podobných sdružení nevyhledává. Aleš Moravec vysvětluje příčiny:
„Dříve se nevidomí a zrakově postižení v podobných organizacích sdružovali mnohem více. Za minulého režimu to bylo dokonce povinné – když člověk žádal třeba o telefon nebo slevu na elektřinu. Svou roli hraje i integrace ve školství – zrakově postižené děti jsou vychovávány v normálních školách, takže ani nemají potřebu vyhledávat specializované organizace. Všem nevidomým a slabozrakým bych ale rád vzkázal, že organizovat se a chodit mezi stejně postižené lidi je vždy užitečné. Obecná informovanost v médiích je sice docela dobrá, ale to, co získáte od lidí sobě blízkých, představuje neocenitelnou zkušenost. Členové si zde navzájem poradí a naučí se věci, které se doma naučit nemohou."

Sporty pro nevidomé, výlety a zážitky

Mezi nejoblíbenější aktivity organizace se podle Moravce jednoznačně řadí sportovní soutěže a společné výlety: „Sportovní akce pořádáme většinou ve spolupráci se specializovanou školou pro zrakově postižené v Pisárkách. Her pro nevidomé je hned několik. Velké oblibě se těší showdown – aplikovaný stolní tenis hraný s ozvučeným míčkem – nebo goalball: kolektivní hra provozovaná na basketbalovém hřišti. Rozvíjí se také tandemová cyklistika nebo zvuková střelba. Když se zaměřím na cestování, velký úspěch v poslední době měl seriál exkurzí po moravských minipivovarech, výlet do Českosaského Švýcarska nebo výlet parníkem po Brněnské přehradě spojený s prohlídkou hradu Veveří. Zapomenout nesmím ani na týdenní srpnovou rekondici na Domažlicku. Výborný byl také kurz potápění pro nevidomé, který jsme dostali jako sponzorský dar od klubu Direct ocean. Profesionální potápěči seznámili členy organizace s výstrojí, vyzkoušeli jsme si i potápění s bombou v blanenském bazénu o hloubce pěti metrů. Ukázali nám též různé signály – poklepání ruky atd. – s jejichž pomocí se dá komunikovat pod vodou. A pochválili nás, že dobře zvládáme používat výstroj. Byl to skvělý zážitek.“

A jak se k pomáhání nevidomým dostal sám Aleš Moravec? „Přišel jsem o zrak po úrazu v patnácti letech. Po vysoké škole, kde jsem studoval angličtinu a norštinu, jsem si řekl, že budu pomáhat podobně postiženým lidem. Dva roky jsem vyučoval na již zmíněné škole v Pisárkách, ale neuspokojovalo mě to, tak jsem začal organizacím pro nevidomé dělat překlady, které jim usnadňovaly kontakt se zahraničím.

No a jednoho dne jsem byl požádán, zda bych nechtěl vést nově vznikající pobočku Organizace nevidomých v Brně. Shromáždění lidí, kteří měli zájem se v ní sdružovat, mě pak do vedoucí funkce zvolilo. Tahle důvěra mě hodně potěšila a snažím se, jak to jen jde,“ vzpomíná Moravec. Dnes už tedy ve škole nepracuje, ale podílí se na osvětových prezentacích – kdy třeba na základních školách hovoří před dětmi o životě nevidomých. „Popisujeme jim, jaký je náš svět, co můžeme a co ne, jaké jsou naše koníčky… Někdy mám obavy, že o to děti nebudou mít zájem, ale většinou mě naopak příjemně překvapí. Ukazujeme jim ozvučené míče a různé typy slepeckých holí, přivedeme vodicího psa… A úspěch je zaručen,“ usmívá se Aleš Moravec.

| Některé sporty pro nevidomé a slabozraké

Showdown

Hra pro 2 nebo 4 hráče, aplikovaný stolní tenis. Hráči posílají po desce ozvučený míček dřevěnou či laminátovou pálkou a snaží se ho umístit do soupeřovy gólové jamky. Hraje se na 2 vítězné sety.

Goalball

Kolektivní sport pro 2 tříčlenná družstva, který se hraje na hřišti o rozměrech 9x18 metrů. Cílem je poslat ozvučený míč za koncovou čáru na straně protivníka.

Tandemová cyklistika

Jezdí se na tandemových kolech, nevidomý/slabozraký sportovec sedí vzadu, pilot je vidící.

Zvuková střelba

Simulovaná střelba z pistole provozovaná na elektronickém trenažéru. Míření střelec koriguje podle zvuku, který terč vydává po ozáření laserovým paprskem z pistole.

| Organizace nevidomých

Havlíčkova 38, 586 01 Jihlava
tel.: 567 303 795, 608 805 838
e-mail: on.jihlava@seznam.cz
www.organizacenevidomych.cz

| Pobočka Brno

Anenská 10, 602 00 Brno
tel.: 734 617 218
e-mail: on.brno@seznam.cz

Svou pomoc můžete směřovat na účet 212694569/0300.

Zážitky z praxe aneb opravdu se stalo…

Příběh první: Správa pohledávek neznamená „pouze" řešení sporů

Credit controller společnosti, která uzavřela s Unií pro rozhodčí a mediační řízení ČR Smlouvu o poskytování rozhodčích služeb, si dohodl schůzku s account managerem a zkonzultoval zde s ním zavádění rozhodčích doložek do smluvních dokumentů. Poté, co bylo zavedení dokončeno, už však neměl zájem o další komunikaci – s tím, že rozhodčí řízení chce využívat pouze jako prevenci a že nevidí prostor pro řešení dalších záležitostí.

Account manager mu proto vysvětlil, že zavedení rozhodčích doložek a zajištění rozhodčího řízení v případě sporu je pouze základem služeb.

Dále mezi ně totiž spadá mj. nastavení credit managementu. Pomáháme firmám nastavit jasně strukturované procesy, které zahrnují zejména optimalizaci pohledávek. Máme připraveny kvalitně zpracované vzory dokumentů s implementovanou rozhodčí doložkou, které slouží právě k zajištění pohledávek – mezi nejčastěji užívané patří uznání závazku se splátkovým kalendářem.

Při své činnosti také často zdůrazňujeme význam prevence, tzn. prověřování obchodních partnerů před uzavřením obchodu. Jednou z nejucelenějších i cenově nejvýhodnějších variant zde je systém CESR – Czech Economic Subjects Rating, vyvinutý naší dceřinou společností Sofis partner s. r. o. CESR má podobu on-line aplikace s jednoduchým ovládáním a mezi jeho hlavní výhody patří možnost automatického hlídání insolvence u zadaných subjektů nebo generování CESR ratingu – vyhodnocení aktuálního stavu každé společnosti. Další způsob zajištění představuje využití služeb pojišťoven pohledávek, které jsou našimi partnery. Díky tomu mají uživatelé rozhodčího řízení u nich nastaveny speciální výhodnější podmínky.

A jak to dopadlo s onou společností, když jí byly popsány všechny tyto možnosti? Credit controller přehodnotil svůj přístup a rozhodl se využít nových poznatků. Po domluvě s vedením nastavil ve spolupráci s account managerem systém práce s pohledávkami tak, aby přesně odpovídal potřebám podnikání společnosti. Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat – objem pohledávek firmy se už po půl roce snížil téměř o třetinu.

Příběh druhý: Aktivní přístup pomůže nejen vám

Jistá společnost měla dlouhodobě problémy s dlužníky. Jednatel se proto rozhodl začít jim předcházet a zakoupit přístup do systému CESR – Czech Economic Subjects Rating na on-line prověřování obchodních partnerů. Hned také využil možností programu Hlídací pes a u všech odběratelů nastavil automatické hlídání insolvence.

Po několika týdnech se jednatel setkal na party se známými. Řeč přišla také na práci a shodou okolností i na jednoho společného odběratele, jemuž však ostatní přestali dodávat, protože za odebrané zboží neplatil. Jednatel společnosti se zmínil o systému CESR, v němž si u tohoto odběratele všiml sníženého ratingu. Na to jeden ze známých odvětil, že CESR také využívá. A že mu už s dlužníkem došla trpělivost, takže ho zadal do Registru dlužníků, což bylo právě jednou z příčin snížení dlužníkova ratingu. Pro našeho jednatele byla informace o této možnosti nová – dosud totiž využíval jen Hlídacího psa. Rozhodl se také podělit o špatnou zkušenost s ostatními uživateli a příští pracovní den svou pohledávku vůči dlužníkovi do registru nahlásil.

I vy se můžete aktivně podílet na vytváření ratingu českých ekonomických subjektů. Nenechávejte si informace o dlužnících pro sebe, sdílení informací v Registru dlužníků systému CESR napomáhá k ještě větší vypovídací hodnotě CESR ratingu. A nikdy nevíte, jak vám sdělení takové informace může pomoci.

text (MC), foto archiv

text Lenka Pospíšilová, foto archiv návrháře

Pavel Ivančic:

Nic na tom není a ono to úplně stačí

Pavel Ivančic, polovina návrhářské dvojice značky MUSET, přišel do kavárny Louvre včas, v tričku s límečkem, džínové bundě a tvářil se nenápadně. Pil bylinkový čaj, byl perfektně ostříhaný, na vše odpovídal, rozhořčil se jen občas... Zkrátka slušňák každým coulem, žádný bláznivý umělec. „Úlety" si dopřává v autorské tvorbě. Zjevně ale dokáže předvést i velkou dávku pracovitosti a disciplíny, což mu postupem let vyneslo solidní pozici mezi českými návrháři i titul z věhlasné britské návrhářské školy.

Co je teď pro vás nejaktuálnější?
Že konečně existuje obchod, který v Praze prodává naši módu – La Gallery Novesta v ulici Elišky Krásnohorské. Máme tam poslední kolekci, takovou tu nositelnou řadu plus kožené čelenky a kabelky, které děláme společně s Ivanou Ostřanskou. Obchody s autorskou módou u nás pořád chybějí. Novesta se o to pokouší, uvidíme, jak se bude dařit. Mít obchod není jednoduché. V minulosti jsme to dvakrát zvažovali a nikdy do toho nešli, i když provozovat vlastní butik je dnes téměř jediná možnost, jak přežít.
No a další novinkou je, že na podzimním Design-bloku představíme pánskou řadu.

Když do vašeho tvůrčího a manželského tandemu přibylo dítě, je asi menší kapacita na práci. Proč jste si naplánovali ještě pánskou kolekci?
Děláme samozřejmě i zakázkovou tvorbu a za poslední tři čtyři roky jsou našimi klienty z osmdesáti procent muži. Celkem přirozeně vyplynulo, že je nejvyšší čas vyjít s pánskou kolekcí ven. Navíc mám pocit, že na vyšší úrovni tu skoro nikdo pánskou módu nedělá. A poptávka existuje. Sám mám problém nakoupit věci, které by se mi líbily.

Jak by se vaše pánská kolekce dala charakterizovat?
I když to zní banálně, musím říct, že bude hodně jednoduchá, oproštěná, zredukovaná. Určitě v ní budou dva typy saka, kalhoty úzké a klasické, nějaké košile, trenčkot, bunda, plášť. Barevnost plánuji také konzervativní: černá, šedá, bílá, tmavě modrá. V podstatě to bude takový základ šatníku. Přesně podle mého kréda: Nic na tom není a ono to úplně stačí.

Když vytvářítе základní pánský šatník, nechystáte se spolupracovat také s nějakou obuvnickou firmou?
Problémem je u nás zlikvidovaný kožedělný a textilní průmysl. Mám zkušenost ze spolupráce s Baťou. Také učím na VŠUP, kde jsme měli nedávno zrovna s Baťou zajímavý projekt, ale jejich produkce v rámci České republiky je dost limitovaná.
Pro klasickou elegantní pánskou obuv u nás dnes žádný výrobce není. Zůstalo pár ševců, například Radek Zachariáš, kteří dělají pánskou obuv na zakázku. A to výborně. Ovšem na jeden pár se čeká několik měsíců a stojí třeba od třiceti tisíc nahoru. Opravdu luxus. Zachovat kvalitu a dostat se do měřítka přijatelného pro trh je problém. Zvažuji, jestli do toho půjdu. Móda v naší zemi je menšinová záležitost, také naše klientela je velmi úzká. A jak jsem říkal, není kde prodávat.

Je důležitý finanční přínos, anebo ta výkladní skříň – v podstatě trvalá reklama?
Pro výběrového designéra v této zemi je důležité mít showroom v Praze 1. Publicita existuje – články, fotografie, výstavy… Ovšem je třeba mít nějakou platformu, kde jsou ty věci k mání. A musí být v onom takzvaném pražském módním okrsku.

U nás je většina návrhářek, zatímco mužů v módě působí mnohem méně. Ve světě je to obráceně. Proč?
Ti, kdo v zahraničí projdou trávicím traktem módního průmyslu a obstojí, bývají většinou muži a gayové. Zřejmě proto, že hodně pracují a nemají nároky na osobní život.

„Když si kluci hráli s auty, já kreslil princezny."

Co vás k této profesi přivedlo?
Já nevím, já to dělal vždycky. Byl jsem ten chlapeček, který kreslil princezny, když si kluci hráli s auty.

Máte starší sestry?
Ne, staršího bratra, ale toho móda nikdy moc nezajímala.

A vaše žena se k návrhářství dostala jak?
Myslím, že pro ni byla vždycky důležitá otázka identity, vztah k tělu, těla ke světu. Rozdíl mezi námi je v tom, že mně se odjakživa líbily barbíny. Když jsme šli po ulici a já viděl holčičku v růžových volánových šatech, říkal jsem si, kdybych toto mohl mít na sobě, byl bych šťastný. A moje žena tvrdí, že by se zbláznila. Když byla malá, nosila Radana jedno tričko, jedny džíny nebo tepláky a naprosto odmítala holčičí věci. A tak jsme to dali dohromady.

A doplňujete se pořád?
Doplňujeme se dobře, ale provozovat společný ateliér na vrcholové úrovni není pro osobní život úplně nejlepší. Zvlášť když máme dítě. Postupem doby se kompetence vyjasnily. Moje žena teď učí na plný úvazek na střední škole, takže tvorbě se věnuji spíš já. I když mám i jiné aktivity.

Nemůžu se nezeptat na londýnskou školu pro návrháře Central Saint Martins. Co jste musel předložit, abyste se tam dostal?
K přijímačkám do postgraduálu jsem nejdřív posílal portfolio, pak mě pozvali na dvoukolové interview. V prvním si prohlédli práce, které jsem přivezl – v tištěné formě nebo jako modely. No a potom jsem měl pohovor s ředitelkou Louise Wilson a prošel. Kurz je strukturovaný na dámskou módu, pánskou módu a textil pro módní účely. Poslední dva roky otevřeli také obor kůže a doplňky. Nechybí samostatné obory marketing, management, módní žurnalistika. Všechno zaměřené na vrcholnou inovativní módu.

Kolik lidí se hlásilo a kolik jich vzali?
Přihlásilo se asi 1800 lidí z celého světa a vzali nás šedesát. A sotva polovina z přijatých dojde do finále, i když si to zaplatí. Jde o nejlepší školu na světě, respektive ten kurz je velice známý. V podstatě většina návrhářů, kteří vedou nejznámější značky, jím prošla. Je to takový šamansko-vojenský dvouletý výcvik. V prvním roce se dělají nějaké týmové projekty, ale nejdůležitější je vlastní kolekce. Za tu se mi podařilo získat cenu za nejlepší ročníkovou práci. Součástí ocenění byla stáž u Chloé.

Co vám u Chloé nejvíc utkvělo?
Bylo samozřejmě dobré vidět zákulisí známé značky. Na druhou stranu je pravda, že jsem tam přišel v nejnevhodnější moment. Totiž ve chvíli, kdy Phoebe Philo odešla na mateřskou a přišel nový designér, který věděl, že tam bude jen jednu sezónu.
Tým tedy zrovna dobře nefungoval, ale právě proto to byla dobrá zkušenost. Člověk si totiž uvědomil, co a proč nefunguje. Chloé je značka, která má několik sekcí – pleteniny, těžkou a lehkou krejčovinu, kůži… A to se trochu rozpadlo. Dobré pro mě bylo, že jsem mohl být u finálního „line up", kdy se modely dávají dohromady, a v zákulisí přehlídky.

Do jaké míry je to stoprocentně připravené a do jaké míry se improvizuje?
U takové značky musí být vše naplánované. Ale v zákulisí přehlídky – ve chvíli, kdy už první model odešel – se ještě došívají flitry nebo tak něco. To se samozřejmě stane.

Jak vypadal závěr studia?
Výstupem je autorská diplomová kolekce a vybraní studenti ji mají možnost předvést

na londýnském fashion weeku. Moje kolekce šla úplně první, což bylo skvělé, protože to má velkou mediální odezvu.

Jak se stane, že návrhář z malé země, módou už vůbec ne proslulé, se dobere takového úspěchu?

Mně samotnému to přijde absurdní, nicméně ten rok jsem byl jedním z nejlepších studentů. Také jsem zjistil, že mám nějaký talent a schopnosti. A ukázalo se, že jsem docela nadaný střihač, i když samouk. Po zbytek pobytu v Londýně jsem se živil právě jako střihač, například u Richarda Nicolla.

Tam není obvyklé, že člověk je kompletní osobnost – umí kreslit, dokáže udělat střih, umí šít, má ponětí o technologiích a materiálech, dokáže věc dotáhnout. Napřed se mi smáli, že jsem kutil, až pak pochopili, že opravdu něco umím.

„Moje kolekce šla na londýnském fashion weeku úplně první."

Když s vámi návrháři už tak patnáct let mluvím o módě u nás, pravidelně si na spoustu věcí v oboru stýskáte.

Před patnácti lety to bylo dobré. Ještě existoval český textilní průmysl, který dnes už není. Do toho přišla krize. Dřív jsem se věnoval zakázkové tvorbě a přehlídkám, zatímco žena komerčním zakázkám. To vše z velké míry utichlo. Navrhovali jsme uniformy pro České dráhy, kolekci pro Pilsner Urquell, Gambrinus a řadu dalších klientů.

Byly to dlouhodobé dobře honorované práce, díky nimž jsme si mohli dovolit udělat autorskou kolekci na přehlídku. Teď zakázky přicházejí zřídka, za zcela jiné peníze, a mnohdy se k nám vůbec nedostanou. Klienti chtějí rovnou hotovou věc, která bude pro všechny, takže jdou za někým průměrným, aby se výsledek nevymykal. Často osloví studenty, kteří jdou pod cenu. Taková je realita na trhu.

Jak hodnotíte českou ulici ve vývoji posledních dvaceti let?

Pořád je to tristní, ale podle mého soudu je zlepšení paradoxně rychlejší u mužů. Není to tak dávno, kdy všichni čeští muži a kluci vypadali, jako by zrovna jeli na výlet. Teď si víc uvědomují, že dobrý vzhled má hodnotu. Skoro bych řekl, že se čeští muži začínají o sebe starat víc než ženy.

Není to jen tím, že dřív to byla opravdu bída?
Možná je to tak, že ten kontrast byl větší, proto se mi to umocňuje. České ženy jsou velmi krásné, ale mají problém s osobitým stylem. A tady se projevuje problém s muži. My jsme narazili s čelenkami – koženými s mašlí. Ženy si je kupují, ale nosí je, jen když jdou někam samy nebo s kamarádkami. Muži nevydýchávají, že na sebe partnerky čelenkou upoutávají pozornost. A další věc: Když jsou ženy hezky upravené a vypadají opravdu dobře, mají chlapi problém, že vypadají, jako by k nim nepatřily. Takže ženy jdou často do kompromisu a oblékají se hůř.

„Je třeba vytvářet si příležitosti hezky se obléknout."

Jenže ony sleví právě proto, aby byl doma klid. Tedy pokud se jim nepodaří přesvědčit partnera k vylepšení jeho vzhledu.
To je přesně ono a je to špatně. S tím souvisí také kultura života. V sobotu jsem byl se synem na náplavce a bylo to úžasné. Žije to tam, ale přesto mám pocit, že Češi se jakoby schovávají ve srovnání se stylem života v Paříži nebo Londýně. Je třeba vytvářet si příležitosti hezky se obléknout. Jdete na kafe s kamarádkou, tak to nemusí být džíny a triko, žádný make-up, rozpuštěné vlasy, ale hezké šaty… To tady trochu chybí. Výstižnou charakteristikou českého postoje k módě byl díl cyklu Ta naše povaha česká, který se jmenoval Hlavně normálně. Jsou v něm texty, které získala nebo napsala moje žena v projektu, kde prostřednictvím dotazníku zpovídala ženy, v čem se cítí dobře, co by chtěly mít na sobě… Tam by se našla pregnantní odpověď na tuto otázku. Radana to shrnula v označení „obrácená burka". Ženy se z nějakého důvodu cítí ne dost hezké, příliš staré, nemají dost peněz, zkrátka se považují za nedostatečné. A tak si nedopřávají to, co by mohly, ani v módě.

Navíc se špatný pocit z vlastního vzhledu odráží v chování.
To znám. Přijde zákaznice, věc jí skvěle padne, ale ona si není jistá sama sebou. Pak přijde jiná, které to možná ani tak dobře nesedí, ovšem móda ji hrozně baví – takzvaně to vynese, a je to úplně v pořádku. Je to hodně o hlavě a o srdci.

Za svou kariéru jste získali spoustu ocenění. Kterých si nejvíc považujete?
Většinu jsme posbírali za prvních pět let, pak už jsme od toho upustili. Ceny mají formativní dopad. Ne že by se měnila tvorba, ale člověk si udržuje laťku. A ví, že to má smysl. Pak je také hezká meta navrhovat modely třeba na EXPO v Šanghaji a reprezentovat Českou republiku. Zahraniční ceny nám umožnily předvádět například na Alta Roma High Fashion Week v Římě – prestižní přehlídce, kde se člověk může konfrontovat s tím, jak to dělají jinde. A to je super.

Teď už býváte sám členem poroty. Na co se při hodnocení zaměřujete a co byste třeba i odpustil?
Je to trochu absurdní, je mi třiatřicet a najednou jsem na druhém břehu. Odpustil bych ne úplně dokonalé řemeslné zpracování, kdybych viděl, že je to opravdu dobrý nápad a ten člověk to z ekonomických důvodů dělal sám. Tam snesu nějakou rezervu. Lidé v oboru, kterým je třeba o deset let méně než mně, jsou mnohem lépe připravení na realitu. V mé generaci panovala snaha dosahovat nejvyšších met, což už v té současné není. A myslím, že jim to ulehčuje cestu ke klientům. Když jsem před patnácti lety nastoupil na VŠUP, nebyly v Pařížské ulici ještě žádné butiky světových značek. V Ostravě, odkud pocházím, maminka sotva nosila modely třeba od YSL. Pak jsem studoval v Londýně s lidmi, pro které to bylo normální. Viděli svět, věděli, kde kdo pracuje, co kolik stojí, jejich maminky nosily kostýmy od Chanelu… Také neexistoval internet, nemohl jsem vidět každou přehlídku hodinu po tom, co prošla po mole.

Jak to bude s už deset let existující značkou MUSET a nově vznikající značkou Ivančic? Změní se jedna v druhou nebo se budou doplňovat?
MUSET vznikl tak, že jsme chtěli založit značku, MUSELI se rozhodnout pro název a nemohli jsme si vybrat. Tak jsme zvolili MUSET. Mám to jméno rád, ale mezi tím byly projekty, které jsme dělali každý pod svým jménem – já třeba na EXPO, žena na Designblok.

Čemu se bude věnovat značka MUSET a čemu Ivančic?
To právě nemám vyřešené a pořád nad tím lavíruju. Potřebuji nechat vytkat nové etikety a nevím.

Přáli byste si, aby syn pokračoval ve vašich šlépějích?
Kreslí hezky, má cit pro barvy, pořád dělá instalace a baví ho to. Nadaný je, ale jsou mu čtyři roky. Ještě se uvidí, kam to povede.

| Pavel Ivančic

Stejně jako jeho žena Radana je absolventem VŠUP v Praze. V březnu 2007 ukončil s vyznamenáním postgraduální studium na prestižní Central Saint Martins College v Londýně a je prvním českým návrhářem, jehož kolekce byla uvedena na London Fashion Week. Návrhářskou značku MUSET založili společně v roce 2003. Na svém kontě mají řadu ocenění: Czech Grand Design Award – Módní návrhář roku 2006 a nominaci pro rok 2007, The Chloé Award 2006, Top Styl Designer 2005, The Best Pret-a-Porter Collection 2004 na veletrhu Styl. Jejich návrhářská práce byla publikována v mnoha předních našich i zahraničních časopisech.

www.muset.cz

Žijeme i sportem: Naše týmy uspěly v golfu a fotbale

Golfový turnaj GOLF CUP UNIE PRO ROZHODČÍ A MEDIAČNÍ ŘÍZENÍ ČR má sice letos po několika úspěšných ročnících přestávku, ke sportu však máme i tak blízko. V červnu jsme se stali partnerem kořeneckého golfového GRAND PRIX 2012 a náš flajt zde mezi firemními týmy vybojoval vítězství. Na srpnovém turnaji v malé kopané O exekutorské kladivo pak skončili fotbalisté Unie třetí. Zkrátka sportovní léto, jak má být...

O golfovou čest bojovali hokejisté, tanečníci, lyžaři i novináři.

Pro kořenecké hřiště u Boskovic je turnaj GRAND PRIX už tradiční a prestižní událostí – při tomto vrcholu sezóny se zde utkávají jednak sportovní negolfové hvězdy, jednak firemní flajty. V první skupině tentokrát v sobotu 30. června 2012 bojovali o golfovou čest svého sportovního odvětví slavní čeští hokejisté, lyžaři, tanečníci nebo komentátoři. Ze startovní listiny uveďme alespoň několik jmen. Za hokejisty se záludnostmi grínu zápolil např. rozhodčí Jaromír Vampola, mistr světa z roku 2010 Petr Vampola nebo veterán extraligy Patrik Rozsíval. Za lyžaře se na hřišti objevil reprezentant ve sjezdovém lyžování Kryštof Krýzl nebo bývalí reprezentanti Boris a Petra Zakouřilovi. Nechyběl ani tým médií, v němž figuroval mj. šéfredaktor časopisu Golf Josef Slezák nebo moderátor populární soutěže AZ-kvíz Aleš Zbořil. Mezi firemními týmy se objevily např. flajty Vodafone, Erste Premier nebo CESTAV.

Klání firemních týmů ovládl flajt Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR.

Na hráče čekal více než lákavý program. Celá akce začala v 10 hodin snídaní složenou z domácích specialit – koláčů, štrůdlu, pomazánek, jitrnic nebo tlačenky. Po akreditaci následoval v pravé poledne cannon start samotného turnaje, jehož součástí se staly i soutěže longest drive, nearest to the pin a hole in one. Po hře se hosté mohli těšit na odpolední raut, od 18 hodin pak začala bouřlivá GRAND PRIX párty s thajskými masážemi, mobilním casinem nebo ochutnávkou vín z Chateau Valtice. Golfový den zakončil noční turnaj se světelnými míči. A jak vlastně turnaj dopadl? Zatímco mezi sportovními týmy zvítězili hokejisté, klání firemních týmů ovládla Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR a náš flajt si tak odvezl cennou trofej.

| Výsledky turnaje

Firemní týmy

1. Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR
2. Erste Premier
3. Mobilní casino
4. S Team
5. Sintra
6. Vodafone
7. OFA
8. Kopretina
9. CESTAV
10. Tee Time
11. WMG reklama

Sportovní týmy

1. Hokej
2. Tanec
3. Golf (x)managers
4. Lyžování
5. Média

Náš tým si vedl dobře i ve fotbalovém turnaji O exekutorské kladivo.

Golf není jediným sportem, kterému se tým Unie ve volném čase věnuje. Další naši oblíbenou aktivitu představuje fotbal, respektive malá kopaná. A pouštíme se do ní se stejnou vervou jako do drajvování a puttování. Přesvědčit se o tom mohli soupeři na turnaji, který se v sobotu 25. srpna 2012 už posedmé stal součástí sportovně-společenského setkání O exekutorské kladivo. Pořadatelem akce, kterou hostil sportovní areál v Kozlovicích, byl Exekutorský úřad Přerov. Kromě fotbalu se zde firemní týmy – podobně jako v dosavadních ročnících – utkaly v tenisu a pétanque. Nechyběl ani zajímavý doprovodný program, který bavil hosty po celý den a který zahrnoval třeba masáže, barmanskou show, koncert Kateřiny Knechtové, ukázky mikromagie, vystoupení akvabel v bazénu nebo bohaté občerstvení. V Kozlovicích tak bylo veselo až dlouho do noci…

Základní skupinu naši fotbalisté jednoznačně vyhráli se skóre 18:9.

Ale zpět k fotbalu. Turnaj byl zahájen prvním výkopem už v 8:45 a ve třech skupinách bojovalo hned dvanáct mužstev. Náš tým byl losem zařazen do skupiny A, v níž pak postupně hrál s družstvy Advokátní kanceláře Franěk, Exekutorského úřadu Přerov a ESPACE MORAVA. Sehrané mužstvo sázelo jeden gól za druhým a po vítězstvích 7:3, 5:3 a 6:3 skupinu vyhrálo s celkovým skóre 18:9. Tréninky před turnajem se vyplatily a fotbalisté Unie byli připraveni pořádně prohnat míč i soupeře také ve vyřazovací části turnaje. Zahájili ji ve velkém stylu a porazili Veslařský klub Olomouc drtivě 7:1.

Jediným přemožitelem Unie se stala Sigma Olomouc v čele s Markem Heinzem.

V boji o finále se však našim fotbalistům postavil soupeř nejtěžší: tým Sigmy Olomouc v čele s bývalým reprezentantem Markem Heinzem – autorem vítězného gólu v utkání s Lotyšskem na Euru 2004 – a dalšími hráči ligového A týmu Janem Navrátilem a Jakubem Petrem. Po tuhém boji nakonec Unie semifinálový zápas prohrála 2:4, ale na hřišti nechala všechno a bojovala do poslední vteřiny. I přes smutek z vyřazení náš tým v utkání o třetí místo opět zabojoval a porazil několikanásobného vítěze turnaje Město Rýmařov 2:1. Náš jediný přemožitel Sigma Olomouc nakonec skončil druhý za týmem Exekutorského úřadu Přerov. Třetí místo a dvaadvacet nastřílených gólů ale nejsou jediným úspěchem Unie z Kozlovic – náš útočník Alois Zeman byl vyhlášen nejlepším hráčem celého turnaje. Už se těšíme na osmý ročník!

text Miroslav Mašek, foto Jiří Vojzola a archiv

text Monika Ciprová, foto archiv INNEX

INNEX:

„When functionality meets design…“

Designové a dekorační stínění do interiéru i exteriéru: /ochrana před sluncem/ ochrana soukromí/bezpečí/ funkčnost/design.

Nejprodávanějším výrobkem je plisé, které vytlačilo klasické horizontální žaluzie.

Nadstandardní služby pro náročné zákazníky znamenají v tomto opomíjeném oboru schopnost navrhnout a instalovat žaluzie, barevně sladit a ušít dekorační závěsy, namontovat garnýže, zabudovat venkovní žaluzie, dodat markýzu či slunečník a doplnit terasu venkovním nábytkem, topením a dalšími doplňky pro kvalitní relaxaci.

Představujeme vám společnost INNEX a její SHOWROOM LUXEMBOURG PLAZA, kde toto vše naleznete. A věřte, že budete odcházet spokojeni, navíc posilněni výborným espresem.

Kromě dekorativních záclon a závěsů slouží k zastínění oken nebo střechy stínicí technika. Interiérová stínicí technika zahrnuje vše od žaluzií, rolet, posuvných látkových panelů, plisé až po speciální stínění, které funkčně kombinuje více výrobků v jednom – roleto-žaluzie, faccette, silhouette apod. Nejprodávanějším výrobkem je plisé, které vytlačilo klasické horizontální žaluzie. Proč? Je praktické – instaluje se přímo na okenní rám, je funkční – systém „up and down" – stahuje se shora dolů a naopak. A je dekorativní, neboť je vyrobeno z plisované látky.

Exteriérová stínicí technika obsahuje venkovní rolety nebo žaluzie a látkové rolety. Novinku představuje látková roleta ZipScreen. Screen je speciální tkanina, která odráží teplo a zároveň je přes ni dostatečně vidět ven, neboť propouští světlo. Roletu ZipScreen představila letos na specializovaném veletrhu německá firma Roma a v showroomu je instalována v obří velikosti.

Nepostradatelnou součást terasy či balkónu tvoří sluneční clona – markýza nebo pergola. Německý výrobce Markilux vyrábí kvalitní markýzy navíc s jedinečným designem už více než padesát let. Tyto markýzy vyhrávají pravidelně Red Dot Design Award a udávají dlouhodobě trend v tomto oboru. Převratným výrobkem je Skylife, markýza s možností zlomení čelního profilu pro

lepší odtok vody nebo boční clona proti nízkému slunci, větru či pohledům sousedů.

Změňte život na terase!

Život na terase dále zkvalitní venkovní nábytek. Naším tipem, který splňuje téměř veškeré požadavky i toho nejnáročnějšího klienta, je elegantní a exkluzivní kolekce venkovního nábytku belgického výrobce Manutti. Materiály, které používá – zvláště pak ratanové vlákno (tzv. WICKER) – jsou odolné vůči vodě, UV paprskům, vlhkosti a mrazům do mínus pětadvaceti stupňů. Nábytek může zůstat celoročně venku a uživatel nemusí řešit prostory k uskladnění v zimě.

Milánský veletrh představil v outdoorovém nábytku řadu čalouněných stylových sedaček, na kterých není ihned patrné, že jsou určené pro venkovní použití. Pod sloganem „vezměte svůj interiér ven a žijte na terase“ byla uvedena kolekce ZENDO, zatím nejúspěšnější kolekce roku 2012.

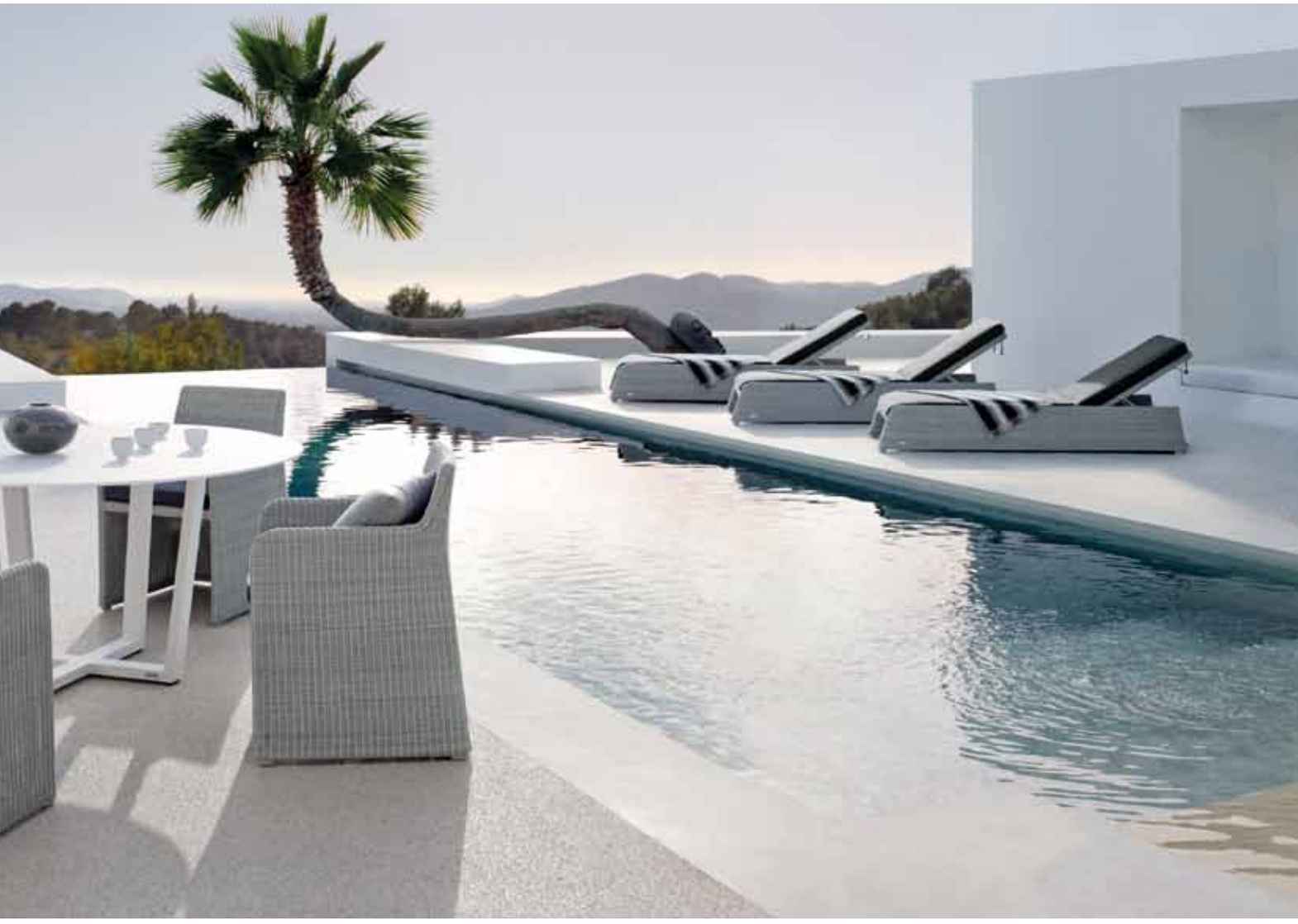

Zdá se až neuvěřitelné, co vše zmíněný showroom nabízí. Posledním rozšířením jeho nabídky se staly látky a tapety, které firma nicméně navrhuje již tři roky. Velmi ucelená kolekce látek pro závěsy a záclony zahrnuje exkluzivní látky světových značek, mj. Sahco, Ulf Moritz, Kenzo Maison, Christian Lacroix atd. Jelikož INNEX navrhuje vhodné stínění a okenní dekorace velmi často, pro své zákazníky z dodávaných látek také čalouní nábytek. Spojil se zde s dynamickou mladou firmou SITS, která používá na své produkty nejen vlastní látky tkané ve Francii, ale také látky, které navrhne a pošle INNEX. Výsledkem jsou originální sestavy sedaček nebo solitérní křesla, která INNEX zároveň dotvoří polštáři, závěsy, případně i kusovými koberci.
„Ctíme individuální přístup. Instalací vhodného stínění, záclon, závěsů a doplňků vytváříme prostředí na míru uživatelům. Pomáhají nám naši dodavatelé – kvalitní evropští výrobci. Je nám ctí šířit značky jako Markilux, Manutti, Roma, Silent Gliss nebo Tuuci. Vedle instalace stínění je naší snahou přenést obývací pokoj na terasu a přimět Čechy žít venku. Na prvním místě je vhodné zakrytí terasy například pergolou, následuje kvalitní a pohodlné sezení, úložný prostor a v budoucnu bychom rádi zajistili i venkovní kuchyň. Takové prostředí jsme vytvořili v našem showroomu, který je pracovním nástrojem nejen pro nás, ale i pro naše zákazníky, designéry a architekty," shrnuje majitel společnosti INNEX Pavel Pravda.

| INNEX CZ, s. r. o.

SHOWROOM LUXEMBOURG PLAZA
Přemyslovská 2845/43 (u Paláce Flora),
130 00 Praha 3
tel.: 244 404 304, 603 456 761
e-mail: innex@innex.cz
www.innex.cz

Navštivte nás na Designbloku 1.–7. října 2012

text a foto Miroslav Mašek

Josef Malár:

Chceme své zákazníky hýčkat

Původně pracoval ve zcela jiném oboru, ale když vycítil příležitost zajímavého podnikání v oblasti nerezových materiálů, pustil se za ní. Dnes je Josef Malár jednatelem společnosti NEREZOVÉ MATERIÁLY, s. r. o., která se už po několika letech od založení stala jedním z lídrů na českém trhu.

Jak společnost NEREZOVÉ MATERIÁLY vznikla a jaké poslání dostala do vínku?
S bratrem jsme už od roku 1996 podnikali v oboru nerezových materiálů a v roce 2007 jsme se rozhodli zúročit své zkušenosti a založit vlastní firmu zaměřenou právě na jejich dovoz. Díky naší předchozí praxi se společnost poměrně rychle rozrůstala, po čase jsme přibrali i třetího společníka. Zpočátku jsme byli obchodně zaměřeni hlavně na náš region, postupně jsme okruh zákazníků začali rozšiřovat. Každý rok jsme vykazovali nárůsty obratu i tonáže, dnes máme asi padesát zaměstnanců a roční obrat půl miliardy korun. Na trhu v České republice jsme už stabilně usazeni – podle svých analýz se řadíme na druhé až třetí místo mezi firmami, které dovážejí a skladují nerezové materiály.

Co „nerezové materiály" vlastně zahrnují?
Obchodujeme s hutními materiály vyrobenými z nerezavějících ocelí, dle ČSN se jedná o třídu 17.

Konkrétně dovážíme, skladujeme a prodáváme plechy, trubky, plné tyče a potrubní příslušenství.

Z jakých oborů se rekrutují vaši zákazníci?
Z celého spektra průmyslu: chemického, potravinářského, stavebního… Díky této různorodosti odběratelů se nám také do značné míry vyhnula ekonomická krize – nezasáhla totiž všechny obory najednou, ale procházela různými odvětvími postupně.

Když jste zmínil krizi – založit firmu několik měsíců před jejím vypuknutím, to je docela smůla…
Je pravda, že štěstí na trhu jsme si ještě moc neužili. Zejména první tři roky byly velmi těžké. Ale to nejhorší máme snad za sebou, i za krize jsme rostli a cítíme se v dobré kondici.

„Na jaře jsme kanceláře i sklady přestěhovali do vlastních prostor v Uherském Hradišti."

Jestli dobře počítám, má vaše firma letos první kulatiny. Plánujete oslavy?
Páté narozeniny připadaly na jaro, máme je už tedy za sebou. Na oslavy ale nebylo příliš času – právě v té době, na přelomu března a dubna, jsme se totiž stěhovali do nových prostor v průmyslové zóně Uherského Hradiště. Předtím jsme sídlili v různých pronájmech – kanceláře se nacházely v Kunovicích a sklady nejprve v Huštěnovicích, pak ve Starém Městě… Po pěti letech jsme tak vše přesunuli do vlastních prostor.

Co všechno takové stěhování obnášelo?
Chtěli jsme konečně mít administrativu i sklady na jedné adrese. Vybraná lokalita byla ideální – má 11 tisíc metrů čtverečních a leží na rovině. V roce 2010 jsme začali se stavbou, prioritou přitom byla hala a zpevněné plochy. Na jaře 2011 jsme sem přesunuli sklady, následovala demolice zdejší původní administrativní budovy a stavba nového kancelářského domu. A letos na jaře jsme se ihned po kolaudaci přestěhovali.

Vaše společnost je na trhu poměrně krátce, přesto patří k lídrům. Co považujete za příčiny úspěchu?
Zakládáme si na tom, že máme dobrý tým prodejců, kteří v naší branži působí už dlouhou dobu. To je velmi důležité – nerezové materiály nepatří mezi jednoduchý sortiment a trvá dlouho, než se o nich člověk naučí vše potřebné. Jsem rád, že náš tým této problematice rozumí. Dále se snažíme nabízet ucelený servis, který zákazníkům usnadňuje zásobování nerezovými materiály. Patří sem třeba doprava zboží vlastními auty nebo vstřícný přístup při problémech – k případným reklamacím se vždy stavíme čelem. Prostě chceme své klienty hýčkat. Také myslím, že jsme do jisté míry využili situace, kdy někteří naši konkurenti prodělávali těžší období, docházelo u nich k výměnám managementu apod.

Plánujete proniknout i na zahraniční trhy?
To jsme nikdy neměli v úmyslu, vždy jsme se zaměřovali na český trh. A v jeho obsazení ještě máme rezervy – sklady v Uherském Hradišti a v Plané nad Lužnicí nám umožňují dopravně pokrýt asi šedesát procent území České republiky, zbytek je pro nás otevřený.

Vzpomenete si na některý výjimečný projekt, pro který jste dodávali materiál?
Nedodáváme do zahraničí, ale někteří naši odběratelé ano. Mezi zajímavé zakázky patřila třeba dodávka pro čističku odpadních vod v Saúdské Arábii, dálniční mýtné brány nebo zvířecí pavilony v Zoo Praha.

Jaká je vaše vize dalšího rozvoje společnosti?
Na stole jsou nyní dvě možnosti: Říct si, že aktuální stav nám momentálně vyhovuje a že se nebudeme hnát kupředu. Nebo se intenzivně snažit obsadit zmíněnou nepokrytou část trhu. Vzhledem k tomu, jak rychle jsme rostli, je pravděpodobnější první varianta – potřebujeme trochu pauzu…

„Díky rozhodčímu řízení jsme už několikrát zachránili peníze, které by u soudu byly dávno ztracené."

Jaký máte jako jednatel společnosti názor na institut rozhodčího řízení?
Určitě kladný, protože rozhodčí řízení zajišťuje rychlé řešení sporů mezi obchodními stranami. A rychlost je v těchto sporech velmi důležitá. Pro využívání arbitráže jsme se rozhodli proto, že jsme vedli poměrně hodně soudních sporů, které se nekonečně vlekly. Přestože jsme měli v ruce veškeré dokumenty, jaké dodavatelská firma mít může, část kauz dodnes není ukončena. Když v tom dlužník umí chodit, je soud běh na neuvěřitelně dlouhou trať. Po několika letech vám výrok soudce, že jste celou dobu měl pravdu, už může kvůli druhotné platební neschopnosti být k ničemu. A také už ztratíte víru, že je to spravedlivé. Rozhodčí řízení je podle mě mnohem spravedlivější. Díky arbitráži a získání rozhodčího nálezu – exekučního titulu – během pár měsíců jsme už několikrát zachránili peníze, které by u soudu byly dávno ztracené – v jednom případě dokonce i milión korun. Musím ale říct, že rozhodčí žalobu podáváme pouze na ty dlužníky, kteří s námi nejednají korektně. Pokud komunikují a svůj závazek splácejí, k arbitráži nesáhneme.

Potěší mě…

férový a seriózní přístup.
Možná to zní jako fráze, ale je to tak.

Naštve mě…

když se snažíte – v obchodním i soukromém životě – přistupovat k někomu otevřeně a druhá strana vás podrazí. Dané slovo ani podání ruky už dnes bohužel pro mnohé nic neznamená.

Co vás přivedlo právě k nerezovým materiálům?
To už je dávná historie. (smích) Kdysi jsem pracoval v potravinářské firmě jako nákupčí a sháněl nerezové potřeby. Po revoluci u nás však dostatečný sortiment prostě nebyl. To mě přivedlo na myšlenku, že by mohlo jít o zajímavý obchod. Tak jsem se toho nápadu ujal a začal se mu věnovat.

Byl pro vás přechod k úplně jinému oboru obtížný?
Nebylo to až tak těžké, vystudoval jsem průmyslovou školu a k železu jsem měl jakžtakž blízko. Samozřejmě jsem se ale musel s mnoha novými věcmi seznámit. Učil jsem se postupně – jak šel vývoj. Nerezové materiály od té doby prodělaly obrovský posun v jakostech i užití. Dříve se nerez používala pouze ve speciálních aplikacích, dnes ji najdete v mnoha běžných věcech.

Vezmete si na sebe ještě někdy montérky?
V počátcích, kdy firma měla pár zaměstnanců, jsem si to užil – ježdění s vozíkem, manipulace s materiály… A je dobré, že jsem si i prací ve skladu prošel. Díky tomu vím, co je potřeba, a mohu se o tom se zaměstnanci bavit.

Mluvil jste o rychlém růstu firmy – máte alespoň trochu času jen pro sebe?
Většinu koníčků – třeba tenis nebo nohejbal – jsem bohužel musel oželet. Svůj volný čas dnes věnuji rodině a zahradě. Mám skleník, kde pěstuji suchomilné sukulenty, baví mě i šlechtění ovocných stromů. Suchomilné rostliny, hlavně ty z afrických pouští, jsou má dávná záliba. Mám jich kolem tisícovky, některé jsem si sám přivezl z Jihoafrické republiky a Namibie.

text a foto Stanislav Krupař

Stanislav Krupař:

Prezident otrhanců

Příběh Mohameda Adena, muže, který se snaží uprostřed beznadějně rozbouřeného Somálska vybudovat oázu míru a stability. K dispozici má jen svůj iPhone, laptop, dva tanky a smečku vychrtlíků s kalašnikovy. A ohromné odhodlání. Fascinující je, že se mu to docela daří.

„Ze Somálska jsem utekl na začátku občanské války v jednadevadesátém," líčí mi Mohamed svůj fantastický vývoj od emigranta k prezidentovi. Země se tehdy pohroužila do absolutního chaosu, ze kterého ne a ne vybřednout, do násilnického bezvládí, jež si doposud vyžádalo půl miliónu životů. Ale Mohamed to vyhrál – zatímco se v jeho staré vlasti hromadně mordovalo, on žil v Minnesotě svůj všední život uprchlíka. Zpočátku si vydělával uklízením v supermarketech, pak ale vystudoval na univerzitě marketing informačních technologií. Našel si slušně placenou práci, oženil se a se svou somálskou krajankou má pět synů. Hlavně byl ale Aden celé ty roky aktivní v americké somálské diaspoře. Pomáhal pro svou vlast shánět peníze, protože humanitární tragédie jich spolyká nezměrně.

„Lidé chtějí aspoň nějaká pravidla – lepší hloupá než žádná."

Na podzim 2007 se Mohamed se čtyřmi přáteli vydal odvážně do rodného Somálska, aby zjistil, jak nejlépe organizovat boj s ohromným suchem. Přijeli do Adada, odkud pochází Mohamedův otec, pomáhat s hloubením studní a distribucí jídla. Kolegové se po dvou týdnech, jak bylo původně plánováno, vrátili do Ameriky, Mohamed ale zůstával dál. „Cítil jsem, že tahle země mě potřebuje, že je to můj úkol. Prostě jsem nemohl odjet a tyhle lidi v tom nechat," snaží se mi vysvětlit své pohnutky, proč opustil americký komfort, bezpečí, perspektivní zaměstnání i rodinu. Po dvou měsících se sešla rada starších a požádala Mohameda, aby jí pomohl se založením vlastního státu a aby stanul v jeho čele.
A on souhlasil. Himan Heeb, jak zemi nazvali (v češtině název znamená „Země a voda"), sahá od etiopské hranice až k pobřeží Indického oceánu, na jejím území žije půl miliónu obyvatel a hlavním městem je právě Adado, dříve zaprášená díra v poušti.
V lednu tohoto roku byl Mohamed Aden slavnostně inaugurován a stal se prezidentem. „Žijeme tu na ostrově a všude kolem jsou žraloci," přibližuje mi prezident situaci nového státu. Oficiálně jde vlastně jen o region, který respektuje centrální vládu v Mogadišu, jenže ta je daleko a její moc není ani symbolická. Dvě třetiny somálského území se nacházejí pod kontrolou militantního islamistického hnutí Al Šabáb, což je takový somálský Taliban, který se s ničím moc nepáře. Seká ruce a kamenuje. „Islamisté jsou násilníci a primitivové, ale pro mnoho lidí je to o moc lepší varianta než absolutní anarchie, která už dvacet let devastuje zemi. Lidé chtějí aspoň nějaká pravidla – lepší hloupá než žádná," vysvětluje Mohamed, sám praktikující muslim, úspěch fanatiků. On se ale snaží o lepší alternativu
„Víš, je to fascinující. Buduji tady stát úplně od nuly. Sám se to učím, rodí se mi to pod rukama. Tohle bych v USA nikdy nemohl zažít.
A hlavně, cokoliv udělám, má okamžitý efekt. Cokoliv se povede, to znamená zachráněné životy." Na okraji Adada, v prezidentském paláci (což je až příliš vznešený název pro betonové baráky za třímetrovou zdí a prostřílenými vraty) má Mohamed kancelář. Tady přijímá své ministry, členy rady starších. Tady mu každou chvíli zvoní jeho iPhone, tady pracuje na stříbrném MacBooku. V zelenkavě vymalované neklimatizované místnosti lapáme po dechu.

„Povídali mi: AK-47, to je moje vláda!"

„Al Šabáb je odsud jen 120 kilometrů. Abychom se udrželi, musíme mít svaly – vojáky a policii. A k tomu jsou nutné peníze," vysvětluje prezident, proč jedna z prvních věcí, do nichž se po příjezdu do Adada pustil, bylo zavedení daní. „Zpočátku nikdo nechápal, proč by měl dávat administrativě peníze ze svého zisku. Vždyť tu už vyrůstá třetí generace, která o žádné vládě nikdy ani neslyšela," říká mi Mohamed, který zde stojí za každým rozhodnutím. Zastává funkci prezidenta, ale také hlavního ekonoma, warlorda, účetního i ministra školství. „Povídali mi: AK-47, to je moje vláda!" Tak Aden vzpomíná, jak trvalo půldruhého roku, než přesvědčil místní, že platit daně a z nich policii je mnohem výhodnější než bojovat každý sám za sebe.
Dnes má Himan Heeb 350 policistů, kteří dohlížejí na základní dodržování práva a pořádku. Pracují za stravu a dolar denně. Za dvoucentimetrový pakl zašlých bankovek převázaných gumičkou. Za něj dostanete na trhu sotva flašku pitné vody ze Saudské Arábie…
„Zasloužili by si víc," říká mi Mohamed, zatímco nasedáme do jeho zeleného landroveru s kouřovými skly, abychom vyrazili na obhlídku za město. Prezident pokračuje: „Víc peněz ale zatím nemáme. Oni alespoň plat dostávají pravidelně. Nejdřív musím zaplatit je, jsou pro stát životně důležití. Až to, co zbude, dám ostatním. Bývají měsíce, kdy učitelům musím říct: Sorry, teď pracujete zadarmo.
No a na doktora Himan Heeb nemá vůbec…
Ale už to, že máme tři fungující školy a špitál se dvěma zdravotními sestrami, je zázrak…"

„Pokud tu chceš přežít, musíš být realista!"

Kolona alegorických bojových vozů vyráží z rezidence, prezidentský landťák uprostřed. Zalidněná hlavní třída Adada je lemovaná krámky, obchůdky a restauracemi. Před autem nám jen taktak uskakují tažní oslíci, velbloudi i kluci s kárami plnými banánů. Spousta domů má nové střechy, před kavárnami posedávají v plastových křeslech chlapi a ucucávají ze skleniček. Je to už rok, co zde platí zákaz nošení zbraní na veřejnosti. Ada-

do je klidné město a mír znamená prosperitu. Čas od času se objeví hacienda, obrovský výstavní dům, který by mě nepřekvapil na Floridě, ale tady působí jako zjevení. Tak vypadají vily pirátských bossů. Na území Himan Heeb jich žije spousta. Mohamed Aden o nich vypráví otevřeně: „Svět je somálskými piráty pobouřen, ale kdo na ně nejvíce doplácí, to jsou sami Somálci. Piráti

mají jediný cíl – udržet v zemi chaos a anarchii, protože to jim absolutně vyhovuje. Největší omyl západních států je myslet si, že když piráty postřílí, problém se vyřeší. Ten problém nemá řešení na moři, ale v somálském vnitrozemí. Dokud tu bude chaos a bída, budou se lodě unášet dál," vysvětluje mi.

Ptám se Mohameda, proč on sám s piráty nezatočí. Usměje se mé naivitě. Rozpovídá se o promyšlenosti pirátského byznysu, o penězích, chlastu, drogách a keňských prostitutkách.

O tom, že piráti zakládají vlastní banky i nemoc-

nice. A kdokoliv se jim postaví do cesty, špatně dopadne. Prezident mě krotí: „Nezapomínej, že jsi v Somálsku. To není místo pro idealisty, pokud chceš přežít, musíš být realista!“
Na kraji Adada míjíme opevněný check-point – každý vůz, který městem projíždí, musí zaplatit mýto. I to je jedním z důležitých příjmů malého státu. Himan Heeb se ale stejně neobejde bez pomoci zvenčí a Mohamed Aden je pro své americké krajany důvěryhodný. Za peníze, které ze somálské diaspory přicházejí, buduje studny. Ta, před kterou konvoj zastaví, vypadá spíš jako pevnost. Od okolní krajiny plné termitišť a trnitých keřů ji dělí vysoká kamenná zeď se střílnami. Žádná křišťálová studánka, ale snad hektarový pozemek s jímkou uprostřed. Mohamedovi se podařilo takových oáz v poušti vybudovat už dvacet. Jedna přijde na 150 000 dolarů…
„Víš, celá somálská tragédie je vlastně jen bojem o zdroje,“ říká mi prezident. „Jen co se objeví voda, dostatek vody, nepřátelství zmizí…“

| Stanislav Krupař

1972 narozen v Pardubicích
1991–1999 studoval na Mendelově univerzitě v Brně
2000–2002 pracoval jako učitel v Brně
od roku 2002 fotograf na volné noze

Jeho snímky vyšly mj. v těchto médiích: Reflex, Respekt, Instinkt, Lidové noviny, Hospodářské noviny, Ekonom, GEO, Stern, The National Geographic, Ogoniok…

Ocenění:
2011 – Czech Press Photo, Photo Of The Year
2011 – Czech Press Photo, 1st prize Spot News
2011 – UNHCR Award, Ringier Photo Award, 1st prize Reportage
2010 – Czech Press Photo, 1st prize Nature and Environment
2010 – Ringier Photo Award International, 3rd prize
2008 – Czech Press Photo, 3rd prize Portrait
2004 – Czech Press Photo, Honorable mention Daily Life
2003 – Czech Press Photo, 3rd prize Report
2002 – Symposium für Dokumentarfotografie in Bad Herrenalb, 1st prize

www.krupar.com

Arbitrážní story: Není ručení jako ručení

Pan Vladimír Neopatrný byl jediným společníkem a jednatelem společnosti Makrohard s. r. o. se sídlem v Praze. Firmu založil za účelem obchodování s počítačovými komponenty. Nedařilo se jí tak dobře, jak by si majitel představoval, ale pak se naskytla příležitost podpisu smlouvy s výhradním dovozcem hardwaru jedné z prémiových značek – společností Importer a. s. Situace se tak rychle obrátila k lepšímu. Dohoda obsahovala oboustranně přijatelná a výhodná ujednání. Podmínkou ze strany dovozce jako dodavatele pak bylo osobní ručení pana Neopatrného za závazky společnosti Makrohard. S tím pan Neopatrný souhlasil a stal se tedy ručitelem.

Spolupráce na základě uzavřené smlouvy pokračovala ke spokojenosti obou stran. Pan Neopatrný se s touto příležitostí začal podnikání věnovat s novým nadšením a úsilím, což se na hospodaření společnosti pozitivně odrazilo. Po čase se však situace změnila – výrobky dotčené prémiové značky už nebyly dováženy exkluzivně obchodním partnerem Makrohardu a pan Neopatrný o další spolupráci ztratil zájem. Jelikož společnost ale dál vyvíjela činnost a pořád vykazovala zisk, nabídl ji pan Neopatrný k prodeji. Několik zájemců se ozvalo s nabídkami, které si pečlivě prostudoval, a poté se s jedním z nich dohodl na převodu obchodního podílu ve společnosti Makrohard. Pod novým majitelem, který se firmě příliš nevěnoval a očekával příjmy i bez většího snažení, se ale společnosti moc nevedlo. A výsledky se zhoršovaly. Společnost začala závazky hradit po splatnosti a postupně se dostávala do platební neschopnosti.

Vedení firmy Importer a. s. se nakonec rozhodlo podat proti Makrohardu žalobu. Vzhledem k tomu, že strany si ve smlouvě o spolupráci sjednaly rozhodčí smlouvu, bylo zahájeno řízení před rozhodcem. S ohledem na ručení sjednané v původní smlouvě ovšem nebyla žalovaná jen společnosti Makrohard, ale vedle ní také Vladimír Neopatrný jako ručitel. Makrohard svůj závazek ani nijak nepopírala, naopak ho ve vyjádření k žalobě uznala a požádala o možnost hradit ho postupně ve splátkách. Pan Neopatrný jako žalovaný č. 2 se vyjádřil v tom smyslu, že jeho závazek zanikl převodem společnosti na nového majitele a on s jejími dluhy nemá nic společného. Rozhodce na základě tvrzených skutečností vyzval ručitele k tomu, aby doložil, že jeho ručení zaniklo. K této výzvě pan Neopatrný doložil smlouvy o převodu obchodního podílu ve formě notářských zápisů a úplný výpis z obchodního rejstříku. Tyto skutečnosti ovšem nemohly způsobit zánik ručení, které může zaniknout jen „propuštěním“ ručitele z jeho závazků. To ručitel nemůže učinit sám o vlastní vůli. V takovém případě by totiž ručení postrádalo jakýkoli smysl, jelikož ručitel by mohl v případě potíží dlužníka se splněním dluhu kdykoli ručení vypovědět. Ve věci proto rozhodce rozhodl tak, že dlužné částky je povinen zaplatit žalobci nejen dlužník Makrohard s. r. o., ale i ručitel pan Neopatrný.

Poučení z příběhu je jednoznačné. Při jakémkoli ukončení smlouvy je nutné myslet nejen na samotné smluvní strany, ale také na všechna související práva a povinnosti vzniklé z původní smlouvy, případně dodatků k ní. V opačném případě se může stát, že opomenutím vzniknou velmi nepříjemné následky – byť v našem příběhu by na základě dohody s věřitelem ručitel měl být bez obtíží schopen dohodnout, že na jeho místo nastoupí jiná osoba, zde nový majitel společnosti Makrohard.

text (LM), foto archiv

text a foto Miroslav Mašek

AMSYS:

Docházkové systémy šetří peníze i čas celé firmě

Používání docházkových systémů má dlouhou tradici – stačí si vzpomenout na kdysi tak rozšířené píchací hodiny, které proslavil třeba film Marečku, podejte mi pero. Moderní elektronické docházkové systémy společnosti AMSYS, s. r. o. však nejsou zdaleka jen nástrojem evidence příchodů a odchodů – dokážou firmě vyřešit mnoho dalších problémů.

Hlavními výhodami docházkových systémů AMSYS je výrazné zjednodušení a zautomatizování evidence pracovní doby zaměstnanců. Zařízení plně nahradí docházkové sešity a knihy, ručně vytvářené excelové tabulky i již zmíněné „píchačky". Zároveň zajistí, že zaměstnanci nemohou informace o své přítomnosti na pracovišti nijak zfalšovat.

Další devizu systému představuje jeho komplexnost – součástí řešení je totiž jak hardware, tak software. Docházkový terminál umožňuje několik způsobů identifikace pracovníků (otisk prstu, bezkontaktní čipové karty, přívěsky, náramky atd.), po zvolení příslušné operace – příchod do práce, odchod k lékaři apod. – systém data uloží a odešle do softwaru běžícího na běžném počítači. Program přitom umí docházku samostatně zpracovávat i vyhodnocovat, export do formátů zpracovatelných informačními systémy je samozřejmostí. Výhody jsou jednoznačné: úspora času odpovědných pracovníků i peněz společnosti.

I přes uvedené klady se řada společností zavedení docházkových systémů stále brání. Příčinou bývají jak předsudky, tak neúplné informace o praktickém přínosu. Jak vypadá šest nejčastějších námitek a jaká je skutečnost?

Software umožňuje zobrazit i přehled zaměstnanců přítomných ve firmě.

1. Nikoho ze zaměstnanců nechceme ani nepotřebujeme kontrolovat.
Docházkové systémy neslouží zdaleka pouze ke kontrole pracovníků. Firmě, která je využívá, poskytují také přesný přehled o odpracovaných hodinách zaměstnanců, jejich dovolené, nemocech atd. – tedy o ukazatelích, které je nutné evidovat dle zákona. Na základě dat ze systému lze snadno zpracovat též měsíční docházku. Používaný software pak umožňuje na monitoru zobrazit i přehled zaměstnanců přítomných ve firmě, což znamená neocenitelnou službu pro spojovatelku, recepční i samotné zaměstnance.

2. Firma má jen málo zaměstnanců a její vedení tak má vždy přehled, kdy a kde se nacházejí.
I při menším počtu pracovníků docházkový systém ušetří čas, který bez něj pověřený zaměstnanec musí strávit počítáním docházky jako podkladu pro doložení a vyúčtování mezd.

3. Nepotřebujeme sledovat docházku, protože náš tým pracuje úkolově.
Zákon ukládá zaměstnavateli povinnost evidovat docházku i v tomto případě.

4. Obáváme se zneužití osobních údajů při použití identifikace zaměstnanců dle otisků prstů.
Jednou z možností identifikace zaměstnanců, které evidenční docházkový systém AMSYS nabízí, je skutečně otisk prstu. Technologie však nepracuje na základě ukládání celého otisku, ale z něj vygenerovaného kódu, z něhož grafickou podobu otisků prstů nelze zpětně zrekonstruovat. A pokud by ani tento argument zákazníka nepřesvědčil, může zvolit jiný způsob identifikace osob – např. pomocí bezkontaktních čipových karet nebo čipů umístěných v přívěscích či náramcích.

5. Naše společnost sídlí v pronajatém objektu a nemůže tak zařízení do budovy umístit.
Instalace docházkového systému není závislá na tom, zda je firma umístěna v pronajatých nebo vlastních prostorách. A to hlavně díky své jednoduchosti, kdy lze celý systém v případě změny sídla lehce demontovat a přestěhovat. Pokud se společnost nachází v pronajatých prostorách budovy, ve které se pohybuje mnoho lidí, docházkový systém jí naopak přináší další službu: V kombinaci s přístupovým systémem zamezí vstupu neoprávněných osob do firmy.

6. Řešení evidence docházky tímto způsobem je příliš drahé.
Naopak, elektronická evidence přináší úsporu času jak mzdové účetní, tak administrativnímu aparátu při zpracování mezd. Vykazování docházky zaměstnanců je přesné a nezfalšovatelné, takže vyplacené mzdové náklady „do puntíku" odpovídají skutečnosti. Průkaznost a dokládání docházky zaměstnanců je i z hlediska možných kontrol neocenitelné.

| AMSYS, s. r. o.

Orlí 17, 602 00 Brno
tel.: 544 529 990
fax: 544 529 910
e-mail: info@amsyscz.cz
www. amsyscz.cz

| Sleva pro čtenáře Satisfakce

Pokud při objednávce docházkového systému AMSYS předložíte toto číslo magazínu Satisfakce, získáte slevu ve výši 5000 Kč.

inzerce

text Petr Vávrů a Petra Prouzová, foto archiv

Bernolákovo:

Nejtěžší golfový test v Evropě

Black River v Bernolákovu se nachází jen asi pět kilometrů od Bratislavy. Jeho počátky spadají do roku 1993, takže se může pyšnit nálepkou „první slovenské hřiště vybudované po roce 1990“. Nejtěžší evropskou osmnáctku (Slope Rating 155) tvoří původních šest parkových jamek a tucet nových na loukách pod historickým Bernolákovským zámkem.

Black River – hřiště, které donutí přemýšlet nad každou ránou

Různorodé přírodní prostředí, v němž se střídají jednotlivé obrazy, vyvolává pocit neustálé změny. Velmi rozmanité tvarování grínů, fervejí i okolních rafů nedá zapomenout nikomu, kdo se odváží na tomto hřišti hrát. Těšte se na opravdový golfový extrém, hřiště dá totiž zabrat i dobrým hráčům. A pro začátečníky to bude spíše utrpení se spoustou ztracených míčů. O náročnosti hřiště svědčí i hrací hendikep (pro žlutá odpaliště činí bonus pro hráče od čtyř do sedmnácti úderů, dámy mají k dobru pět až sedmnáct ran). Doporučený HCP pro muže je 28 a pro ženy 34.
Prvních šest jamek vychází z části původního hřiště Park, další jsou rozmístěny za řekou Čierna voda, od níž je odvozen také název hřiště – Black River. Nejdelší, nikoli však nejobtížnější, je devítka o délce 551 metrů ze žlutých odpališť a 465 metrů z červených odpališť. Nejobtížnější jamkou je pětiparová dvanáctka – dvojitý dogleg. V jeho prvním zlomu číhají velké bankry, ve druhém pro změnu vodní překážka, která se táhne až ke grínu.
Black River vás nutí přemýšlet nad každou ránou, často na dva tři kroky dopředu. Je to výzva vyžadující technickou, taktickou i psychickou přípravu. Určitě nesedne „ranařům“, neboť spíše než o délce je tato osmnáctka o přesnosti a dobře volené strategii. Hra tu není soubojem hráče s hráčem, ale bitvou mezi golfistou a hřištěm.
Pro ty, kteří si netroufnou na Black River, je v Bernolákovu k dispozici devítka zvaná Park. Vůbec první golfové hřiště na Slovensku v poválečné době je situované (jak název napovídá) v prostředí dvousetletého zámeckého parku s rozmanitými druhy stromů, jež v menší či větší míře vstupují do hry. Dominantou této devítky je barokní zámek z roku 1722.

Welten Báč – rovinatý terén s propracovanou modelací

Třebaže je celý resort Welten zasazen do oblasti Dunajské nížiny, přibližně dvacet kilometrů jihovýchodně od Bratislavy, nečekejte procházku po rovině. Osmnáctka vyniká modelací, což jinak absolutně rovinatému terénu propůjčuje zajímavost téměř na každé jamce. Nudit se určitě nebudete. Na třetině jamek vstupuje do hry voda, strašákem může být i několik strategicky rozmístěných bankrů, číhajících v dopadových zónách nebo strážících gríny. Areál lze doporučit i začínajícím golfistům, kteří ocení kvalitní

tréninkové zázemí. K dispozici mají oboustranný třísetmetrový driving range, tříjamkovou čipovací akademii a plochy pro nácvik krátké hry. Díky umělému osvětlení lze trénovat i ve večerních hodinách. Výhledově bylo naplánováno vybudování další osmnáctky, která by se měla nacházet v sousedství současného hřiště. Klubovna je umístěna do prostor zrekonstruovaného kostela.

Dunakiliti – barokní zámek uvnitř golfového komplexu

Golfové hřiště se nachází hned za slovensko-maďarskými hranicemi na kraji obce Dunakiliti. Dominantou je barokní zámek uvnitř golfového komplexu, umocňující příjemné prostředí okolí a dodávající hřišti osobitý charakter i nádech romantiky. Kratší hřiště s jednou vodní překážkou a šestnácti bankry je určené především začátečníkům, ale i pokročilí hráči si zde mohou zlepšit svoji krátkou hru. Kromě hry na devíti jamkách mohou návštěvníci resortu využít k tréninku driving range, chipping a putting green. V klubovně si lze zapůjčit nebo zakoupit golfové vybavení a pod vedením trenérů postupně pronikat do tajů hry. Pozornost tu věnují také dětem, pro které je organizována golfová akademie.
Svou činnost klub zahájil před šesti lety, kdy otevřel ve své době největší golfový indoor v Bratislavě. Ten v současnosti nabízí tři 3D simulátory a prostory pro nácvik krátké i dlouhé hry.

Čierna Voda – šestijamková akademie na okraji Bratislavy

Na okraji Bratislavy v obci Čierna Voda najdete u hotelu Kamila šestijamkovou golfovou akademii, nabízející ideální podmínky pro výuku a trénink. Široký driving range s dostatečným počtem odpališť disponuje i potřebnou délkou 250 metrů. Najdete zde také putting green s několika jamkami. Vlastní akademii tvoří tříparové jamky v délce 50–130 metrů. Na každé se setkáte s běžnými překážkami, které vám jinak jednoduchou ránu mohou ztížit, zejména začátečníci tak získají řadu cenných zkušeností. Součástí akademie je proshop, klubovna s šatnami a letní terasa s možností občerstvení. V rámci akademie působí golfová škola, která nabízí individuální i skupinové lekce. Pro snadnou dostupnost z hlavního města je areál velmi hojně navštěvovaný nejen novými zájemci o golf, ale i těmi, kteří nemají po práci čas na hru na některém z okolních hřišť a chtějí si alespoň zatrénovat.

Připraveno ve spolupráci s časopisem Golf.
www.casopisgolf.cz

| BLACK RIVER Resort

Kaštieľ 5, 900 27 Bernolákovo
Slovenská republika
tel.: +421 2 4599 4221, +421 911 243 110
e-mail: club.bernolakovo@golf.sk, infos@golf.sk
www.golf.sk

inzerce

Jaroslav Široký:

Na základě informací ze systému CESR můžeme kvalifikovaně rozhodovat

Dalším z uživatelů on-line systému CESR – Czech Economic Subjects Rating je společnost Wotan Forest, a. s. Na naše otázky odpovídal její ekonom Ing. Jaroslav Široký.

Historie společnosti Wotan Forest, a. s. sahá do roku 1992, pod tímto názvem pak firma na trhu působí od roku 2009. Zajišťuje komplexní služby v oboru lesnictví (těžbu, zalesňování, ochranu kultur, výchovu lesních porostů apod.), výsadby zeleně i kácení stromů rostoucích mimo les a péči o veřejnou zeleň. Služeb společnosti využívají města, obce i soukromí majitelé lesů, stejně jako lesy ve vlastnictví státu a národní parky. V portfoliu Wotan Forest nechybí ani zpracování a prodej dřeva, výrobky ze dřeva pro zahrady (zahradní domky, sedací soupravy, koryta, kompostéry, plotovky, oplůtky či květináče) nebo výroba dětských hřišť a samostatných herních prvků jako pískoviště, houpačkové sestavy a lanové prvky.

Proč jste se rozhodli používat právě systém CESR?
Naším cílem bylo získat nástroj, který by nám pomáhal rychle a jednoduše prověřovat odběratele služeb a produktů. Systém CESR nás zaujal především svou komplexností, kdy na jednom místě nalezneme ke konkrétní společnosti vše důležité o její ekonomické situaci včetně mnoha dalších doplňujících údajů. Proto jsme se na podzim 2011 stali jeho uživatelem.

V čem je pro vás CESR přínosný, čím vám pomáhá?
Umožňuje nám ještě před uzavřením obchodu zjistit, jak moc obezřetní bychom při spolupráci s tou kterou firmou či osobou měli být. Odběratele, kteří s námi spolupracují opakovaně a dlouhodobě, pak máme zadány do funkce hlídání insolvence programem Hlídací pes. Kdykoliv u nich dojde ke změně, která je příznakem nějaké nestandardní situace, dozvíme se to obratem prostřednictvím e-mailu.

Kterou službu považujete za nejzajímavější?
Právě již zmíněného Hlídacího psa. Tuto službu využíváme poměrně intenzivně, neboť je zdrojem opravdu užitečných dat. I proto jsme se po několika měsících užívání systému CESR rozhodli navýšit svůj tarif, abychom mohli prověřovat větší množství subjektů. A šlo o krok správným směrem.

Jsou pro vás data ze sytému CESR kvalitním podkladem pro rozhodování?
Určitě. Na základě zjištěných informací a výsledků můžeme v každém jednotlivém případě kvalifikovaně rozhodnout, jak a jestli s prověřovanou společností nadále spolupracovat a jak nastavit podmínky této spolupráce.

| CESR – Czech Economic Subjects Rating

rating českých ekonomických subjektů
hlídání insolvence
hlídání změn v obchodním rejstříku
registr dlužníků
adresář subjektů

tel.: 530 501 935
e-mail: info@cesr.cz
www.cesr.cz

www.cesr.cz

Jana Ehrenbergerová (roz. Jurčová)

(narozena 1980 ve Valašském Meziříčí)

V rodném městě odmaturovala na Střední umělecko-průmyslové škole sklářské a žila zde do svých 21 let. Tři roky studovala na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity obor Výtvarná výchova. Poté pracovala v Praze v digitálním studiu na minilabu, kde měla možnost spolupracovat s reportéry, fotografovat i upravovat snímky v grafických programech. Od roku 2006 působí jako fotografka na volné noze. Tematicky se zaměřuje zejména na portréty, akty, těhotné ženy a děti.

V počátcích volné tvorby se autorka věnovala hledání sebe sama v detailech krásného ženského těla. Později přidala vnímání člověka jako součásti přírody. Hledání duchovního významu krásy, harmonie a svého vlastního světa. Bezpečného úkrytu, malého světa ve světě velkém, kde bude skryta v bezpečí. Schoulená v kapradí nebo na kameni, probouzející se na břehu rybníka nebo se v myšlenkách vracející do okamžiku narození. Krása lidského těla v souznění s krajinou. Jana hledá harmonii – a nalézá ji.

Na podzim 2011 se přestěhovala z Prahy do malé obce poblíž Berouna (s pocitem risku, zda se dá na vesnici v tomto oboru vůbec podnikat), kde buduje nový ateliér a chystá i vlastní galerii. Zjišťuje, jestli lze i v této hektické době žít v klidu a v souladu s přírodou, sám se sebou a světem… A zároveň se uživit.

Pro většinu fotografů je největším úspěchem prezentace v časopisech a tvorba velkých reklamních kampaní. Jana Ehrenbergerová se podobným zakázkám vyhýbá a svůj úspěch vidí v nezávislosti na této masové komunikaci. Může tak pracovat bez tlaku a v takovém množství, aby si mohla stále udržet vysokou kvalitu fotografií i individuální přístup.

www.fotograficke-sluzby.cz

CZICM chystá 1. ročník konference o credit managementu

Náš partner, Czech Institute of Credit Management, připravuje první ročník ojedinělé konference s názvem Credit Matters. Cílem akce, která se uskuteční 7.–8. listopadu 2012 v Cafe Imperial v Praze, bude především výměna názorů na trendy a perspektivy v oblasti credit managementu.

Další přidanou hodnotou pro účastníky je možnost osobně se setkat s klíčovými osobnostmi oboru z tuzemska i zahraničí, přičemž na žádné jiné akci pořádané v České republice dosud k tématu credit managementu nebylo možno získat tolik ucelených a aktuálních informací na jednom místě.

Mezi řečníky se objeví např.:

- **Luděk Niedermayer**,
  bývalý viceguvernér České národní banky a ředitel společnosti Deloitte
- **Vladimír Gazárek**,
  prezident Asociace inkasních agentur
- **Wolfgang Metz**,
  jednatel společnosti Creditreform
- **Philip King**,
  CEO britského Institute of Credit Management
- **Brian Morgan**,
  credit manager společnosti Veolia
- **Brian Thumwood**,
  implementation manager společnosti DHL

Podrobnější informace, pozvánku a program naleznete na webových stránkách pořadatele: www.creditcee.eu.

text Miroslav Mašek

text a foto Michal Janatka

Alžírsko:

Země nedotčená turismem

Když před dvaceti lety přetekla neutěšená situace v Alžírsku v otevřené násilnosti, znamenalo to odchod většiny cizinců ze země a téměř absolutní likvidaci cestovního ruchu. I když je dnes již situace do značné míry stabilizována, stále je zde riziko teroristických útoků či jiných násilností vyšší než ve většině zemí. Alžírsko je tak právem řazeno mezi země, kam není z bezpečnostních důvodů doporučováno jezdit. Pro nezávislého cestovatele však tato pověst současně slibuje poznat Alžírsko jako zemi turismem nedotčenou, a tedy lákavou.

Že naše očekávání bude naplněno, je zřejmé už z pořadového čísla víza i z faktu, že obdržet turistické vízum není tak snadné. Rovněž aktuálních informací o této zemi je pomálu a ani renomovaným vydavatelům průvodců se zřejmě nevyplatí o Alžírsku nic vydávat. A tak s poloprázdným letadlem přistáváme na konci září na letišti v hlavním městě Alžíru. Po vyřízení formalit a chvilce smlouvání bereme taxi do centra města na Place Port Said. Žlutý Peugeot 605 ležérně proplouvá traffic jamem a my se můžem kochat večerním panoramatem přístavního velkoměsta i výhledem na osvětlený monument Makam Echahid. Kabylanka, s níž jsme se seznámili na letišti a kterou jsme vzali do taxi s sebou, se s řidičem vzácně shoduje, že námi vybraný levný hotel nebude asi nejlepší – když každá věta, která obsahuje jeho název, obsahuje i slůvko mafia.
My ale trváme na svém, zvláště když jimi doporučený hotel stál třikrát tolik než náš El Badr.
Již ubytovaní se nořím do uliček starého města – mediny. Nikde žádný turista, jen místní. Najednou na mě kdosi zezadu skáče a začíná mě škrtit. Ani nevím jak, ale podařilo se mi vysmeknout a dát se na útěk. První přepadení jsme přežili bez zdravotní i majetkové újmy. Po pár hodinách pobytu v zemi jsme si tak ověřili na vlastní kůži pravdivost předpokladů, že Alžírsko je nejen neturistické, ale i nebezpečné.

Středem města Konstantina vede 140 metrů hluboká soutěska.

Ráno vyrážíme na nábřeží. Je lemováno bílými domy s balkóny s modrým zábradlím. Za nimi jsou ukryty povětšinou již zchátralé domy mediny, jejichž vchody jsou tu a tam ještě stále zdobené nádhernými mozaikami. Nad městem se tyčí rovněž zchátralá kasba (pevnost).
Na nádraží zjišťujeme, že vlakem se dá jet jen dvěma směry: na západ na Oran a na východ na Setif, Konstantinu a Annabu. My vyrážíme v poledne rychlíkem směr Konstantina. Šedé hliníkové klimatizované vagony jsou taženy dieselovou lokomotivou kanadské výroby.
Na okraji města kdosi kohosi okradl a za jízdy vyskočil z vlaku. To byla na dlouhou dobu jediná věc, která nás vyrušila z pozorování krajiny.
Trať chvíli kopíruje pobřeží, ale záhy začínáme stoupat. Přidávají se mosty a tunely. Výhledy na pohoří Atlas jsou zajímavé, ale hory jsou v září zcela suché a v říčních korytech nic neteče. Lesů je pomálu a vesměs řídkých. Krajina ač hornatá je překvapivě dost zemědělsky využívána. Strniště střídají pastviny. Mnohem zajímavější bude asi jarní obraz této krajiny. Do Konstantiny dorážíme po setmění a s více než hodinovým zpožděním. Oblíbenou zábavou místních po setmění je vrh kamenem po vlaku. Nezřídka dopadají na okna i kameny velikosti poloviny cihly. Alžírské železnice s tím však už zřejmě počítají, a tak leckteré okno je místo ze skla z tvrzeného plastu.
Konstantina je zajímavá zejména polohou. Jejím středem vede až 140 metrů hluboká soutěska. Je tak hluboká, že ani nejsou vidět odpadky, které pokrývají dno. Oba břehy města spojují čtyři mosty. Dnešní noc strávíme na okraji starého města v hotelu An Nasr. Musíme se ale jít ohlásit na policejní stanici. Tuto povinnost by měl plnit hotel, mnohde v těch levnějších si však situaci usnadňují. Policejní stanice je v kasbě na vrcholu města, dovídáme se od místní hlídky, která nám staví fungl nový mercedes a udílí řidiči pokyn, aby nás tam dopravil. A tak s místním velkopodnikatelem a jeho kámošem z finančního úřadu jedeme meďourem za zvuku ohlušujícího rai ohlásit se na policii.
Z Konstantiny pokračujeme autobusem do Batny. Ta není moc zajímavá, ale nedaleko je dobře zachovalé římské město Timgad, kam pokračujeme taxíkem. Je totiž pátek a autobusy nejezdí. I v Timgadu jsme odchyceni a musíme se ohlásit na policii. To je věc, která může cestování po Alžírsku trochu otravovat, ale většinou nezabere víc než půl hodiny. I když pokud si vás předávají třeba tři policisti, pak z toho můžou být i půlhodiny tři, a to už začíná být nuda. Odpoledne jsme strávili prohlídkou římských ruin. Kromě policejní hlídky a průvodce, který byl stejně jako vstup zdarma, jsme tu byli sami, což v jiných zemích oplývajících významnými římskými památkami nehrozí.

Skály s červeným nádechem poskytují blahodárný stín.

Dalšího dne vyrážíme minibusem do Arrisu. Překonáváme jeden z hřebenů Atlasu, silnice tu šplhá skoro do 1700 metrů nad mořem. Arris je městečko ve stráni se solidním výhledem do okolí. Prvně vidíme několik tradičně pestře oblečených starších Šawijek. Střední generace zdejšího (po Kabylech druhého nejpočetnějšího) berberského etnika však již kroje nenosí. V poledne nastupujeme do dalšího mikrobusu do Biskry a necháme se vyhodit u vesnice Rhoufi. Cesta stále klesá. Tady už je opět stromů málo, zato v zářezech a údolích mezi strmými holými vrchy přibývá palem. Tady vlastně už začíná Sahara.

Známý balkon Rhoufi, vyhlídka na opuštěnou vesnici a oázu na dně hlubokého ouedu (vádí) El Abiod, je jen kousek od silnice. Dnem kaňonu protéká v tuto roční dobu potok, při jarním tání se ale může změnit v dravou řeku. Nevíme, proč obyvatelé vesnici opustili, ale domníváme se, že poté, co byla postavena silnice vedoucí po okolním náhorním platu, se přesunuli nahoru. Nacházíme schůdnou cestičku na dno soutěsky, které je pokryto převážně datlovými palmami. Občas narazíme na keřík s granátovými jablky či fíkovník, ale jinak je tato úrodná plocha hospodářsky nevyužita. Náš plán zní dojít soutěskou El Abiod během dvou dnů do M´Chouneche. Podle mapy to odhadujeme na 35 kilometrů korytem potoka. Vyrážíme, kocháme se pohledem na skály… A já málem šlápl na chameleóna. O pozornost si cestou řekli i had, škorpión a strašilky. Stmívá se kolem půl sedmé a v sedm je úplná tma. To už kempujeme u jedné z tůněk, dokonce se tu dá udělat několik temp. Prostě plavčo na Sahaře, paráda! Jen zima by mohla být po setmění menší. Poslední pohled, než se spánek přihlásí o slovo, věnujeme zcela jasné noční obloze plné hvězd.

Ráno se dáváme opět na pochod. Příroda kolem je super. Skály mají červený nádech a tu více, tu méně se na nás tlačí a poskytují blahodárný stín. Občas si lze všimnout míst, kde při dešti vznikají dočasné vodopády. Plochy bez vegetace se střídají se shluky datlových palem. Sem tam ve stráni vidíme rozkvetlý oleandr, tamaryšek či opuncie. Tento trek je určitě důstojná náhražka za nepovedený pokus dostat se během našeho pobytu až do srdce Sahary do Tassili n´ajjer. A říjen se zdá být pro něj tím nejvhodnějším měsícem, neboť v tuto dobu je pravděpodobně nejnižší stav vody. I přesto někde musíme brodit poměrně hluboké tůňky s batohem nad hlavou. V oáze Beniane se kaňon rozestupuje do širokého údolí. Objevujeme několik pomerančovníků, ale plody jsou ještě malé a zelené. Stejně tak se ukázaly jako nepoživatelné nádherné, ale pekelně hořké plané melounky velikosti tenisáku. Cestou dále zase stěny nad námi rostou a soutěska se po několika kilometrech svírá ještě těsněji.

Stále je na co se dívat. V pozdním odpoledni docházíme na zatím nejužší místo. Je to asi patnáctimetrový úsek, který nelze obejít, pouze přeplavat. Nabíráme vodu a rozhodujeme se vyškrábat na příhodném místě na okolní plato.

Policista v alžírském okresním městě nechápe, že někdo cestuje s batohem na zádech.

Tušili jsme, že nedaleko západním směrem musí vést silnice na Biskru. Došli jsme na ni a za západu slunce začali stopovat. Občas něco projelo, ale nikdo se neodvážil zastavit, až jeden chlapík. V Alžírsku jsou na každé křižovatce uniformované kontroly (Gandamerie) a zde v horách i mimo ně. Hned na první nás staví a nejméně půl hodiny musíme vysvětlovat. Pro jistotu radši tvrdíme, že jedeme z Batny do Biskry a při nevhodných otázkách děláme, že nerozumíme, což ostatně není daleko od pravdy. Jsme neustále upozorňováni, že ve zdejších „montañas“ jsou „terorist“ a že máme dávat „atasijón“. Ačkoliv na vše kýveme, jak máme, jsme stále zadržováni. Čeká se, až přijde vyšší šarže. Pak začínají otázky nanovo. Nakonec dostáváme na revanš limonádu a jogurt a je nám umožněn odjezd. Asi po dvaceti minutách na křižovatce před Biskrou vše začíná znovu. Tentokrát iniciativní policista nastupuje přímo do auta a my s ním směřujeme na stanici. Zde se nás ujímá policista s jednou čárkou na výložkách. Vyptává se, jak se jmenujeme, zda

jsme turisti, co děláme, zda jsme ženatí, kde jsme byli. A zkoumá obsah našich batohů. Asi po půl hodině přichází jeho kolega, který má o jednu čárku na výložkách víc. Ptá se na totéž. Získané informace si zapisuje a zakládá si na nás spis. Pak začíná i on pátrat v batozích. Vypadá to, že už musí být spokojení a že už nás propustí. Je už dost hodin a ještě nejsme v Biskře. Náladu na stále ty samé otázky jsem už pozbyl. Náhle však vchází další policista. Kromě dvou čárek má na výložkách ještě jednu prohnutou. Další kolo rozhovorů je na spadnutí. Tentokrát jsou doplněny ještě usilovným telefonováním kamsi, kde zřejmě musí rovněž znát, co jsme zač. Spojení se však moc nedaří. No co, aspoň si přitom může prohlédnout, co máme v batohu. A v kterém hotelu máte rezervaci? Pro policistu v alžírském okresním městě není lehké pochopit, že někdo cestuje s batohem na zádech. A když už bydlí v hotelu, nerezervuje si ho, pokud to není nezbytně nutné. Jistě to nebude jen tím, že žvýkáším (tabák), po němž – jak s úsměvem naznačuje – se cosi děje v jeho hlavě. Apatičtí nakonec přikyvujeme, že nás odvezou do hotelu. Na policejní stanici jsme strávili dvě hodiny. Pozoruhodné je, že řidič auta, které jsme si stopli, tam setrval s námi a vůbec mu to nevadilo.

Do Biskry nakonec dojíždíme v koloně: vpředu Toyota Land Cruiser v policejních barvách se dvěma ozbrojenými muži, uprostřed plechovka neidentifikovatelné značky i barvy s naším usměvavým řidičem, jeho dítětem, Honzou a mnou. A vzadu pro jistotu další Land Cruiser s ozbrojenci. Dorážíme do nejdražšího hotelu ve městě, ve stylu filmových celebrit jedoucích na festival. Dva špinaví vandráci vystupují přímo na červený kobereček. Vcházíme do dveří a děkujeme naší ochrance. A zde udělali policisté chybu. Chvíli se bavíme na recepci a po zjištění ceny a ujištění se, že kolona odjela, se jímáme odejít a hledat levnější ubytování. Musíme však recepčnímu slíbit, že pojedeme taxíkem, jinak by nás musel nahlásit. Uf, za půl hodiny nacházíme hotel naší cenové kategorie a jdeme spát.

Údolí M´zab osídlila v 11. století sekta Ibaditů.

Zcela jiným prostředím oplývá další místo naší návštěvy: El Oued. Místo, o němž letitý Lonely Planet píše, že je zde vše tak horké, že se toho nelze ani dotknout, dokonce i držadla v autobuse a kliky od hotelových dveří. Tak to jsme zvědaví! Přesně v poledne jsme na místě.

Na ulici se skutečně rozhostilo vedro odpovídající pověsti Sahary. Až do čtvrté hodiny se na ulici vyskytovalo jen minimum lidí a většina obchodů byla zavřená. Pro město jsou typické kopulemi poseté střechy, což má zlepšovat klima uvnitř budov. Dokonce i zastávky autobusu mají dvě kopule. Chceme se dostat do některé z okolních oáz. Protože naproti hotelu je pobočka ONATu, státní cestovní kanceláře, jdeme se zeptat, co je v okolí zajímavého. Odpovědí, že nic. Svépomocí tedy zjišťujeme, odkud jezdí taxíky do Nakhly, nedaleké vesnice, nebo spíše předměstí El Ouedu. V Nakhle se nám líbí. Kdeco fotíme a přitom se na nás nabaluje stále více dětí. Jejich prostá zvědavost se pomalu mění v drzost, která se s tím, jak dav houstne, exponenciálně stupňuje. Nenechavé ruce dětí a později i náctiletých náhle šmátraly po foťáku i v mých kapsách. Sem tam z davu vyletěl kámen. Pro místní dobrá zábava, ale nám se to poněkud vymykalo z rukou. Rozhodli jsme se vyrazit po silnici směr duny a očekávali, že zájem dětí odpadne. Naštěstí kolem projíždělo auto, jehož řidič si všiml situace a vysvobodil nás. „Ožurdví ánfán, demán

terorísť“, navázal jsem odlehčeně konverzaci s naším zachráncem. „Ví, gránd terorísť“, dostalo se mi vážně míněné odpovědi. Když už jsme byli z dohledu, nechali jsme se vysadit. Chtěli jsme se totiž trochu vnořit do dun a pořídit pár snímků. Ačkoliv je v rovinaté saharské části Alžírska nutno překonávat mezi městy značné vzdálenosti, cesta většinou ubíhá rychle, i když monotónně. Všechny aspoň trochu významné silnice mají relativně kvalitní asfaltový povrch a jsou bez zbytečných zatáček. Autobusy, minibusy i žluté taxíky jezdí dostatečně často. Mezi městy není nijak velký provoz a na rozdíl od ostatních rozvojových zemí se nečeká, až se dopravní prostředek naplní. Stejně tak při nákupu jízdenky či čehokoliv jiného, nikdo se vás nesnaží natáhnout. Uvidíme, zda turismus, který se do Alžírska dřív nebo později vrátí, tuto skutečnost nezmění. Příjezd do údolí M´zab je trošku překvápko. Jak není celou cestu po čem koukat a člověk se nudí, na krátkém klikatém sjezdu do údolí div by si nevykroutil krk při pohledech na panorama Ghardaii a okolních měst. Počátek osídlení M´zab se datuje do 11. století. Tehdy se berberští příslušníci muslimské sekty Ibaditů, kteří měli od většinové společnosti odlišný výklad Koránu, rozhodli vystěhovat do pouště a založit zde společnost, která by fungovala podle jejich výkladu. Tak se hluboko v poušti zrodilo nejstarší město El Ateuf (křivka). Později v těsné blízkosti na pahorcích následovala další čtyři: dnes největší Ghardaia (Dájina jeskyně), Melika (královna), Bou Noura (otec světla) a Beni Isguen (lidé středu). Dnes se jedná již o jakési pětiměstí, neboť kromě palmových hájů na okrajích je údolí pokryto souvislou zástavbou. M´zab a jeho obyvatelstvo, tzv. Mozabité, se vždy vyvíjelo vlastní cestou a dodnes si v leccčems zachovalo odlišnost od ostatních oblastí Alžírska. Ženy chodí zahaleny více než kde jinde, nejčastěji v bílém. Jediné, co lze z jejich těla spatřit, je jedno oko, které jim musí postačovat k orientaci. Ty méně zahalené nosí šátek a bílou krajkovou roušku přes spodní část obličeje. I muži si zachovali specifické oblečení. Jsou jimi vzdušné nakasané kalhoty s rozkrokem téměř u kotníků (seruel) a bílá čapka. Obojí je ve zdejším podnebí praktické, což jsem si ověřil na vlastní kůži.
Nejrigidnějším městem je Beni Isguen. Vede do něj jediná brána, která se možná dodnes na noc zavírá. Bez průvodce se lze dostat pouze na nedaleké náměstíčko, kde bývá trh. Ten se koná formou jakési aukce. Kolem páté se z okolních uliček začnou trousit muži s harampádím, které by snad mohlo ještě mít nějakou cenu. Někdo přitáhne plachtu plnou železného šrotu, někdo dva větráky, jiný živou kozu. A může se začít dražit. Mozabité prý vždy bývali výbornými obchodníky a myslím, že tomu lze po zhlédnutí trhu uvěřit. Pokud se chcete v Beni Isguenu dostat dále, musíte si najmout průvodce. Volný pohyb vám místní neumožní. Na nejvzdálenějším konci od brány je strážní věž, která dříve sloužila k vyhlížení nepřítele, dnes jako vyhlídka. Za ní a za hradbami, které obepínají celé město, je již jen hřbitov. I místní hřbitovy však stojí za povšimnutí. Hroby jsou totiž většinou označeny jen na stojato postaveným nevelkým kamenem, nikde žádný nápis. V Beni Isguenu není dovoleno natáčet a pravděpodobně ani fotografovat, rozhodně ne lidi. I my měli už vně města incident s fotografováním zahalených žen. Prudce přibrzdilo auto a vyskočil z něj horlivý mužík. Tvrdil, že je tajný policista, legitimoval se a požadoval vydání filmu. Nakonec jsme s ním museli jít nechat film vyvolat. Toho však nebyli u pozitivního filmu schopni a policista rezignoval, když jsme odpřisáhli, že nejsme novináři. Ostatní města jsou přístupná volně. Koryto ouedu mezi nimi je vyschlou stokou, kam ústí kanalizace, a současně smetištěm. Všechna městečka jsou si velmi podobná. Spleť uliček, průchodů a schodišť a na nejvyšším místě mešita se čtyřbokým nahoru se zužujícím minaretem. Údolí M´zab je zapsáno na seznamu UNESCO. Leccos tu sice není na domech původní a každý si tu staví či přestavuje, jak se mu zachce, pozitivní ale je, že historické centrum města žije.

V Timimounu žijí lidé od úplně světlých Berberů, Tuaregů a Arabů až po nejčernější černochy.

Než dorazíme autobusem do Timimounu, několikrát stavíme. Při té příležitosti se máme možnost poučit, že v poušti se čůrá vkleče. Aspoň místní to tak dělají. Až asi osmdesát kilometrů před městem se z nudné roviny zvedají menší skalky a horizont zpestřují akácie. Nedaleko silnice vidíme i několik stád dromedárů. Timimoun je červený díky cihlám z červeného bláta. Je postaven v tzv. súdánském stylu. Nejen staré domy, ale zejména nová architektura, která využívá tradiční prvky i červenou v kombinaci s bílou nebo žlutou, je velmi zajímavá. Ty nejzajímavější budovy jsou ale většinou státní instituce nebo banky. Pokud jde o obyvatelstvo, Timimoun může nabídnout celou škálu typů. Jsou tu lidé od úplně světlých Berberů, Tuaregů a Arabů až po nejčernější černochy. Díky místnímu učiteli,

který zvládal anglickou konverzaci, jsem se dozvěděl, proč se místní neradi fotografují. Není to kvůli náboženství, nýbrž podle sebe nejsou na fotografování připraveni, upraveni a slavnostně oblečeni. Řekl bych, že černošské obyvatelstvo tu už dokonce převažuje. Je to dáno jednak tím, že do Mali je to odsud už jen tři oázy, jednak tím, že Berbeři byli v minulosti obchodníky s černými africkými otroky, a tak tu žije velké množství jejich potomků. Ti se později začali mísit s původním obyvatelstvem. Pokud jde o bezpečnost, mám pocit, že v Alžírsku platí čím jižněji, tím bezpečněji.

Když se navečer vracíme potemnělými uličkami staré zástavby, slyšíme hudbu. Objevujeme berberskou svatbu. Jedna z ulic je přehrazena na dvou místech vlnitým plechem, čímž vznikl improvizovaný dvůr. Z jedné strany přichází muži a z druhé ženy. Chvíli koukáme na dění uvnitř skrze prorezlou díru. Ptáme se, zda můžeme dovnitř, kupodivu nás pouští. Uvnitř to vře. Kapela hraje a je to fakt nářez (kontakt na hudebníky: Group Wasis Roug, tel: 00213 049 90 45 55, Chaf group Titi Abdelali, fax: 00213 049 90 81 25). Hudba je podobná té, co se hraje v Mali. Místní se vlní a vzrušeně tleskají rukama nad hlavou. Ženy jsou téměř všechny nezahalené. Jsou vyparáděné na maximum, nevím na kterou koukat dřív. Kulturně nasyceni zakončujeme den velbloudím steakem.

Pozorujeme jistou podobnost mezi naší vánicí a místní písečnou bouří.

V okolí Timimounu navštěvujeme několik zřícenin ksarů (opevněná vesnice) a dvě vesnice s důmyslným rozvodem vody po oáze. Vítr je dnes ještě silnější než včera. Cestou pozorujeme jistou podobnost mezi naší vánicí a místní písečnou bouří. Na silnici se tvoří naprosto stejné úkazy, ať už jde o písek nebo sníh. Dáváme se do řeči s anglicky mluvícím učitelem, který sem přišel ze severu za vyšším platem, neboť vláda takto podporuje rozvoj zaostalejšího jihu.

Už poněkolikáté jsem si ověřil, že ten, kdo nejvíc Českou republiku proslavil, je Pavel Nedvěd.

I když zdejší učitelé znají třeba i Jana Kollera. Nemohou mu sice hned přijít na jméno, ale ukáží, že je vysoký. A naznačí, jak hrudí sklepává míč ze vzduchu. A proč ne, i my známe většinou jen Zinedina Zidana. Nebo někdo z vás zná třeba Abdelazíze Boutefliku?

Nejjižnějším bodem naší cesty se stal Adrar, odkud se odpoledne letadlem přesouváme zpět do hlavního města. Napodruhé už vplouváme mezi letištní taxikáře jako protřelí mazáci. Cenám 1000 AD se vysmíváme, ceny 500 AD odpálkováváme. Nakonec jeden dost starý děda přistoupil na nabídku 300 AD na Place Port Said. Vyrážíme. Venku je tma a děda evidentně moc nevidí. Oči má vykulené a pusu dokořán. Myslím, že jediné, co vidí, je bílá dělicí čára, která je v jeho případě spíše čárou vodicí. Musím ho hlídat, abych případně zavčas zasáhl do řízení, kdyby hrozila kolize. Mám výhodu, jedno zrcátko jeho Peugeot vůbec nemá, ale druhé má děda seštelované přesně na mé sedadlo. Nakonec jsme dorazili do cíle živi. Ve 20:30 jsme opět v našem starém známém dobrém mafiánském El Badru.

| Kde hledat

www.el-mouradia.dz
www.dmoz.org/Regional/Africa/Algeria
www.wikitravel.org/en/Algeria
www.infoplease.com/ipa/A0107272.html

text a foto Miroslav Mašek

MSc in Business and Informatics:

Získejte unikátní know-how i mezinárodní titul

Používání moderních informačních a komunikačních technologií při řízení firmy klade na manažery stále větší odborné požadavky. S cílem umožnit zájemcům získat v této oblasti plnohodnotné vzdělání završené mezinárodně uznávaným titulem MSc. nabízí Vysoké učení technické v Brně unikátní studijní program MSc in Business and Informatics.

Díky akreditaci Notthingham Trent University je titul uznáván ve všech vyspělých státech.

Módní záležitostí v oblasti vysokoškolského vzdělávání podnikatelů se stalo studium zakončené titulem MBA. Málokdo si však při zápisu uvědomí, že mu tento titul nebude po absolvování moci být uznán jako magisterský – neboť nesplňuje potřebná kritéria. Ve snaze nabídnout skutečně plnohodnotné studium proto Fakulta podnikatelská VUT v Brně před čtyřmi lety otevřela atraktivní postgraduální program MSc in Business and Informatics, který je završen získáním britského magisterského titulu Master of Science (magistr věd). Ten je plnohodnotným ekvivalentem českého magisterského titulu inženýr a po jeho získání lze automaticky pokračovat v doktorském studiu završeném titulem Ph.D. Další klíčovou výhodu MSc. představuje fakt, že díky akreditaci prestižní vysokou školou Notthingham Trent University je tento titul uznáván ve všech vyspělých státech světa. MSc. se tak uvádí za jménem absolventa a lze jej oficiálně uvést na veškeré dokumenty a doklady, včetně občanského průkazu.

V době, kdy je Česká republika zahlcena soukromými vysokými školami s často pochybnou odborností i kvalitou studia, je stále důležitějším parametrem váhy získaného titulu prestiž a důvěryhodnost samotné školy. I zde je MSc in Business and Informatics skvělou volbou, neboť VUT v Brně se svou více než stoletou tradicí patří mezi celoevropsky vysoce uznávané vzdělávací instituce. Výuka studijního programu probíhá přímo v prostorách Fakulty podnikatelské,

lektory jsou zkušení vysokoškolští pedagogové – profesoři, docenti, odborní asistenti a vybraní experti z praxe. Vysoká profesionalita vzdělávání je tak zaručena. Možnosti získání titulu MSc. v ČR jsou navíc velmi omezené, takže zaštítění vzdělávání Vysokým učením technickým v Brně, akreditace Notthingham Trent University a atraktivní obsahové zaměření činí z programu MSc in Business and Informatics bezkonkurenční nabídku.

Studium je časově uzpůsobeno náročnému rozvrhu studentů-manažerů.

Jak vypadá samotná náplň studia? Je koncipována tak, aby odrážela nejen teoretické přístupy, ale i praktické potřeby pracovníků na pozicích středního a vrcholového managementu v otázkách a problematice ICT. Zaměřuje se na přípravu odborníků v oblasti informatiky jako podpůrného systému řízení a organizace podniku. Posluchači získají znalosti a dovednosti v oblasti managementu, řízení rizik a změn, ale i přehled v problematice analýz, projektování a zpracování procesů s využitím ICT. Nechybí ani modelování složitých procesů a analýz s využitím prostředků umělé inteligence. Absolventi programu tak získají kompetence pro výkon odborně a manažersky náročných pozic ve firmách, nebo i jako konzultanti ICT.
Co se týče harmonogramu a skladby, je dvouleté studium MSc. uzpůsobeno náročnému pracovnímu rozvrhu studentů-manažerů. Využívá výhody prezenčního i kombinovaného studia. Prezenční část má podobu tří víkendových soustředění (pátek až neděle) za semestr. Období mezi soustředěními je určeno k samostudiu, vypracovávání semestrálních projektů a dalších zadaných úkolů. Ke každému modulu posluchači obdrží jak příslušné instrukce, tak studijní materiály, specializované počítačové programy a data. Všechny materiály jsou dostupné i na infoportálu fakulty, díky partnerské spolupráci studenti získají pro studijní účely přístup také k vývojovému softwaru společnosti Microsoft.
Komplexní servis Fakulty podnikatelské doplňuje možnost ubytování a stravování přímo v areálu kolejí VUT pod Palackého vrchem.
Vstupní podmínky jsou prakticky stejné jako u jiných postgraduálních oborů či programů. Všichni uchazeči musejí mít úspěšně dokončené vysokoškolské vzdělání prvního stupně – musejí být držiteli titulu Bc. Každého zájemce o studium pak čeká přijímací řízení formou testu ze všeobecných znalostí (především ICT) a angličtiny. Výše školného je nastavena velmi příznivě na 107 500 Kč bez DPH (26 875 Kč bez DPH za semestr) a zahrnuje veškerou výuku a konzultace, studijní materiály, přístup k softwaru i všechny administrativní poplatky. Školné lze samozřejmě odečíst z daňově uznatelného základu. Aby výhod studia programu nebylo málo, je možné v jeho průběhu získat certifikát ISMS specialista (systém managementu bezpečnosti informací) dle normy ČSN ISO/IEC 27001 a ČSN ISO/IEC 27002.

| Výhody studia MSc in Business and Informatics na VUT v Brně

- zisk znalostí a dovedností pro používání ICT v řízení firmy a procesů
- zkušení lektoři – pedagogové VUT a experti z praxe
- víkendové studium vhodné i pro pracující
- mezinárodně uznávaný titul Master of Science
- zázemí prestižní vysoké školy se stoletou tradicí
- možnost zisku certifikátu ISMS specialista
- školné jako daňově uznatelný náklad

| Vysoké učení technické v Brně

Fakulta podnikatelská – studium MSc
Kolejní 4, 612 00 Brno
www.msc-vutbr.cz

| Přihlásky pro akademický rok 2012/2013

Zapsat se lze buď ve vypsaných termínech zkoušek, nebo požádat o individuální termín, a to až do konce září. Studium začíná v říjnu 2012.

| Kontakt

Bc. Jana Rozehnalová, Marketing Director
tel.: +420 541 143 720 , mobil: +420 734 262 049
e-mail: rozehnalova@fbm.vutbr.cz

inzerce

text a foto Lenka Pospíšilová

Festes de la Mercè:

Svátky zábavy i víry v srdci Katalánska

Krize nekrize, Barcelona je pořád městem kultury, zábavy, sportu… Zatímco v Madridu se soustřeďují vládní úřady. Mají to tu zkrátka podobně rozdělené jako nizozemský Haag s Amsterdamem. A kam byste raději jeli? Mezi úředníky asi ne… Obzvlášť atraktivním termínem pro návštěvu města, které hlídá Kolumbus, je předposlední víkend v září. Koná se tu totiž čtyřdenní slavnost Festes de la Mercè na počest Nostra Senyora de la Mercè, tedy Panny Marie Milosrdné, patronky města.

Seznam všech průvodů, koncertů, ochutnávek, výstav, zápasů, matiné, her pro děti a každovečerních ohňostrojů zabírá několik stran. Všichni jsou venku, v restauracích a kavárnách a spát se nechodí před druhou. Po ulicích procházejí kapely a hrají katalánské skladby. Když úzkými uličkami okolo Rambly putuje třicet rozparáděných bubeníků, jde těm ušním bubínkům opravdu o život. V centru města vyroste pět šest pódií, na nichž se střídají orchestry a kapely jedna za druhou.

A pokud to jejich hudba alespoň trochu podporuje, na náměstích i v ulicích se tančí. Tančí všichni, většinou dobře a nejčastěji sardanu. Pár, který měl zjevně šedesátku dávno za sebou, vystřihl kromě národního tance také rumbu a cha-cha s takovou nonšalancí, že u nás by vzbudil němý údiv. Na natřískaném náměstí před radnicí ale patřil ke spoustě podobných. Zaplesají i milovníci historie a umění. Mnohá muzea jsou totiž v době svátků zdarma a třeba věhlasná MACBA, muzeum moderního umění, pořádává speciální akce – loni například Asijský festival.

Atrakce na olympijském kopci a zasloužené občerstvení

Pevnost na kopci Montjuïc je opravdu ve stavu obležení. Rodinky se vypraví na procházku rozlehlými parky, z fortifikací se rozhlédnou po městě i moři, projdou si už kdoví po kolikáté místní vojenské muzeum, koupí ratolestem i sobě tradiční pamlsek… A pomalu schází kolem stadiónu, kde se konalo slavnostní zahájení olympijských her v roce 1992, a Nadace Juana Miró až do někdejší židovské čtvrti. Nebo naopak kolem Národního paláce s velkolepým schodištěm na Placa d´Espanya, kde stojí aréna pro býčí zápasy.

Na kaskádovitém schodišti, které zdobí fontány, se něco chystá. Co jiného než ohňostroj. A zjevně bude stát za to, protože katalánská TV 3 tu má už šest přenosových vozů. Ale to až v neděli večer. Pokud byste sešli dolů právě tudy, nezapomeňte se zastavit u pavilonu Miese van der Rohe vybudovaného ke světové výstavě v roce 1929. Podobnost s vilou Tugendhat není náhodná. Stavba, kterou uvidíte, je ale replika z 80. let, protože originál bohužel nechali po skončení výstavy zbourat. Nedaleko se rozkládá zcela jiná sbírka replik architektonických unikátů z celého Španělska – Poble Espanyol. I tato „vesnice“ byla vybudována ke světové výstavě, naštěstí ji ale nestrhli. Přestože se jmenuje „španělská“, vůbec se Kataláncům neodvažujte naznačit, že jsou Španělé. Národní hrdost už by asi nevyvolala tasení kordů, ale vážně

to nedělejte. Prostě to NEJSOU Španělé a katalánská samostatnost je na dlouhé vyprávění.
Uchozený návštěvník si báječně odpočine a ochutná pestrou kuchyni, když si objedná tapas a nějaké místní červené víno. Tapas často zabírají v jídelním lístku několik stránek a v zásadě se dělí na teplé a studené. Jsou to malé talířky s ochutnávkovými porcemi různých jídel od jednoduchých, třeba oliv, až po teplé a studené saláty s masem nebo bez, ryby a mořské plody i malé jitrničky a jelítka – často nezvykle okořeněné.
Obvykle si společnost nechá nanosit spoustu talířků, a pak se pomalu ujídá, popíjí a povídá. Báječně se ochutnávalo a vykládalo v baru na náměstíčku mezi Ramblou a muzeem MACBA, kde na vás ze zdi shlížejí namalované kočky.
Až půjdete v nejstarší části Barcelony, Barri Gòtic, kolem katedrály sv. Kříže a sv. Eulálie (kostel tu stál už v polovině 4. století) a několika muzeí, narazíte v parku u hradební zdi na chlápka, co dělá bublifukem opravdové megabubliny. Buďte připraveni na to, že asi bude umět česky. Je totiž z Brna. A bubliny jsou jako Brno. Třeba potkáte i holčičí jízdu na kole v jednotných oblečcích – jen jedna má na hlavě závoj. Inu rozloučení se svobodou může vypadat různě.

Kontrasty architektury a povinný Gaudí

Architektura v Barceloně, to není jen modernismus, kterému u nás říkáme secese, a přezdobené fasády domů. Současní španělští architekti patří ke špičce a městská rada zve často ke spolupráci ty nejlepší i ze zahraničí. Stavby na nábřeží, třeba středověké loděnice, z nichž se stalo námořní muzeum (z bývalých skladů zase Muzeum katalánské historie), se vyznačují opravdu citlivou rekonstrukcí. Minout nelze budovu mořského akvária z roku 1995, jednoho z největších v Evropě, obklopeného obrovským molem s restauracemi. Dá se tu báječně povečeřet cestou z městské pláže a v době slavností de la Mercè i pokochat ohňostrojem zrcadlícím se v mořské hladině.
Za vidění stojí i další stavby na pobřeží, stejně jako elegantní budova Muzea moderního umění MACBA, ve čtvrti El Raval architekta Richarda Meiera. Staré s novým kloubí také CCCB – Centre de Cultura Contemporana de Barcelona, kde se konají výstavy a přednášky. Centrum sídlí v budově rekonstruované z někdejšího hospice a v nové bílé dostavbě. Obě instituce přivedly do oblasti umělce, což znamenalo rozkvět barů a restaurací. Báječná lokalita v nejstarší části města.
Stavby legendárního Katalánce Antonia Gaudího jsou dominantou Barcelony a opravdu by byla škoda si je neprohlédnout. Fronta před Sagrada Familia vypadá sice děsivě, ale postupuje rychle.

Atmosféra uvnitř je neskutečná a i ateistický Čech si s potěšením na bronzových dveřích přečte v rodném jazyce: …chléb náš vezdejší dej nám dnes… Z obytných domů určitě stojí za vidění alespoň Casa Milà a Casa Batlló, zvlášť když nejsou daleko od sebe. Pokud máte náladu na další bizarnosti, dodržte směr od centra po Passeing de Grácia a navštivte Park Güell. Průmyslník a asi nejvýznamnější Gaudího zadavatel Eusebi Güell si přál vybudovat zahradní město s bydlením pro movité. Stavba začala v roce 1900. V následujících čtrnácti letech vznikl rozlehlý park s atrakcemi, ale domy byly vybudovány jen dva. V růžovém Casa Gaudí, kde je dnes umělcovo muzeum, architekt bydlel od roku 1906 až do své smrti o dvacet let později.

Vyhlídka z lunaparku, pamlsky i ohňostroje

Ze tří míst je na město báječný pohled: z Montjuïc, Parku Güell a vůbec nejkrásnější z Tibidaba. Přívrženci romanopisce Ruize Zafóna se mohou vydat hledat dům rodiny Aldayových na Avenida Tibidabo nebo vilu ďábelského Corelliho u Parku Güell. Domy v zahradách jsou tu opravdu krásné, zvláště Casa Cuberta a Casa Roviralta architekta Joana Rubió. Na svazích Tibidaba se však staví i dnes. Parcely patří k nejdražším a nové stavby stojí za povšimnutí. Od konečné metra se nahoru můžete vyvézt legendární modrou tramvají, která je tu jako atrakce už od roku 1901, a pak lanovkou. Vrcholek kopce spojuje dvě typické součásti jižního života: víru a zábavu. Temple del Sagrat Cor tu stojí hned vedle historických kolotočů, houpaček, muzea strojů a podobných atrakcí. Z terasy ve výši 512 metrů je celé město a mořské pobřeží jako na dlani.

Součástí La Mercé je i čtyři dny trvající ochutnávka vín Mostra de Vins i Caves de Catalunya. Na nábřeží vyrostou bílé stany, místní vinařství nabízejí vzorky. Ve velkém stanu si koupíte skleničku, i na ulici se pije z kvalitního skla Riedel, k tomu kartičky na víno a dobroty. Pak už jen obcházíte, vybíráte vzorky za jednu až čtyři kartičky a mlsáte. Potom sedíte na navigaci, povídáte si, popíjíte a čekáte, až slunce zmizí za stěžni a vypukne ohňostroj. A ohňostroje v Barceloně opravdu umí. Veliká krása. Kolem vás je příjemný šum, jak si všichni povídají, občas se ozve potlesk, ale nikdo nedělá kravál, nikdo nikoho neobtěžuje a opilci se nevyskytují. Po půlnoci jdete pomalu zpátky, stále je dost teplo na krátký rukáv, Kolumbus v ústí Rambly pořád stojí a domácí i hosté vědí, že všechno bude v pořádku. Jen ta krize kdyby se nějak odstranila.

Loutky, pyramidy, démoni… a pondělí

Na náměstí před katedrálou se houfují davy, aby se podívaly, jak vysoké pyramidy z lidských těl dokáží tentokrát místní kluby vystavět. Navečer se chystá průvod loutek. Tradiční postavy z katalánské historie, z pohádek i komické figury o velikosti tří metrů putují mezi přihlížejícími davy, sem tam se zastaví a tancují podle muziky kapel v průvodu. Z Ramblas odbočí u divadla Liceu, kde svého času poprvé vystoupil barcelonský rodák, tenorista José Carreras. Původní operní divadlo z roku 1847 ale v roce 1994 vyhořelo a Barceloňané si koncem tisíciletí postavili zvnějšku poměrně nenápadnou budovu, která

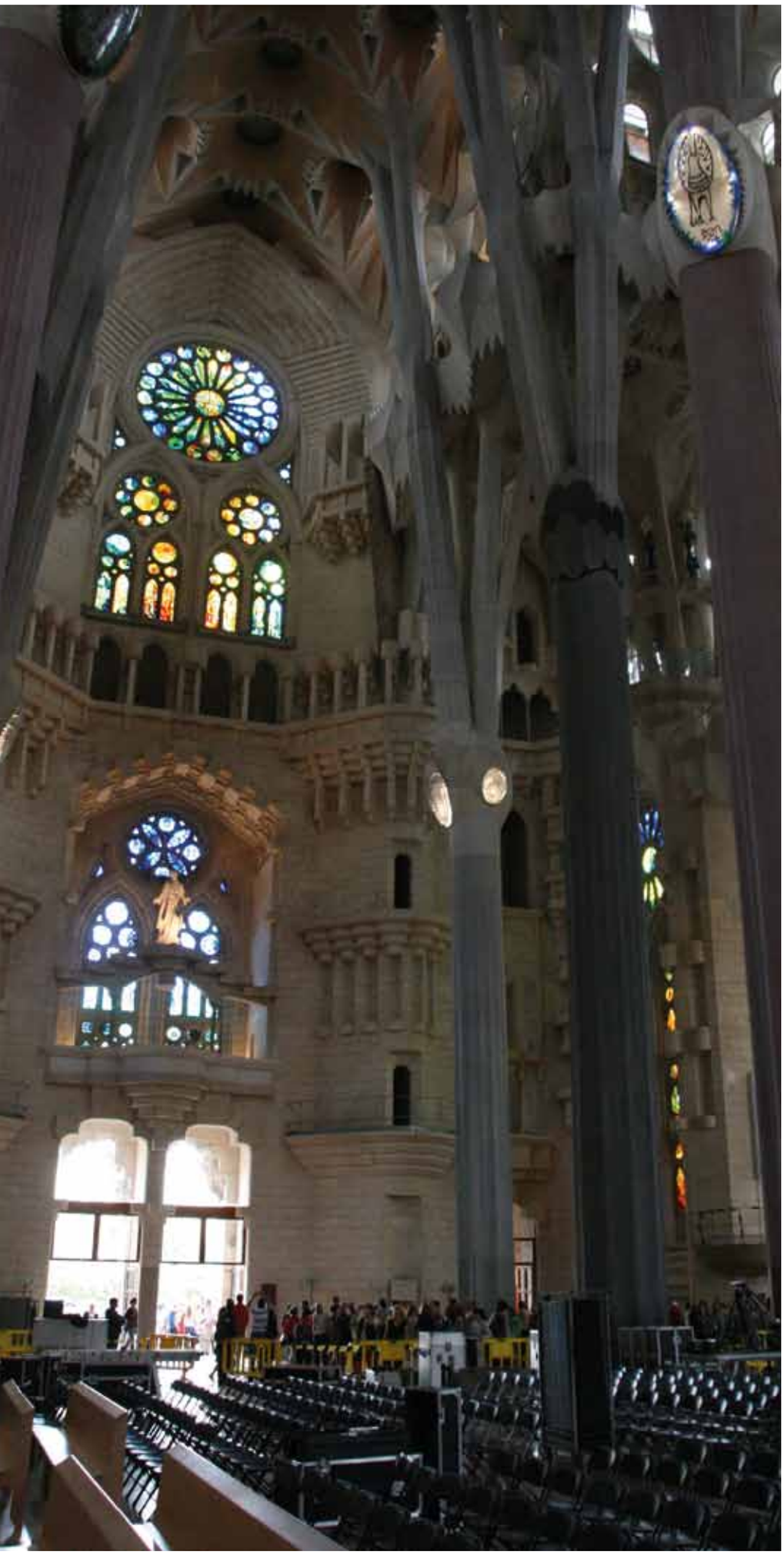

je ovšem tradičně velevyzdobená uvnitř. Vskutku pekelná tlačenice je v neděli večer na startu ohnivého průvodu, Correfoc, vrcholné a nejoblíbenější součásti Festes de la Mercè. Vše vypuká na náměstí u katedrály, kde opravdu není k hnutí. Z barevných dýmů se ozývá dunění bubnů a nad hlavami srší jiskry z roztočených ďábelských bidel. Příjezd pekelné brány je avizován hřměním bicích souprav, kouřem a rachejtlemi. Z brány za uši trhajícího hlomozu a salv jisker vycházejí postavy ďáblů a démonů a průvod se pomalu dává na pochod ulicemi Barri Gòtic k pobřeží. V tu chvíli nastává příležitost pro do starých mikin oblečené „hrdiny" v převážně náctiletém věku, kteří se chystají dokázat svou odvahu přebíháním mezi jiskrami sršícími ďábly. Na oblečení jsou mnohdy vidět propálené díry ještě od loňska. A co nevidět přibydou další.

Po průvodu ďáblů se dá stihnout ještě poslední sklenička na nábřeží a začíná vrcholný ohňostroj od Národního paláce. Trvá půl hodiny a opravdu stojí za to. Pokud už nevydržíte a i při tom rámusu usnete, zítra ho uvidíte v televizi. Štáby se opravdu činily.

Do pondělního rána se Barcelona probouzí ospaleji než jindy, ale zaměstnanci počišťovacích firem mají už pár hodin práce za sebou. Město je vymydlené, v kavárnách se snídá. A ti, co mají práci, do ní spěchají. Začíná další týden v Kolumbově městě.

| Festes de la Mercè

21.–24. září 2012, Barcelona, Španělsko

| Satisfakce doporučuje

Ohla Hotel *****
Via Laietana 49, Ciutat Vella, 08003 Barcelona

| Kde hledat

www.bcn.cat/merce
www.spanish-fiestas.com/festivals/festes-merce
www.barcelona-tourist-travel-guide.com

Česká republika vyhrála další mezinárodní arbitráž

Česká republika letos v červnu vyhrála další mezinárodní arbitráž – od roku 2007 už desátou. Šlo o spor o téměř 4 miliardy korun s německou společností InterTrade Holding, která obvinila ministerstvo zemědělství a Lesy ČR, že účelově zmařily její investici.

Tuto investici představovala společnost CE Wood, která byla v letech 2000–2005 největší tuzemskou firmou zaměřenou na lesnické práce a těžbu dřeva. Zároveň byla hlavním smluvním partnerem společnosti Lesy České republiky, přičemž příslušné smlouvy neprošly výběrovým řízením. Jako zmaření investice InterTrade Holding označila situaci, kdy v roce 2005 Lesy ČR poprvé zavedly tendry na lesnické a těžební práce. Tím CE Wood ztratil své dominantní postavení na českém trhu. Rozhodčí tribunál však konstatoval, že obchodní jednání Lesů ČR nelze přičíst státu. Tento právní názor navíc dává České republice silnou pozici i v případných dalších sporech.

V současnosti vede ČR už jen jedinou mezinárodní arbitráž – se společností ECE, která požaduje kvůli rozhodnutí ministerstva pro místní rozvoj ohledně plánované stavby obchodně-společenského centra Galerie v Liberci asi 1,8 miliardy korun.

Některé další mezinárodní arbitráže, v nichž Česká republika uspěla (řazeno podle výše částky):

Invesmart – téměř 7 miliard Kč

ČR uspěla v červenci 2009 v arbitráži s italsko-nizozemskou společností Invesmart. Spor se týkal vyhlášení konkurzu a likvidace Union Banky, kterou Invesmart vlastnil.

Petrcíle – 6,5 miliardy Kč

Firma Petrcíle se domáhala náhrady za vypovězení smlouvy o přednostním prodeji menšinového podílu státu ve společnosti Nová Huť. Společnost nejprve žádala dvoumiliardové odškodné. Arbitráž sice vyhrála, ale Vrchní soud rozhodnutí zrušil a kauzu vrátil na začátek. V květnu 2005 podala Petrcíle na stát druhou arbitrážní žalobu o téměř 6 miliard korun. V lednu 2008 ministerstvo financí oznámilo, že rozhodci nároky firmy zamítli.

European Media Ventures – asi 2 miliardy Kč

ČR vyhrála v červenci 2009 arbitráž s lucemburskou společností European Media Ventures (EMV), která požadovala zhruba dvě miliardy korun kvůli údajně zmařené investici do regionální televizní stanice TV3.

Frontier Petroleum Services – více než 1 miliarda Kč

ČR v listopadu 2010 uspěla v arbitráži s kanadskou společností Frontier Petroleum Services (FPS). Ta požadovala včetně úroků více než miliardu korun za nezdařenou investici do letecké společnosti LET.

Peter Franz Vöcklinghaus – více než 1 miliarda Kč

Německý podnikatel se po státu domáhal peněz za zmařenou investici do golfového hřiště Cihelny, které skončilo v konkurzu.

Phoenix Action – asi 1 miliarda Kč

ČR vyhrála arbitráž s izraelskou společností Phoenix Action o zhruba miliardu korun v dubnu 2009. Phoenix Action nárokovala peníze za údajně zmařenou investici do společnosti ČKD Blansko a v souvislosti se zmrazením účtů společnosti Benet Praha, proti níž bylo vedeno řízení kvůli celním a daňovým únikům.

William Nagel – 900 miliónů Kč

Britský podnikatel žaloval ČR kvůli Českým Radiokomunikacím (ČRa) a postupu státu při udělování mobilních licencí. ČR spor definitivně vyhrála v srpnu 2005.

text Miroslav Mašek

text a foto House Champagne Group

Praha a Brno přivítají další ročník festivalu šampaňského

Česká republika se od 8. do 10. listopadu 2012 už pošesté začte do okouzlujícího příběhu nejušlechtilejšího z nápojů – šampaňského. Světově unikátní festival Grand Jour de Champagne se uskuteční v Praze v prostorách Obecního domu a v partnerských restauracích a hotelích. Premiérově se pak ve stejném termínu odehraje i v moravské metropoli Brně, kde bude jeho hostitelem Hotel Grandezza.

Na milovníky šampaňského čekají degustace, bankety i golfový turnaj.

Za dobu své existence si festival získal takové renomé, že bývá vyprodán již dlouho před zahájením. Díky atraktivnímu programu ho totiž milovníci champagne z řad široké i odborné veřejnosti právem řadí na přední místo v kalendáři nejprestižnějších událostí společenského a gastronomického života. A skutečně je na co se těšit – třídenní Grand Jour de Champagne zahrnuje např. velkou přehlídku Champagne Exhibition ve Smetanově síni, dva bankety, různé typy degustací a kombinací s pokrmy, mezinárodní sommeliérskou soutěž či golfový turnaj.
Na milovníky opojných šampaňských vín i netradičních gastronomických zážitků čekají rovněž setkání s uznávanými osobnostmi z tohoto bohulibého oboru – např. s Richardem Juhlinem, považovaným za guru vín z kraje Champagne, nebo Arnaudem Lallementem, šéfkuchařem dvoumichelinové restaurace L'Assiette Champenoise v Remeši. Festivalu se zúčastní i mnoho domácích osobností – představitelů Asociace sommeliérů ČR. Pořádající House Champagne Group zde bude reprezentovat Head Sommelier Aleš Pokorný. Dle posledních informací se do Prahy chystá dokonce i početná čínská výprava.
Podobně jako v dosavadních ročnících se do akce zapojí také prestižní partneři, jejichž luxusní produkty nebo služby symbolizují logické spojení s exkluzivitou Champagne: Erste Premier, Moser, Roberto Coin, DēLonghi, Hotel Kempinski Hybernská Prague a další.
Iniciátorem a organizátorem prvotřídní kulturně-společenské události je House Champagne Group, zastřešující několik samostatných subjektů, které se navzájem doplňují a podporují. Patří k nim mj. import, cestovní agentura, festival champagne, trezor starých champagne v Épernay, mezinárodní sommeliérská soutěž, produkce gastronomických eventů či catering. Dohromady se tak jedná o kompletní servis jak pro klienty segmentu horeca, tak i pro náročné milovníky vín nejen z Champagne.

Co byste měli vědět o oblasti Champagne...

Region Champagne-Ardenne leží asi sto kilometrů severovýchodně od Paříže a sahá až k hranicím s Belgií. Tvoří jej čtyři departamenty (Aube, Ardennes, Haute-Marne a Marne). I když je jeho hlavním městem Châlons-en-Champagne, milovníci šampaňského za něj považují výhradně Épernay. Významným centrem severní části je Remeš, jižní pak Troyes.
V oblasti Champagne najdeme čtyři podregiony, z nichž každý je specifický a vyznačuje se rozdílným charakterem a skladbou odrůd. Severní Montagne de Reims nabízí především modré odrůdy Pinot Noir a Pinot Meunier z významných obcí Grand Cru, jako např. Bouzy nebo Mailly. Na úbočích kolem Marny – Vallée de la Marne – se setkávají jak modré, tak bílé odrůdy.
V Cote des Blancs dominuje odrůda Chardonnay a vyrábějí se zde ta nejprestižnější Blanc de Blancs. Diskutovanou oblastí je Cote de Sezanne, i když i zde se rodí zajímavá vína.

| Zajímavosti z historie Champagne

žádné jiné francouzské území nebylo zasaženo tolika válkami a násilnostmi

blízkost Paříže velmi pomohla rozvoji vinařství

už v 9. století se rozlišovalo víno „z hory" a „od řeky" a z šampaňských vín se stala apelace

král Ludvík XIV. prohlásil, že šampaňské je jediné možné pití

nejznámější osobností je benediktinský mnich Dom Perignon (1638–1715), který mj. vynalezl vertikální lis a začal používat korkovou zátku s drátěným košíčkem

sesazení ruského cara za první světové války Champagne těžce zasáhlo – byl do té doby nejlepším klientem

když v roce 1940 vjely do Francie německé tanky, postavili vinaři ve sklepích falešné zdi a ukryli za nimi velké rezervy šampaňského

| Festival Grand Jour de Champagne

8.–10. listopadu 2012, Praha a Brno

| Kde hledat

www.champagne-grandjour.cz

Vína ze srdce Španělska

text Daniela Přikrylová, foto archiv Bono Vino

Grupo Vinícola Marqués de Vargas S.L. je obchodní seskupení, které vzniklo v roce 1989 a vytvořilo prestižní vinařství Bodegas Marqués de Vargas v oblasti Rioja D.O.Ca. Postupně skupina získala i další vinařství v jiných prestižních oblastech Španělska – např. Rías Baixas D.O., Ribera del Duero D.O. a Cava D.O. Jejich vína vynikají rovnováhou tradičních hodnot a nejmodernějšího technologického umění dnešní enologie.

Historie Bodegas Marqués de Vargas sahá až do roku 1840. Tehdy Felipe de Mata, osmý Marqués de Vargas, zasadil své první vinice v oblasti Logroño v Rioja… A dodnes zde patří mezi nejlepší výrobce vín. Historie vinařství Pazo San Mauro, jehož víno vám také představíme, se traduje dokonce od roku 1582

Marqués de Vargas – Reserva, Rioja D.O.Ca
Pochází z vinice Pradolagar se stářím přes třicet let. Co se týče odrůd, jde ze 75 % o Tempranillo, 10 % Mazuelo, 5 % Garnacha a 10 % ostatních. Fermentace v ocelových tancích trvá 11–13 dnů, víno je též denně přečerpáváno. Následuje dvanáct dnů macerace a třiadvacet měsíců uložení v nových amerických, francouzských a ruských dubových sudech, přičemž každých šest měsíců je víno přirozeně filtrováno přečerpáváním. A výsledek? Bohatá tmavě třešňově červená barva a vůně snoubící červené plody (lesní jahody a ostružiny), tabákový kouř a kůži. Na patře má víno plné tělo s hedvábnou texturou, kyselinky jsou skvěle vyváženy. Převažuje chuť sladkých tmavých lesních plodů se stopami koření a lékořice. Doporučujeme podávat při teplotě 17–18 stupňů.

Pazo San Mauro – Albariño, Rias Baixas D.O.
Víno tvořené ze sta procent odrůdou Albariño těží z pečlivého výběru z nejlepších, ručně sklízených hroznů. Pochází z vlastních velmi kvalitních vinic starých 13–38 let, které se nacházejí na břehu řeky Miño – na terasách z balvanů s orientací na jih a dostatečným prouděním v zduchu. Studená macerace a patnáctidenní řízené kvašení v nerezových tancích při teplotě 17–18 stupňů dávají vínu intenzivní a svěží květinové i ovocné aroma, stejně jako chuť citrusů a čerstvého ovoce. Na jazyku je svěží, výrazně strukturované, vyrovnané a široké s minerálním koncem.

Obě vína si můžete v ČR vychutnat díky brněnské obchodní společnosti Bono Vino s. r. o. specializované na dovoz lahodných vín a delikates ze Španělska. V jejím portfoliu najdete vína nejen ze slavných oblastí jako Rioja D.O.Ca, Ribera del Duero D.O. nebo Rias Baixas D.O. Nabídka zahrnuje i řadu zajímavých vín z méně známých vinařských oblastí, která mohou překvapit kvalitou, chutí i cenou. Všechna vína jsou osobně vybírána a konzultována s enology. Tým společnosti je neustále v kontaktu s výrobci a pravidelně organizuje výlety za poznáním – za vinaři, víny, kulturou a gastronomií.
Bono Vino se zaměřuje na vína, která se neobjevují v supermarketech. Jedná se o vína malých a středně velkých vinařů zajímavých víny s autentickou chutí pro dané odrůdy i vinařskou oblast a kvalitním zpracováním. Nechybějí speciální edice a sběratelské rarity. K dobrému vínu ze Španělska patří také místní pochutiny. Proto v nabídce naleznete i prvotřídní olivové oleje, na farmě vyráběné ovčí sýry Manchego, uzeniny, šunku Jamón, grilované papriky, chřest a další speciality.

Bono Vino

| Bono Vino s. r. o.

Rooseveltova 4, 602 00 Brno

Prodejna a sklad
Tyršova 683, 664 42 Modřice
tel./fax: 547 216 751
tel: 775 776 646
e-mail: bonovino@bonovino.cz
web a e-shop: www.bonovino.cz

text Miroslav Mašek, foto archiv Il Mercato

Il Mercato:

Tržiště lahodných chutí v centru Brna

Italský šéfkuchař Riccardo Lucque žije v České republice už deset let. Za tu dobu stihl v Praze otevřít dvě úspěšné restaurace: Aromi (2005) a La Finestra (2009). Nyní se z jeho moderní, jednoduché a originální kuchyně můžete těšit i na Moravě – v květnu zahájila v Brně provoz Riccardova třetí restaurace Il Mercato.

Riccardo Lucque odstartoval svou gastronomickou kariéru už v šestnácti. Pracoval pro hotely v italském regionu Marche, ve městě Pesaro působil v michelinské restauraci Da Alceo. Od roku 1993 pobýval v Londýně a stal se zde vedoucím šéfkuchařem řetězce pěti italských restaurací. Rok 2001 ho zastihl v New Yorku, kde dopomohl restauraci Il Bucco k titulu nejlepšího nováčka na Manhattanu. V roce 2002 zavítal do Česka a zůstal zde dodnes.

Koncept Il Mercato vychází z Riccardových zkušeností, lásky k italskému jídlu, kultuře a tradicím. Srdce podniku – stejně jako u pražských sester – představuje centrální stůl, který je výkladní skříní restaurantu. Láká hosty, aby ochutnali z bohaté nabídky sýrů, salámů, klobásek, parmských šunek a sezónních specialit, je předehrou toho, na co se mohou těšit. „Nechceme své produkty představovat nudně a sterilně. Přinášíme hostům ukázat to nejlepší z nabídky přímo k jejich stolu. V minulosti jsem byl občas kritizován, že tento postup není hygienický. Já však věřím, že poctivost našeho přístupu, kdy lidé uvidí přesně to, co pro ně pak připravíme, a hrdost na čerstvé a exkluzivní suroviny činí naši restauraci jedinečnou. Personál při představování pokrmů ukáže, že své práci rozumí, a vytvoří si kontakt se zákazníkem. A ten je velmi důležitý, protože bychom byli rádi, kdyby se k nám hosté vraceli nejen za kuchyní Il Mercato, ale i za svými oblíbenými lidmi z našeho týmu," líčí Riccardo Lucque.

Zmíněná kvalita surovin je pro Il Mercato vždy na prvním místě. Pocházejí z Itálie od dodavatelů, s nimiž se Riccardo osobně zná. Za každou ingrediencí tak stojí její člověk a jedinečný příběh.

Stejně originální jako koncept a kuchyně je i samotný interiér. Prvorepublikově vznešený prostor charakterizují skleněné lustry, vzorované potahy a decentní dřevěné obložení.

To vše naleznete v historické budově Cyrilometodějské záložny z roku 1914. Nachází se na proslulém brněnském Zelném trhu – ne náhodou „Il Mercato" v italštině znamená „Trh"...

Il Mercato

Zelný trh 2, 602 00 Brno
tel.: 542 212 156
e-mail: info@ilmercato.cz

Otevírací doba:

Po–Pá	8:00–23:00
So	9:00–23:00
Ne	9:00–22:00

www.ilmercato.cz

text Helena Kopecká, foto archiv

Cruden Bay:

Když se dva perou…

Aberdeen je město se zvláštní pověstí. Rivalita mezi dvěma největšími městy země – Edinburghem a Glasgow – je obecně známá. Je to podobné, více či méně závažné pošťuchování, jako u nás mezi Prahou a Brnem. Ale zeptal se někdo, kde v téhle hře stojí Ostrava?

Aberdeen je taková skotská Ostrava. Coby třetí největší město, schované na severu a oděné v seriózním žulovém hávu, si užívá pošťuchování od obou zmiňovaných velkoměst. Dozvíte se například, že je místem, kde muži jsou muži a ženy také, nebo neméně oblíbenou variantu, podle které muži jsou muži a ovce mají strach. Ale teď vážně.

Aberdeen je příjemné město s památkami a obchody, letištěm i skvělými hřišti na dosah ruky. A to je důvod, proč by ve vašem skotském itineráři neměl chybět.

Původní design Toma Morrise je dobře patrný dodnes.

Tentokrát si představíme golfové hřiště Cruden Bay, vzdálené asi pětačtyřicet minut jízdy autem od Aberdeenu. Ačkoliv existují doklady z roku 1791 o tom, že už před vznikem osmnáctijamkového linksového hřiště na jeho místě byla devítka, teprve v roce 1894 si jej oficiálně objednala společnost Great North of Scotland Railway jako součást rekreačního zařízení hotelu Cruden Bay. Hřiště i hotel byly slavnostně otevřeny o pět let později. Od samého počátku sem proudili návštěvníci z celého světa, aby vyzkoušeli mistrovské hřiště navržené (kým jiným než) Tomem Morrisem starším, jenž si vzal na pomoc Archieho Simpsona.

Zahajovací turnaj se uskutečnil 14. a 15. dubna 1899 a ceny pro vítěze dosahovaly „závratné“ výše 120 liber. Vedoucím hráčem po prvním dnu byl Harry Vardon, který stál proti golfové špičce té doby, reprezentované jmény jako J. Kinnell z Prestwicku, A. Simpson z Aberdeenu, A. Kirkaldy ze St. Andrews nebo James Braid. V napínavém finále druhý den nakonec Vardon uhájil svou pozici, když přehrál Kinnella.

V roce 1926 se hřiště zásluhou Toma Simpsona a Herberta Fowlera „obléklo“ do víceméně nynější podoby. Bezmála o dvacet let dříve, roku 1908, už ale došlo k prodloužení z původních 5290 yardů na 5929 yardů. Poslední přestavba proběhla v již zmiňovaném roce 1926, nicméně původní design Toma Morrise je stále dobře patrný. Dnešní hřiště měří 6287 yardů (z bílých kamenů) a pyšní se novými odpališti i bankry.

Uvedenými rozměry se Cruden Bay neřadí mezi dlouhá hřiště (měřeno dnešními standardy). Avšak výzva, kterou hráčům nabízí, je mnohem více skrytá, a proto snadno unikne vaší pozornosti. Každá jamka je definována určitým počtem cílů – některé jsou okem nerozeznatelné, jiné velmi záludně rozmístěné. Pokud se vám podaří tyto cíle identifikovat, mohou vám v závislosti na vašich schopnostech či momentální strategii při hře výrazně pomoci. Architekt Simpson vyvinul značné úsilí, aby svůj designový záměr umně převlékl do masky a nechal každého hráče tuto masku odhalit nebo jen poodkrýt. Zamíříte-li na správný bod, bude váš další záměr jasný a přímočarý, zmýlíte-li se ovšem, případně pokud minete cíl, čeká vás obtížná zkouška. Tolik strategie obecně, pojďme si ji tedy názorně demonstrovat.

Na každé jamce najdete orientační a strategické body.

Dobrým příkladem je jamka číslo 13, par 5. V ideálním případě byste měli svůj drajv směřovat na střed ferveje mezi dvěma bankry. Cíl pro druhý úder leží vlevo od ferveje, přibližně 120 yardů od grínu. Pokud vše zvládnete, máte na této jamce vyhráno a čeká vás snadná práce. Když však odpálíte špatně, tj. více vpravo od ferveje, dostanete se do svízelnější pozice a druhý úder budete muset velmi pečlivě zvažovat.

Jak zařídit, abyste při hře na Cruden Bay vždy správně identifikovali cíl, na který je třeba mířit? Je to skoro neuvěřitelné, ale architekt Simpson to vyřešil za vás. Na každé jamce najdete orientační a strategické body, o kterých vás spolehlivě bude informovat kedík. Také vám pomůže vybrat ten správný. Sami byste asi jen těžko tyto body hledali, protože mnohdy mají formu různých překážek. Třeba dva bankry na šesté jamce, jeden na dvanácté a bankry nalevo od čtrnácté jamky jsou všechny umístěny tak, aby hráčům poskytovaly tu správnou nápovědu. Spousta golfistů vidí bankr pouze jako hrozbu, ale na Cruden Bay je budete mít rádi.

Na posouzení jeden z nejtěžších přibližovacích úderů na grín leží na devátém grínu, kde má hráč čistý a ničím nerušený přístup na jamkoviště a musí svůj úder důkladně posoudit. Kdyby v cestě jeho ráně k vlajce stála nějaká překážka, bylo by rozhodování jednodušší, protože by si od ní snadno odvodil, jakou ránu zvolit…

Tom Simpson byl přesvědčen, že Old Course v St. Andrews má nejideálnější designové podmínky z hlediska přesného zamíření. Stejně jako toto slavné hřiště nemusí být ani Cruden Bay příliš dlouhé. Obě osmnáctky jsou obtížné nikoliv proto, že by na nich bankry „polykaly“ nepřesné rány, nýbrž proto, že v důsledku nepřesností bude každá následující rána mnohem obtížnější.

Kromě golfu na vás čeká i úchvatná přírodní scenérie.

Po náročném testu strategického golfového uvažování jistě rádi přijmete pozvání do pohostinné klubovny. Ta původní, jež byla vystavěna spolu s hotelem v roce 1890, je nyní na seznamu památkově chráněných budov. Její špatný stav vyvolal rozsáhlé debaty, na jejichž základě se přistoupilo v roce 1997 k výstavbě nové klubovny. Stejně jako je Aberdeen postaven ze žuly, jsou hlavním znakem této stavby masivní žulové

pilíře a žulové kameny u vchodu. Nabízí příjemné prostředí pro relaxaci s veškerým standardním zázemím a dobrým jídlem od jednoduchých svačinek až po a la carte menu.

Návštěvníci jsou na hřišti vítáni a čeká na ně špičkový servis. Pouze při rezervaci tee time si zjistěte, kdy mají svůj čas vyhrazeni členové klubu. Cena green fee na Cruden Bay činí 80 liber ve všední den a 85 liber o víkendech.

Na webových stránkách hřiště najdete řadu doporučení na ubytování. Vybírat lze z široké nabídky, od hotelů přes Bed & Breakfast až po pronájem chatek s vlastním stravováním. Přenocovat můžete v samotném Cruden Bay nebo v okolních vesničkách. Pro ty, kteří by postrádali městský život, je alternativou sedmatřicet kilometrů vzdálený Aberdeen.

Kromě golfu se můžete v oblasti těšit také na úchvatnou přírodní scenérii s rozeklanými útesy, dlouhými písečnými plážemi, vlnícími se řekami a tyčícími se vršky. Kraj je pověstný hrady, zámky i whisky. Tzv. Castle Trail a Whisky Trail jsou unikátními zážitky a měli byste si na ně při své golfové dovolené rozhodně udělat čas.

Připraveno ve spolupráci s časopisem Golf.
www.casopisgolf.cz

| CRUDEN BAY GOLF CLUB

Aulton Road, Cruden Bay, Aberdeenshire,
Scotland, AB42 0NN
e-mail: bookings@crudenbaygolfclub.co.uk
tel.: + (+44) 01779 812285
www.crudenbaygolfclub.co.uk

Hlavní hřiště
Počet jamek: 18, par: 70 (muži), 73 (ženy)
Fee: po–pá: 80 liber za den nebo kolo
so–ne: 85 liber za kolo

St. Olaf Course
Počet jamek: 9, par: 64 (muži), 68 (ženy)
Fee: po–pá: 20 liber za den
so–ne: 30 liber za den

Právní rozbor: novela insolvenčního zákona se zaměřuje na šikanózní návrhy

Vládní návrh změny insolvenčního zákona předložený 14. února 2012 zavede v případě svého schválení trest za bezdůvodné podání insolvenčního návrhu ze strany věřitelů ve formě pokuty až do výše 50 tisíc korun. Návrh také nově zahrnuje pro insolvenční soud možnost zjevně bezdůvodně podaný návrh odmítnout, a to už v řádu několika dnů. Novelizace byla vládou předložena jako reakce na rozmáhající se praxi věřitelů spojenou s podáváním návrhů na zahájení insolvenčního řízení podle insolvenčního zákona. Věřitelé se totiž často snaží vytlačit z konkurenčního boje osobu (dlužníka), vůči níž je návrh podáván, a poškodit ji na pověsti a důvěryhodnosti. Proto je cílem předlohy co nejvíce eliminovat podávání takovýchto tzv. šikanózních návrhů. Tyto návrhy ztěžují dotčenému subjektu možnost ucházet se o veřejné zakázky či o úvěr. Celá popsaná praxe spočívá pouze v diskreditaci takového subjektu a znejistění jeho postavení v očích potencionálních smluvních parterů – nezáleží tak na tom, zda o úpadku bude rozhodnuto.

Za dobu účinnosti insolvenčního zákona se totiž jednoznačně ukázalo, že pouhá informace o zahájení insolvenčního řízení zveřejněná soudem v insolvenčním rejstříku je veřejností vnímána silně negativně – to, že se subjekt byť jen údajně nachází ve finančních problémech, pro něj může mít likvidační následky. Přestává být relevantním partnerem v případných obchodních vztazích, a to se všemi neblahými důsledky pro chod podnikání.

Dle aktuálně platné právní úpravy soud insolvenční návrh odmítne, když nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí o úpadku. Těmi jsou v případě platební neschopnosti zejména mnohost věřitelů (alespoň dva), existence peněžitých závazků (více než třicet dnů po splatnosti) a neschopnost dlužníka tyto závazky hradit. Pro případ předlužení je takovým předpokladem vedle mnohosti věřitelů i skutečnost, že souhrn dlužníkových závazků převyšuje hodnotu jeho majetku.

Je třeba uvést, že v současnosti platný insolvenční zákon již obsahuje určité záruky pro dlužníka proti šikanózním návrhům.

Už u podmínky mnohosti věřitelů zákon skýtá záruku proti umělému vytváření takového předpokladu. Ten není splněn v případě, že navrhovatel převedl některou pohledávku za dlužníkem či její část na třetí osobu v období šesti měsíců předcházejících podání návrhu. Pokud k takovému účelovému jednání došlo a neexistují další věřitelé, soud návrh odmítne. Soud tak učiní rovněž v případě, kdy dlužník prokáže, že se do platební neschopnosti dostal v důsledku protiprávního jednání třetí osoby (to se však netýká předlužení). Za zmíněné protiprávní jednání se považuje zejména krádež či trestný čin dlužníkova zaměstnance. Soud však takový návrh odmítne jen tehdy, pokud dlužník prokáže svou dobrou víru a bude schopen nepříznivý stav odvrátit do tří měsíců od splatnosti peněžitých závazků. Dalším důvodem pro odmítnutí insolvenčního návrhu je dle současné judikatury situace, kdy se navrhovatel snaží podáním návrhu obejít standartní soudní řízení ohledně jeho sporné pohledávky.

Také § 147 insolvenčního zákona skýtá ochranu dlužníka v souvislosti s podáním šikanózního insolvenčního návrhu. Konkrétně jde o možnost domáhat se náhrady škody a jiné újmy proti navrhovateli, vznikla-li zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu. Toto ustanovení se použije v případě, kdy byl insolvenční návrh odmítnut vinou navrhovatele, což je v pochybnostech vždy.

Navrhovaná změna zákona byla 11. července 2012 schválena Poslaneckou sněmovnou ve třetím čtení. Soud podle ní bude moci za situace, kdy shledá jinak formálně bezvadný insolvenční návrh věřitele „zjevně bezdůvodným“, tento návrh bez nařízení jednání odmítnout do sedmi dnů od jeho podání – a ukončit tak návrhem zahájené insolvenční řízení. Příkladný výčet návrhů, které budou soudem posuzovány za zjevně nedůvodné, bude obsahovat samotný insolvenční zákon po schválení navrhované změny ve svém § 128a. Jde zejména o případy, kdy insolvenční navrhovatel dokládá svou aktivní legitimaci pohledávkou zjevně spornou, či pohledávkou, ke které se pro účely rozhodnutí o úpadku podle insolvenčního zákona nepřihlíží (např. dosud nesplatná pohledávka nebo pohledávka uměle vytvořená rozdělením a postoupením části takové pohledávky na jiný subjekt za účelem zajištění plurality věřitelů). Bezdůvodný bude také návrh podaný opětovně, u něhož navrhovatel nedoloží, že splnil povinnosti uložené mu případně předchozím rozhodnutím o neúspěšném insolvenčním návrhu. Stejně tak návrh, kterým navrhovatel sleduje zneužití svých práv na úkor dlužníka.

V rozhodnutí, jímž soud insolvenční návrh odmítne pro zjevnou bezdůvodnost, může být navrhovateli za takové podání uložena pořádková pokuta podle občanského soudního řádu až do výše 50 tisíc korun. Konkrétní výši pokuty určí soud s přihlédnutím ke všem okolnostem případu.

Zároveň s přijetím novely insolvenčního zákona (a s ohledem na eliminaci společenského dopadu na osobu dlužníka, spojeného se zahájením insolvenčního řízení na návrh věřitelů) by mělo dojít k úpravě znění vzorové vyhlášky oznamující zahájení insolvenčního řízení. Ta bude mít pouze informativní charakter a podání věřitelského insolvenčního návrhu tak nebude samo o sobě vypovídat o skutečnosti, zda se daný dlužník nachází v úpadku či nikoliv.

V době uzávěrky tohoto čísla Satisfakce byl návrh novely schválený Poslaneckou sněmovnou předložen ke schválení Senátu, který se jím bude zabývat nejdříve 15. srpna 2012 (na výsledky jednání Senátu tedy již v tomto článku nemůžeme reagovat). Pokud navrhovanou změnu insolvenčního zákona schválí Senát a podepíše prezident, nabude účinnosti prvním dnem měsíce, který bude následovat po jejím vyhlášení. Tyto změny se budou vztahovat i na insolvenční řízení zahájená před účinností novely. O dalším průběhu legislativního procesu vás budeme informovat na našem webu www.urmr.cz.

text (BR)

text Miroslav Mašek, foto archiv

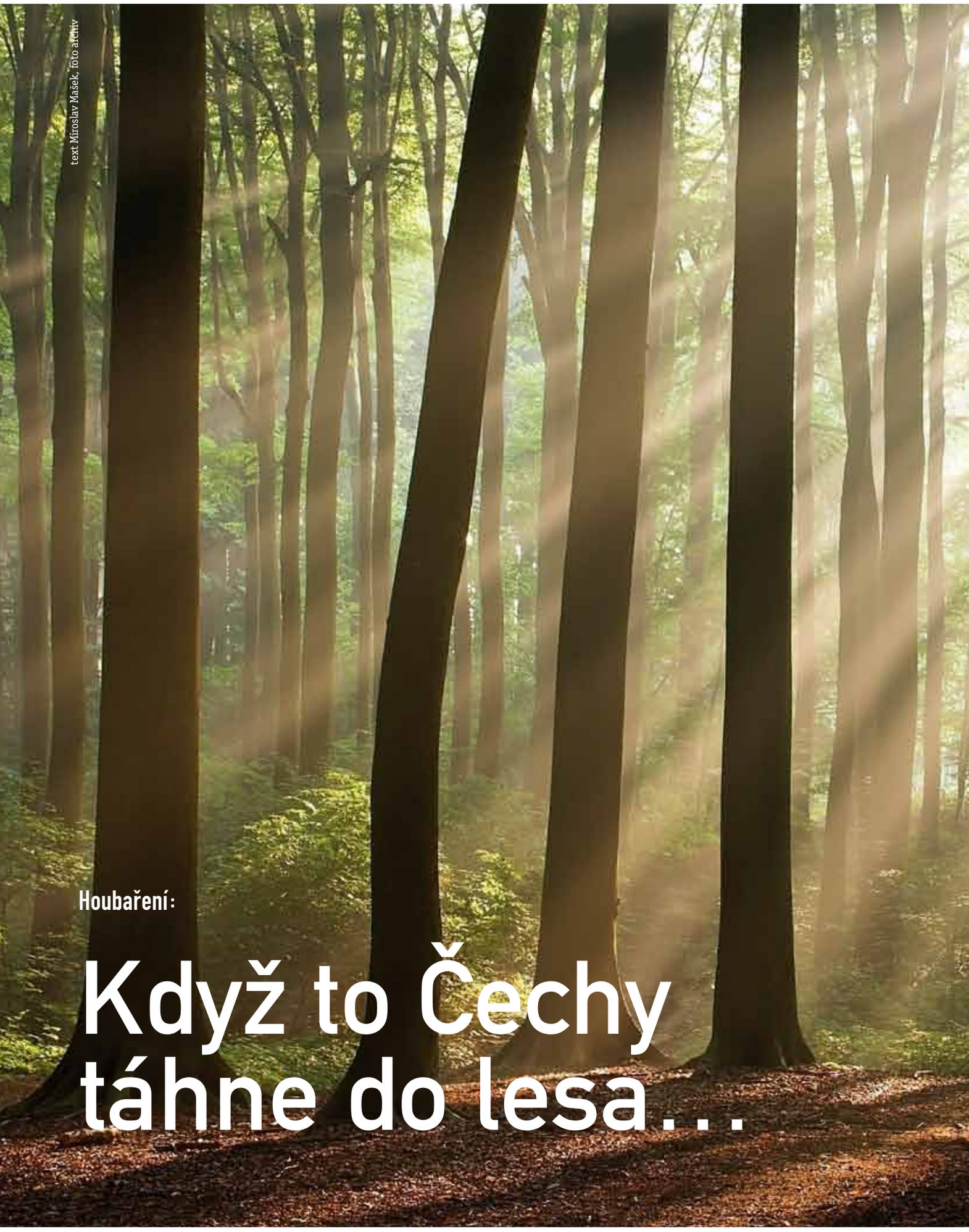

Houbaření:

Když to Čechy táhne do lesa…

Snad každý národ má své specifické záliby, nad kterými cizinci jen nechápavě kroutí hlavou. Češi prosluli jako nejvášnivější houbaři planety – alespoň jednou ročně vyrazí do lesa s košíkem sedm z deseti našich krajanů, což nikde ve světě nemá obdoby.

Trochu historie

Houby jsou přitom součástí potravy člověka už odnepaměti. Nejpozději v době, kdy naši předci upustili od čistě loveckého způsobu obživy a zaměřili se převážně na pěstování plodin a chov domácích zvířat, se houby staly častou položkou jídelníčku. Nejstarší dochovaný výraz pro houbu – gubar – je starý asi 3500 let a pochází ze sumerštiny. Houby jedli i antičtí Řekové a Římané, o čemž svědčí řecký výraz spongos a latinský funguli či fongus. U nejvyšších společenských vrstev, jako byla šlechta a církev, patřily vybrané druhy hub v čele s lanýži k luxusním pochutinám. Doklady o tom, které druhy si oblíbil prostý lid, však bohužel kvůli negramotnosti a ústnímu předávání informací neexistují. Jisté je, že houby byly vítaným doplňkem jídelníčku a že jejich význam narůstal zejména v dobách hladu – za války či neúrody. A co první zmínka o houbách a z nich chystaných pokrmech? Pochází z 1. století našeho letopočtu z knihy receptů s názvem De re coquinaria (O předmětu vaření). Autor – Marcus Gavius Apicius – zde mj. popsal dva recepty na houbové ragú.

Za rekordy mykologické říše

V sezóně často narazíte (nejen) v médiích na houbaře pyšnící se obrovskými hřiby a bedlami nebo několika košíky se stovkami krásných zdravých plodnic. Za skutečnými rekordy mykologické říše je však třeba vyrazit do zahraničí.

Absolutní rekord, pokud jde o rozměry, hmotnost a stáří, překvapivě nedrží plodnice, ale vlastní houba (respektive podhoubí) václavky smrkové. Toto podhoubí bylo objeveno v roce 1998 na západním pobřeží USA v Oregonu v pohoří Blue Mountains. Rhizomorfy václavky – čili její podhoubí tvořené stmelenými vlákny – zde zasahují území o rozloze neuvěřitelných 965 hektarů. Celková hmotnost se odhaduje na několik set tun. Analýzy DNA prokázaly, že geneticky se jedná o samostatné individuum, jehož vývoj dle běžného ročního růstu trval 2400–8600 let! Jde tedy pravděpodobně o nejstarší žijící organismus naší planety. Člověk zkrátka občas netuší, po čem v lese šlape…

Ani plodnice některých druhů se ale za své rozměry nemusejí stydět. Z Anglie je doložen choroš o rozměrech 170 x 147 x 53 centimetry a hmotnosti 284 kilogramů, z Holandska třeba vějířovec obrovský vážící sedmdesát kilo.

Co se týče jedovatosti, je nejnebezpečnějším zabijákem i u nás rostoucí muchomůrka zelená. Na paty jí šlape zákeřná čepičatka z Asie.

A co nejdražší houby? O prvenství bojují dvě zcela rozdílné rody. V jednom rohu ringu stojí čirůvka Tricholoma matsutake, která patří v Japonsku mezi rodinné stříbro a za niž jsou zdejší kulináři schopni zaplatit i 2000 dolarů za kilogram. Druhý roh kolbiště okupují bílé lanýže z Alby v Piemontu, které se dle sezóny, úrody a kvality prodávají za 4000–15 000 eur za kilo. Žádná svačinka za babku.

Průkopnická rodina Smotlachových

V našich končinách jsou rozměry i cena jedlých hub o poznání skromnější, přesto – nebo právě proto – každý rok hlavně v létě a na podzim vypuká houbařské šílenství. Studie České zemědělské univerzity z roku 2007 říká, že průměrná česká rodina v roce 2006 nasbírala přes 8 kilo hub. To v součtu znamená nasbíraných 26 tisíc tun hub v hodnotě téměř 2,7 miliardy korun.

Co nás ale na houbaření tolik láká?

Podle Michala Mikšíka z České mykologické společnosti hlavně odpočinek. A dlouholetá tradice. Tu založila rodina Smotlachova v čele s neúnavným popularizátorem houbaření Františkem Smotlachou. Odmítal rozšířený názor, že většina druhů hub je jedovatých, a dle vlastních slov osobně vyzkoušel jedlost u 1700 z nich. Veřejně pojídal muchomůrku citrónovou, o níž se věřilo, že je smrtelně jedovatá, a celé půlstoletí

se věnoval osvětě. V roce 1912 uspořádal v Praze první mykologickou výstavu, roku 1921 založil už zmíněnou Českou mykologickou společnost. Svým nadšením „nakazil“ i děti a vnoučata. Vrcholem Smotlachova díla se stal Atlas hub jedlých a nejedlých z roku 1950. V něm houby doslova osvobodil – jen asi 120 druhů popsal jako nejedlé nebo jedovaté, zatímco přes tisícovku z nich označil za jedlé.
Zejména díky Františku Smotlachovi se tak z Čechů stal národ houbařů, který každoročně s košíky, zavíracími nožíky a pevným odhodláním NAJÍT vyráží do lesů.
Jak jste na tom vy? Odoláváte většinovému koníčku, nebo už se nemůžete dočkat smaženice a houbové omáčky? Každopádně buďte opatrní – ne náhodou se říká, že jedlé jsou vlastně všechny houby, ale některé jen jednou…

| Houbařské mýty

Mýtus: Jedovaté houby páchnou a jejich chuť je odporná, takže je snadno poznáte.
Pravda: Všechny opravdu jedovaté houby mají chuť a vůni příjemnou nebo alespoň nenápadnou.

Mýtus: Houba okousaná od slimáka nebo lesní zvěře nemůže být jedovatá.
Pravda: I pro člověka nejjedovatější muchomůrka zelená je pro veverky a plže pamlskem.

Mýtus: Jíst se dají všechny houby, které rostou na pařezu.
Pravda: Ani náhodou – třeba nenápadná a prudce jedovatá čepičatka jehličková často roste na tlejících stromech.

Mýtus: Lze sušit i červivé houby, protože červům změna prostředí nevyhovuje a sušené houby opustí.
Pravda: Červi v sušině samozřejmě zůstanou a rozloží se v ní. Dobrou chuť…

Mýtus: Jed lze z hub odstranit povařením.
Pravda: Nikoliv, ty skutečně jedovaté si svůj jed podrží. Po tepelných úpravách je možné požít pouze několik málo druhů hub nejedlých – třeba hřib žlučník.

Mýtus: Všechny jedovaté houby mají pestré barvy.
Pravda: Mnohé smrtelně jedovaté jsou zcela nenápadné – bílé nebo šedivé.

| Kde hledat

v lese
www.myko.cz
www.houbareni.cz

text Miroslav Mašek, foto archiv Václava Moravce

Václav Moravec:

Novinařina nezná pevnou pracovní dobu

Jeho tvář i hlas zná v Česku z obrazovky a rádia snad každý. Prošel redakcemi několika rozhlasových stanic, dlouhodobě působí ve veřejnoprávní televizi a přednáší žurnalistiku na vysoké škole. Václav Moravec je zkrátka své práci oddaný tělem i duší a novinařinou si splnil dětský sen.

Kdyby se Václav Moravec nestal novinářem, kde bychom ho dnes vídali?
Asi v nemocnici jako lékaře nebo za katedrou jako učitele. Mezi mé nesplněné sny patří i oblast práva, která mě jako studenta zajímala. Od začátku jsem ale věděl, že chci být novinářem. Nicméně dnes trochu lituji, že jsem si nepodal dvě přihlášky na vysokou školu. Vystudoval jsem žurnalistiku na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze a cítím jistý handicap, že jsem neabsolvoval i nějaký další obor. Nyní na naší fakultě přednáším a patřím k zastáncům dvouoborového studia.

Co přispělo k rozhodnutí věnovat se žurnalistice?
Rozhodně to nebyly vzory v rodině – zednický zámečnický rod Moravců proslul svou zručností. Já jsem manuálně nezručný, jablko spadlo daleko od stromu. (smích) Můj vztah k žurnalistice se utvářel už v dětství, díky prarodičům jsem vyrůstal na poslechu rozhlasu. I proto jsem si na fakultě hned v prvním ročníku zvolil rozhlasovou specializaci – rádio mi jako médium bylo nejbližší. Další člověk, který mě v této souvislosti ovlivnil, byla profesorka Pechancová na Gymnáziu v České Třebové. Šly mi slohové práce, tak mě popostrčila k tomu, abych napsal svůj první článek do okresních novin.

K psané žurnalistice jste přičichl už na střední škole. Kdy jste získal první rozhlasové zkušenosti?
Také na gymnáziu, někdy v roce 1990 nebo 1991. Stal jsem se spolupracovníkem Československého rozhlasu, konkrétně krajského studia v Hradci Králové pro okres Ústí nad Orlicí. O něco později vzniklo ve východních Čechách soukromé rádio Profil, pro které jsem – už při vysokoškolském studiu – také začal pracovat.

Vzpomenete si na první vysílání v rádiu?
V začátcích šlo o telefonické vstupy a redaktorskou činnost. Při cestách autobusem z Letohradu do České Třebové jsem si psal příspěvky, které jsem odpoledne nahrával. Množství živého vysílání nebylo tak velké jako dnes, navíc by nás jako elévy na přímé vstupy ani nepustili. Ale na rozdíl od dnešních studentů začínajících v médiích jsme měli velkou výhodou, protože nám mnohé chyby procházely. Byla zde euforie ze soukromého rozhlasového vysílání, takže jsme si mohli ledacos dovolit. V současnosti je míra profesionality mnohem vyšší – kdybych si dnes pustil své první vysílání, asi bych se styděl. (smích)

„Rádio mi bylo odjakživa bližší než televize."

A jak to bylo s vašimi začátky v televizi?
Rádio mi vždy přišlo bližší, intimnější, i proto jsem se televizi dlouho vyhýbal. První nabídka na vysílání diskuzního pořadu s mou moderátorskou maličkostí přišla z České televize někdy v roce 1997. Tehdy jsem odmítl, protože kromě studentských začátků v regionální televizi jsem s tímto médiem neměl zkušenosti. A hlavně jsem si říkal, že přijmout nabídku vlastního diskuzního pořadu by člověk měl až tak ve čtyřiceti, jak je to běžné v zahraničí – neboť takový pořad je jedním z vrcholů kariéry. A mně bylo pětadvacet. Nakonec jsem kývl až v roce 2003 dramaturgovi Čestmíru Fraňkovi, řediteli zpravodajství Zdeňku Šámalovi a šéfredaktorovi Michalu Petrovovi.

Co vás přesvědčilo?
Bylo to spíše přátelsko-osobní rozhodnutí, protože si těchto pánů velmi vážím. A je pravda, že předtím jsem už dvakrát odmítl. Navíc jsem dostal trochu strach, aby v budoucnu podobná nabídka ještě vůbec někdy přišla.

Jestli se nepletu, v té době jste také působil v BBC.
Ano, do české redakce jsem nastoupil v roce 2000. Abych mohl současně pracovat i v jiném médiu – tedy v České televizi – musel jsem dle pravidel BBC dostat schválení od vedení přímo z Londýna. Musím přiznat, že jsem nabídku pracovat v televizi přijal jako pokus o televizní zkušenost. Zjistil jsem, že zkušenosti z rozhlasu jsou pro televizní moderátory velkým přínosem. Rádio vás totiž naučí improvizaci a jako médium je pro moderátora velmi složité – máte k dispozici pouze mluvené slovo, kdežto v televizi i nonverbální komunikaci apod.

Byl pro vás přechod k televiznímu vysílání obtížný? Učil jste se třeba zvládat svůj projev před zrcadlem?
Když jsem začínal s Otázkami, veřejnost i kolegové novináři měli jistá očekávání. Čekalo se, zda Moravec porazí konkurenční diskuzní pořad TV Nova, čekal se střet Otázek a Sedmičky. A prvního čtvrt roku se psalo, že Otázky divácky tolik netáhnou. V delší perspektivě se ale ukázaly jako úspěšnější. Začátky tedy byly těžké. Přemýšlel jsem, jestli při vystupování před kamerou mám nějak zásadně změnit své chování. To mě v počátcích limitovalo. Hodně mi pomohl tehdejší generální ředitel Jiří Janeček. Říkal jsem mu, že se v televizi necítím dobře. A on odpověděl: „Co blbnete, vždyť jste si za patnáct let vybudoval pozici v rozhlasu, tak neříkejte, že to nezvlád-

Těší mě...

když některý politik drží slovo
že diváci zůstávají Otázkám věrní
a že mám práci, která mě baví
že v mém okolí jsou lidé, o které se doma
i v práci mohu opřít

Vadí mi...

omezenost těch, kteří nám vládnou,
a jejich jednání podemílající důvěru
v demokracii
to, jakým způsobem se lidstvo chová
k přírodě
žlučovitost a zloba některých lidí

nete i v televizi. Musíte se na všechny kritiky vykašlat a být svůj.“ A citoval režiséra Karla Pecha, který říkal: „Musíte před kamerou udělat pche a dávat do toho srdce.“ Na tuhle větu často vzpomínám – když je totiž člověk svůj, diváci mu věří. Nesmíte nic hrát a předstírat. A ani cvičit před zrcadlem. Tohle mé poznání přispělo k tomu, že Otázky začaly být úspěšné. Kdybyste mi před devíti lety řekl, že v roce 2012 se ještě budou vysílat, nevěřil bych. Životnost moderátorů diskuzních pořadů i samotných pořadů u nás totiž bývá 3–5 let, na rozdíl od Británie či USA, kde jde i o dvacet let.

„Nikdy, když jdu před kameru, se necítím úplně připraven.“

Jak vypadá vaše příprava, abyste se při vysílání cítil jistý?

Nikdy, když jdu před kameru, se necítím úplně připraven. Každou neděli si ještě v jedenáct říkám, že bych potřeboval další dva dny. Připodobňuji naši práci ke genealogii, kdy máte tak košatý strom informací souvisejících s tématem, že nikdy nestihnete prostudovat úplně všechny. Pro přípravu však dělám maximum. Důležitá je i kontinuita. Když večer usedám k Událostem nebo Hyde Parku, vnímám je jako kolega-novinář, který chce slyšet, co padlo v jiných pořadech, abych na to v Otázkách mohl navázat. Je to jako v medicíně – novinařina nezná pevnou pracovní dobu.

Díváte se někdy zpětně na už odvysílané Otázky?

Takový masochista nejsem. Navíc bych v nich asi viděl takové množství chyb, že bych si říkal: Jak jsi tohle mohl udělat? Spíše si přehrávám sporné momenty nebo čtu přepisy pořadů – zejména když jsem nucen odpovídat na dotazy či stížnosti, které docházejí na Etický panel ČT nebo Radu ČT. Zjišťuji, zda jsem se opravdu dopustil vytýkané chyby. A argumentuji vůči kontrolním orgánům, v čem bylo či nebylo pochybení moderátora.

A co považujete za pochybení?

Často nacházím místa, kdy jsem politika mohl ještě víc chytat za slovo, kdy jsem mohl víc oponovat. Pod tlakem času a přímého přenosu se ne vždy rozvzpomenete na další souvislosti, které jste si nastudoval.

Připravujete si na hosty spíše okruhy témat, nebo i konkrétní otázky?

I konkrétní otázky. Scénář pořadu mívá zhruba dvacet stránek, které musím promyslet. Na každé probírané téma připadá asi dvacet otázek, které vycházejí z mé přípravy a přesvědčení, že právě na toto se novináři onoho člověka ještě dostatečně neptali. Snažím se ale kombinovat položení připravených vycizelovaných otázek s reakcemi na odpovědi respondenta.

Kolik otázek za jedno natáčení v průměru padne?

To je dobrá otázka. Hodně to závisí právě na respondentech. Někteří politici používají strategii „umluvit moderátora k smrti“. Moderátor pak může v očích veřejnosti působit nervózním či hulvátským dojmem, protože jim skáče do řeči – neboť mu nechtějí umožnit doplňující otázky.

inzerce

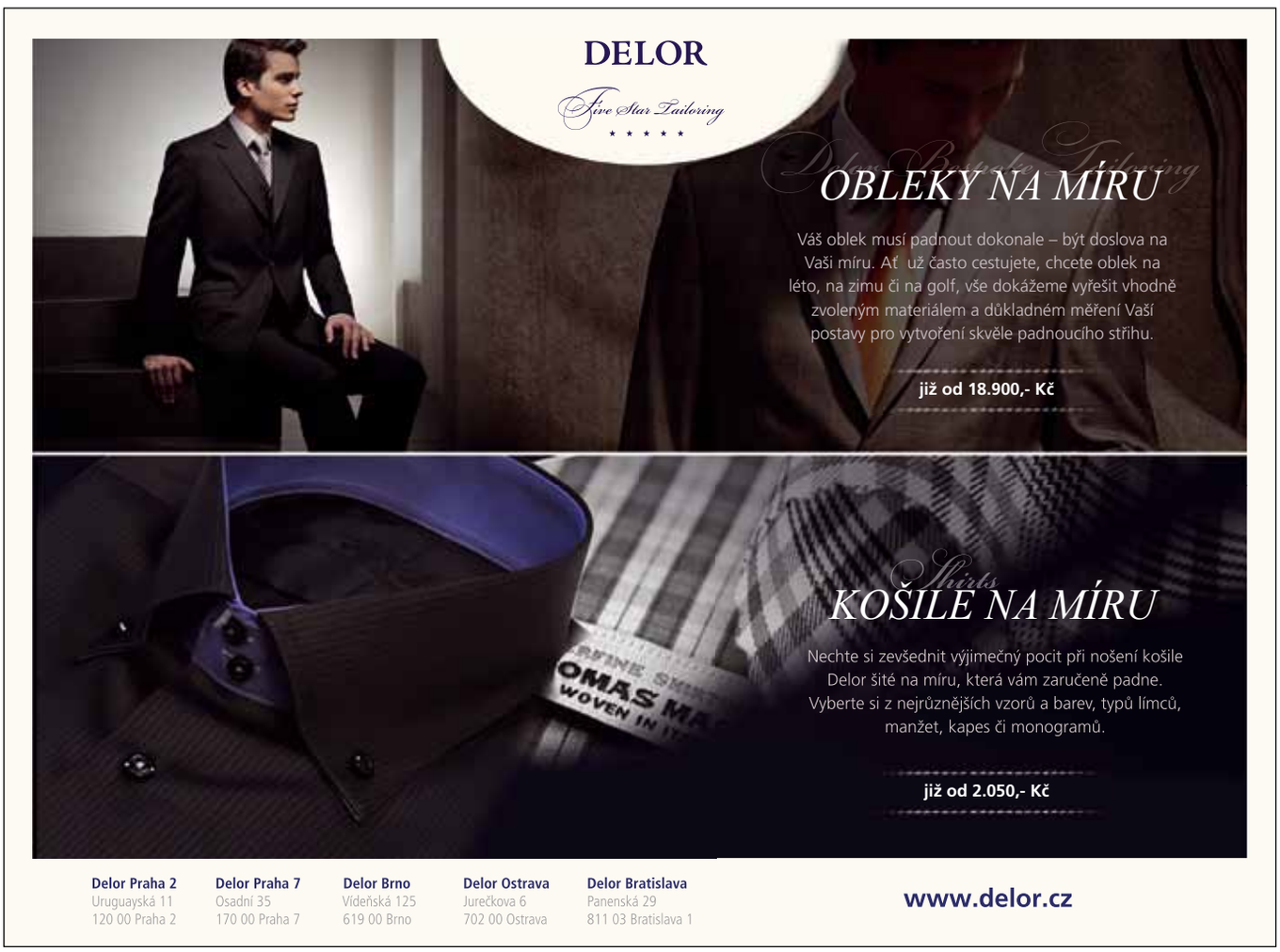

U takového člověka je otázek méně než u hosta, který má třeba ostych před kamerou a odpovídá stručně. Statistiky si nevedu, ale odhadem za hodinu pořadu může padnout i devadesát otázek.

Jak jsou na tom čeští politici se schopností prezentovat se v médiích?
Existují ostřílení kozáci, třeba Petr Nečas, Bohuslav Sobotka, Miloš Zeman nebo Miroslav Kalousek. Lidé, kteří se v politice pohybují delší dobu, uměli se poučit ze svých chyb a stali se výbornými komunikátory. U nich musí člověk být ostražitý. A pak existují politici, kteří jsou pro novináře snadným úlovkem – např. ministryně kultury Alena Hanáková. Obecně je třeba říct, že se česká politika v oblasti mediálního vystupování velmi profesionalizovala. Každý politik má PR poradce, mnozí procházejí mediálním tréninkem. Někdy jim to ale paradoxně škodí, protože svázaní poučkami a všemi těmi tréninky jsou pak v křeči a nepřirození. A to divák pozná.

Stává se, že vás někdo z hostů Otázek takzvaně „dostane"?
Bezesporu. Často zmiňuji svou chybu, kdy Vlastimil Tlustý přinesl do studia kopie smluv s věřiteli a využil Otázky k tomu, aby „dokázal", že peníze půjčené na stavbu jeho domu ve Slaném jsou čisté. A já na jeho hru zprvu bohužel neúmyslně přistoupil. Takže určitě v Otázkách najdete chyby, ale podstatné je, aby se z nich člověk snažil poučit.

„Týdně dostanu od diváků dvacet dopisů a padesát mailů."

Zmínil jste dotazy a stížnosti, které vám diváci zasílají.
Týdně dostanu tak dvacet dopisů a padesát mailů. S reakcemi mi pomáhají dramaturgové, protože není v silách jednoho člověka vše zodpovědět. Dopisy a maily ale vlastně ukazují, že Otázky – stejně jako třeba Reportéři ČT – jsou svého druhu instituce. Lidé se na nás obracejí s názory na zhlédnutý pořad nebo s tipy na témata. Nebo aby nám vynadali, protože mají pocit, že jsme měli někoho nechat zatknout nebo umlátit ve studiu palicí. (smích) Pro mě je důležité – např. když jsou mými hosty levicový a pravicový politik – aby tábory kritiků, kteří mi píší, byly v rovnováze.

Stává se, že některý z politiků odmítne pozvání do Otázek?
Poměrně často a napříč všemi stranami. Nedávno

např. nikdo z ČSSD nechtěl přijít ohledně špatné administrace evropských peněz v Ústeckém kraji. Pavel Drobil z ODS odmítl přijít kvůli problematice Lesů ČR, Radek John z Věcí veřejných kvůli napětí v kauze státního zastupitelství. Nebo jsme nesehnali nikoho z nejužšího vedení Strany zelených k diskuzi o energetické politice s ministrem průmyslu a obchodu. Asi jednou měsíčně jedna židle zůstane prázdná. Tím jasně říkáme divákům, že jsme udělali maximum, aby oslovený člověk získal prostor. To, že ho nevyužil, je jeho věc.
A proč politici odmítají? Často mají pocit, že když řeknou ne, Otázky od tématu ustoupí. Ale to je vydírání České televize. U nás důležitá témata u ledu neskončí, protože je úkolem televize veřejné služby se jim věnovat.

Trénujete svou výslovnost?
Na škole jsem ji procvičoval. K dobré výslovnosti velmi pomáhá moderátorům průprava v rádiu, neboť jako rozhlasový moderátor se mnohem více musíte věnovat práci s hlasem.

Máte neoblíbená slova, která nerad vyslovujete?
Třeba „rychlobruslařka". Fráze „rychlobruslařka Martina Sáblíková" mi dělala opravdu problémy. Nebo různé latinské názvy a občas i výslovnost některých cizích slov.

A co před časem pověstná islandská sopka Eyjafjallajökull?
No… Ano… Tu jsem většinou raději nevyslovoval. (smích) Stačilo říct „výbuch islandské sopky". Ale když máte čas a ověříte si, jak se nějaké jméno přesně vyslovuje, není to problém. Je to o cviku – jako řízení auta.

V létě mají Otázky Václava Moravce prázdniny. Nestýská se vám?
Otázky se sice několik týdnů nevysílají, ale pořád pracujeme – už nyní chystáme volební vysílání. I dovolenou jsem musel kvůli podzimním krajským a senátním volbám zkrátit.

A co myslíte, stýská se po Otázkách v létě politikům?
Řekl bych, že ne. Že už několik let si napříč politickým spektrem přejí, abych přestal otravovat…

Řekl jste, že novinařina nezná pevnou pracovní dobu. Máte čas na relaxaci?
Vypínám tak, že unikám ke knížkám. Baví mě literatura faktu a memoáry. Teď mám rozečtený Ruský deník Anny Politkovské. A čtu ho už rok, což se mi běžně nestává – svědectví je totiž tak otřesné, že knihu musím i na několik týdnů odložit… To, o čem se v ní píše např. v souvislosti s tragédií v Beslanu, je prostě brutální… Kromě knížek relaxuji ještě v přírodě, rád jezdím na kole a houbařím.

| Václav Moravec

- narodil se v roce 1974 v Ústí nad Orlicí
- rozhlasový a televizní redaktor a moderátor
- vystudoval žurnalistiku na Univerzitě Karlově v Praze
- prošel rádii Profil, Český rozhlas, Evropa 2, Frekvence 1, dnes působí v Rádiu Impuls
- v letech 2001–2006 pracoval v české redakci BBC
- od roku 2003 moderuje diskuzní pořad České televize Otázky Václava Moravce

text Miroslav Mašek, foto archiv Ferrari

Ferrari FF:

Revoluce z Maranella bez konkurence

Revoluční auto. Boření mýtů a hranic. Zábava i praktičnost. Jízda v extrémních podmínkách. Vůz na okruh i pro rodinu. To vše má jednoho fascinujícího společného jmenovatele: Ferrari FF.

Ferrari FF už svým jménem naznačuje, že máte tu čest s unikátním vozem, nepodobným dosud žádnému automobilu se vzpínajícím se koněm ve znaku. FF totiž znamená Ferrari Four, jinými slovy čtyřmístné auto s pohonem čtyř kol.
A kromě těchto dvou primátů se pyšní i mnoha dalšími – jde mj. o největší v Maranellu dosud vyvinutý model.
Jestli něco u Ferrari skutečně umějí, pak je to skloubení úchvatných vlastností do jednoho celku. FF není výjimkou. Jeho karosérii typu shooting brake navrhlo studio Pininfarina.
A podařilo se mu spojit mohutný dvanáctiválec, čtyři sedadla i zavazadlový prostor o objemu úctyhodných 450 litrů do skutečného klenotu, který potěší vaše oko, ať se na něj budete dívat z kteréhokoliv úhlu. Svalnaté tvary jako u 599 GTB Fiorano, světla připomínající hadí oči z modelu 458 Italia, rozměrná chromovaná maska chladiče, široká a ostře řezaná záď s výklopnou stěnou, čtyři koncovky výfuku… Nic z toho vás nenechá na pochybách, že i Enzo Ferrari by řekl: Zase jsme ukázali, co vše dokážeme nejlépe na světě.

Ne náhodou v Maranellu tvrdí, že vytvořili nejrychlejší čtyřmístné auto světa.

FF však není jen hezké, ale zaujme i pěknou řádkou vychytávek. Pod kapotou najdete motor V12 převzatý z okruhového speciálu FXX. Tahle hračka o objemu 6,3 litru dává Ferrari FF nejvyšší výkon 660 koní při 8000 otáčkách za minutu a nejvyšší rychlost 335 km/h. Z nuly na stovku pak vůz vystřelí za 3,7 sekundy. Ne náhodou v Maranellu tvrdí, že vytvořili nejrychlejší čtyřmístné auto světa.
Tomu, že vůz má ze všech Ferrari největší cestovní ambice, odpovídá především už zmíněný pohon všech kol. Je zajištěn patentovaným systémem 4RM o hmotnosti pouhých 45 kilogramů (standardní systémy 4x4 váží dvojnásobek), který umožňuje inteligentně rozložit výkon na každé z kol dle potřeby. Díky tomuto zařízení můžete s FF jako s prvním Ferrari vyrážet na cesty skutečně kdykoliv a kamkoliv – zvládá stejně dobře silný déšť i sníh. Pro hračičky doplníme ještě několik dalších libůstek: Standardem jsou adaptivní magneto-rheologické tlumiče SCM3, keramické brzdy Brembo nebo dvouspojková převodovka F1. K čemu by ale toto vše bylo, kdybyste sice mohli vyrazit na dlouhou cestu, ale nemohli skoro nic vzít s sebou? Nedostatku místa se v FF opravdu bát nemusíte. Zavazadlový prostor lze sklopením zadních sedadel zvětšit až na 800 litrů, a to už je opravdu něco. Pohodlně naložíte třeba golfové bagy a cestovní kufry,

při troše šikovnosti i jízdní kolo nebo snowboard. Samozřejmostí (podobně jako u ostatních modelů Ferrari) je možnost k vozu dokoupit originální sadu kožených zavazadel. A věřte, že – sladěné s interiérem vozu – vypadají opravdu úchvatně.

Žádnému jinému výrobci se nepodařilo tak esteticky a nenásilně propojit výhody supersportu s výhodami cestovního vozu.

Podobně komfortní je prostor i v samotné kabině. Díky dlouhým dveřím se na přední i zadní sedadla dostanete velmi snadno. Sedadlo řidiče lze nastavit ve všech směrech, díky chytře tvarovanému středovému tunelu i palubní desce je vepředu místa skutečně nadstandardně. Na to jsou ostatně řidiči Ferrari zvyklí. Jak je to však s prostorem na zadních sedadlech? I zde Ferrari FF předstihuje konkurenci o několik tříd a nabízí více luxusu než mnohé limuzíny. Vynechat ale nesmíme ani pracoviště řidiče. Ne, nebojte se, není usedlé a nudné jako u většiny vícemístných aut. Je to přece Ferrari! Volant s integrovanými ovladači připomíná závodní speciály, nechybí flexibilní zobrazování zvolených dat na trojici přístrojů. Displej tachometru tak lze např. při parkování jednoduše zaměnit za záběry z přední a zadní kamery. Sedmistupňovou dvouspojkovou převodovku zkrotíte pádly pod volantem.
Pokud bychom Ferrari FF měli charakterizovat pouhými dvěma slovy, nejspíše by zněla „dokonalé spojení“. Žádnému jinému výrobci aut na světě se totiž dosud nepodařilo tak citlivě, esteticky a nenásilně propojit výhody supersportu s výhodami praktického cestovního vozu. FF tak

je skutečným průkopníkem, prvním ve své třídě, zkrátka bez konkurence. Ať už jste příznivci brutální akcelerace, která vás zatlačí do sedadla, rádi jezdíte na hory lyžovat s kompletní výbavou nebo preferujete rodinné dovolené, FF je tu pro vás vždy s tou nejvyšší kvalitou svých služeb. A nikdy nezklame.

Hostem slavnostního otevření showroomu Scuderia Praha se stal pilot formule 1 Felipe Massa.

V České republice si lze klenoty z Maranella včetně revolučního FF prohlédnout, vyzkoušet a zakoupit díky společnosti Scuderia Praha – jedinému oficiálnímu prodejnímu a servisnímu zastoupení Ferrari a Maserati v tuzemsku. Toto postavení si společnost nevysloužila jen tak, byla založena již v roce 1996 a má tak českém trhu více než patnáctiletou tradici. Důležitým milníkem se stal rok 2006, kdy Scuderia Praha změnila majitele a zahájila novou etapu své existence a růstu. V roce 2007 začala působit pod nynějším názvem, už o rok později otevřela v pražské budově PPF Gate nové originální prostory Maserati. Skutečnou bombou pro všechny fanoušky rudých vozů se však v roce 2010 stalo otevření unikátního showroomu Ferrari v téže budově. Jedná se totiž o jedny z prvních prostor Ferrari na světě vytvořených podle nového originálního designu a konceptu. Ne náhodou se speciálním hostem slavnostního otevření stal pilot formule 1 Felipe Massa. A aby se příznivci rychlých kol při návštěvě sídla Scuderia Praha měli opravdu na co těšit, rozšířila společnost loni své prostory, zázemí a nabídku o značku Abarth. O propracované koncepci služeb, individuálním přístupu i profesionalitě v každém detailu svědčí také obchodní výsledky – v poslední době společnost pravidelně prodá českým řidičům na čtyři desítky vozů Ferrari ročně.

Scuderia Praha

OFICIÁLNÍ DEALER FERRARI A MASERATI

| Scuderia Praha a. s.
Evropská 17, 160 00 Praha 6

Kontakt
Petr Kabát, Sales Manager
tel.: 220 571 335, mobil: 728 833 763
e-mail: PKabat@ScuderiaPraha.cz
www.ScuderiaPraha.cz

Coldplay zahrají v Praze

text Lenka Pospíšilová, foto archiv

Kodaňským koncertem začíná v srpnu evropské turné britské skupiny Coldplay. 16. září pak dorazí s písněmi nejen z posledního alba Mylo Xyloto i do Prahy.
Londýnské hudební uskupení, které se dalo dohromady v roce 1996, bývá obvykle řazeno do škatulky alternativní rock, případně piano rock. Chris Martin (zpěv, klávesy, kytara) se dal za studií dohromady se spolužákem Jonnym Bucklandem (kytara, harmonika, vokály) a začali si říkat Pectoralz. Po pár týdnech se přidal Guy Berryman (basová kytara, harmonika, vokály) a jméno se změnilo na Starfish. Will Champion se kvůli kapele naučil na bicí, kromě nich hraje na klavír a doplňuje vokály. Jméno Coldplay pochází z roku 1998.
Známými se stali v roce 2000 singlem Yellow, téhož roku vydali první album: Parachutes. Další album, A Rush of Blood to the Head, vyšlo o dva roky později. V roce 2005 pak X&Y, 2008 Viva la Vida or Death and All His Friends, které získalo několik Grammy, a vloni v říjnu Milo Xyloto. K tomu v letech 2003 a 2009 vyšla dvě alba z koncertů a v roce 2007 výběr pod názvem The Singles.
Rockové aranžmá se spojuje s poměrně romantickými introspektivní texty nesenými vysokým hlasem Chrise Martina. Vyprávějí jak jinak než o emocích, úspěších a neúspěších, poučení z vlastních chyb, návratech a někdy i nápravách. Videoklipy oplývají líbeznými animacemi (Trouble), jiné třeba impresivními záběry ve skvěle vybraných lokacích natočenými na slow motion. Stejně tak mají alba buklety všeho druhu: legendární Delacroixovu Svobodu vedoucí lid, fotografii kapely i současnou počítačovou grafiku.
Za prvních pět let svého působení získali několik cen, včetně šesti BRIT Awards (třikrát jako nejlepší kapela, což se podařilo poprvé v historii), čtyři ceny MTV a sedmkrát Grammy. Coldplay jsou dnes jednou z nejprodávanějších kapel na světě, X&Y se dokonce stalo nejprodávanějším albem roku. Mezi nejznámější asi patří píseň Paradise a Princess Of China, kterou nazpívali a nahráli s Rihannou, Fix You či Scientist. Celkem je mezi posluchači přes padesát milionů nahrávek a koncerty bývají pravidelně vyprodané.

Synot Tip Aréna, 16. září 2012, vstupenky od 1200 do 2250 Kč (www.ticketpro.cz)

Hobit natřikrát

Příběh Hobit se během natáčení rozkošatěl Peteru Jacksonovi natolik, že se rozhodl místo dvou dílů, které měly mít premiéru letos a příští rok před Vánocemi, pro tři. Skalní fanoušky tedy čeká bivakování před kiny ještě v létě roku 2014.
Ústřední postava, Bilbo Pytlík, se ocitne na dobrodružné výpravě. Jejím cílem je znovu si nárokovat ztracené trpasličí království Erebor, o které hobity připravil drak Šmak. Zásluhou čaroděje Gandalfa Šedého se Bilbo ocitne ve společnosti třinácti trpaslíků v čele s legendárním bojovníkem Thorinem. Jejich cesta vede přes tajemné země, kde se to hemží skřety, zlobry, obřími pavouky a kouzelníky. Ačkoli cíl – Osamělá hora – leží na východě, musí se skupina nejprve dostat z jeskynního systému, kde se Bilbo ztratí a narazí na Gluma, nebezpečného lstivostí i podlézavostí. Tady také Bilbo získá Glumův prsten, jenž skýtá nečekané možnosti…
Hobit aneb Cesta tam a zase zpátky je původně Tolkienova kniha pro děti. Poprvé vyšla 21. září 1937 a až po sedmnácti letech se objevilo pokračování s názvem Pán prstenů. Česky byl příběh vydán poprvé v roce 1979. Anglický prozaik a literární vědec, profesor na univerzitě v Leedsu se při vytváření fiktivního světa inspiroval mýty a bájemi různých, nejen anglosaských národů. A jeho dílem se zase inspirují další – jedním z nejpopulárnějších je v poslední době zlobr Shrek.
První filmová adaptace Hobita vznikla kupodivu v Praze v roce 1966. Dvanáctiminutový animovaný film tehdy vytvořil animátor a režisér Gene Deitch, výtvarníkem byl Adolf Born, producentem Oskarem oceněný William Snyder a film se promítal v New Yorku. V roce 1967 Snyder začal uvažovat o natočení celovečerního filmu a oslovil Jiřího Trnku. Ten sice nakreslil několik postav, ale když v roce 1969 zemřel, Snyder práva na Hobita prodal. V USA pak v roce 1977 ve společnosti Rankin/Bass Productions vznikl 78 minut dlouhý animovaný film The Hobbit.
Vznikající hraná trilogie má tedy své předchůdce. Nicméně režisér získal 125 stran Tolkienových poznámek k Pánovi prstenů a právo využít je při tvorbě scénáře. Oproti knize a předešlým filmovým zpracováním přinese tedy Jacksonova verze nové zápletky i rozuzlení. Slibuje například vysvětlit, co se vlastně stalo s čarodějem Gandalfem. Po 260 natáčecích dnech a director´s cutu došel Peter Jackson k rozhodnutí, že na dva filmy je materiálu příliš. První díl nazvaný Hobit:

text Lenka Pospíšilová, foto archiv

Neočekávaná cesta vstoupí do českých kin 13. prosince, druhý (Hobit: Cesta tam a zase zpátky) pravděpodobně 15. prosince 2013. Třetí slibuje Jackson zatím na léto 2014.
Herecké obsazení se v mnohém, ale ne ve všech případech, podobá Pánovi prstenů.
V hlavní roli se objeví Martin Freeman, v dalších Stephen Hunter, Peter Hambleton, Eric Vespe, Ian McKellen, Orlando Bloom, Cate Blanchett, Elijah Wood a další. Autorem hudby je Howard Shore. A mimochodem, filmové zpracování přichází do kin v roce 120. výročí narození J. R. R. Tolkiena.

Hobit: Neočekávaná cesta, v kinech od 13. prosince 2012

Nevědomý svědek přišel z Hostu

text a foto Lenka Pospíšilová

Nakladatelství Host vydalo „detektivku“ italského autora Gianrica Carofiglia, která ve světě sklízí úspěchy u čtenářů i filmových diváků. Hlavní hrdina se zdá být ten pravý literární partner na horké letní dny.

Advokát z Bari, Guido Guerierri, prožívá neveselé období: Opustila ho žena, místo ní přišly deprese i další zdravotní potíže. A k tomu beznadějně vypadající případ vraždy. Senegalský učitel, který se živí prodejem padělaných kabelek na pláži, je obviněn z vraždy devítiletého chlapce. Jak ho vyprostit z již téměř nevyhnutelného doživotí? Nevědomý svědek není detektivka v pravém slova smyslu. Spíš než investigativního pátrání se čtenář od hrdiny i jeho konkurentů dočká ekvilibristické rétoriky.

Guido Guerierri je líčen tak, aby byl sympatický širokému spektru čtenářů. Čtyřicítka na dohled, slušně situovaný, i ve špatném období celkem spolehlivý. Je-li třeba, pak i altruista, italsky dobře oblékaný, vždy korektní, ať už si myslí cokoliv. Má přehled o kultuře, sportuje, skleničce se nevyhýbá, ale rozhodně se neopíjí, stráví sám víkend u moře a na pláži si povídá se starší dámou… Zkrátka ideál. Navíc problémy po rozchodu budí přesně vybalancovanou míru soucitu. Kromě rasistického podtextu a latentních citů k dalším ženám nechybí v románu trocha pověrčivosti (opiš dopis desetkrát a rozešli přátelům nebo…), podvědomý odpor ke konzultaci s psychiatrem (nějaké potíže mám, ale nejsem přece blázen), terapie návratem ke sportu z mládí – boxu (což se kromě sociálních kontaktů a zlepšení nálady záhy ukáže jako praktická pomůcka, když je třeba obhájit vlastní kůži pěstí) atp. Zájem budí i exkurz do vnitřních pravidel italských soudů, ovšem nic překvapivého tam nečeká. Nelze se zbavit dojmu, že autor si udělal pečlivé schéma příběhu, „ozdob“ i prostředí a pak jej více či méně umně obalil slovy. Pro dokreslení nechybí texty několika hrdinových oblíbených písní, recept na kuličky z kuřecího masa a v pravidelném intervalu bonmot.

Autor je soudce a senátor v Palermu, věhlas získal prostřednictvím případů s mafií. Nevědomý svědek, v němž čerpá z vlastního života soukromého i profesního, je jeho knižním debutem. Poprvé vyšel v roce 2002, následovala tři volná pokračování: Naslepo (2003), Odůvodněné pochybnosti (2006) a Přechodné dokonalosti (2010).

Román vyšel ve více než patnácti jazycích a původní italský vydavatel jej dosud musel dotisknout devětačtyřicetkrát, poněvadž výtisků se prodaly tři milióny. Mezi detektivkami slušné skóre. Navíc se honosí pochvalnými recenzemi světových novin, příběhy advokáta Guerrieho byly i zfilmovány. V Hostu asi vědí, proč knihu vydali před létem, a to i v elektronické verzi. Čtení na pláž jedna báseň.

Gianrico Carofiglio: Nevědomý svědek. Host 2012

Pistole na nádvoří, atlet Kristus na schodišti

Artbanka Museum of Young Art (AMoYA) poprvé otevřela v červnu 2011, aby v Colloredo-Mansfeldském paláci v Karlově ulici v Praze prezentovala dlouhodobé výstavy prací současných mladých výtvarníků a nových absolventů českých i slovenských uměleckých škol. I dnes zde prezentaci výtvarných děl doplňují autorská čtení a performance.

Přes všechna příkoří z minulých let stále úžasná budova paláce uvítá návštěvníky čtyřmi pistolemi Davida Černého na nádvoří a Superstartem – atletem v nadživotní velikosti zavěšeným v kruzích uprostřed schodištní šachty, zjevem i gestem evokujícím ukřižovaného Krista.

Ve vnitřním křídle je k vidění Second Season šéfkurátora Milana Saláka, na níž prezentují svá díla převážně známá jména jako Ondřej Brody, Jiří David, Milena Dopitová, Kurt Gebauer, Vladimír Skrepl, Marek Kvetán a další. V křídle orientovaném na Smetanovo nábřeží má své prostory osm vysokých výtvarných škol z Prahy, Brna, Liberce, Ostravy, Košic a Bratislavy. Práce studentů vybírá devět kurátorů. Míla Dubská z Leica Gallery zvolila pro současnou výstavu New Inspiration fotopráce pěti mladých autorů konfrontujících vlastní pohled s vnějším světem a jeho pravidly. V „Bytě šíleného sběratele“ současné umění kontrastuje s interiérem z 50. až 80. let. Zde se také konají autorská čtení. Galeristka a jedna z dvanácti kurátorů AMoYA, Olga Dvořáková, shromáždila pod názvem New York Crush díla Dany Bell, Paula Brainarda, Kateřiny Karlové, Marka Kvetána a Seana Micky.

AMoYA zároveň funguje jako platforma Artbanky, projektu, který má podpořit čerstvé absolventy výtvarných škol. V první fázi Artbanka zakoupila díla od bezmála čtyřicítky umělců. Ta si nyní lze z Artbanky pronajmout za částku mezi čtyřmi až deseti tisíci korun. Databáze je k vidění na webových stránkách amoya.cz. Rada, která rozhoduje o nákupech, zasedá začátkem března a září. Součástí aktivit Artbanky, jak organizace sama deklaruje, je také propagace mladých umělců v domácích i zahraničních médiích a jejich prosazování na veletrhy i do galerií.

Projekt Artbanky se prezentuje jako neziskový, není ani státní ani veřejnou organizací, je financován z prostředků Dvorak Sec Contemporary i z rozpočtu Prahy 1. S vazbou na bývalého starostu Prahy 1 Filipa Dvořáka a podporou banky Era se tak poněkud dostává do konfliktu zájmů. Nákup sice podpořilo 600 tisíc korun z veřejného rozpočtu, ovšem nakoupená díla zůstávají v majetku soukromé Artbanky. Budovu zdevastovaného paláce získala od pražského magistrátu do správy Galerie hlavního města Prahy, AMoYA ji má od ní „pronajatou“ zdarma.

AMoYA, Karlova 2, Praha

text a foto Lenka Pospíšilová

Moët ICE Imperial: Svěží chuť léta na ledu

Léto sice pomalu končí, ale nebojte se ho přivolat zpět! Báječnou atmosféru dovolené zaručí Moët ICE Imperial – první šampaňské na světě vytvořené speciálně pro podávání na ledu. Vyznačuje se intenzivní ovocnou chutí, plnou vůní a svěží koncovkou. Stačí jediný doušek a okamžitě se ocitnete na exotické pláži plné zábavy. Moët ICE Imperial, prodávané v nádherné bíle lakované lahvi s černou „vázankou", zlatou vinětou a stříbrnými akcenty, se podává ve velkých sklenicích typu cabernet. Pro nejlepší prožitek doporučujeme do 1 dcl šampaňského šest kostek ledu, lze doplnit lístky máty, plátkem okurky nebo kůrou z bílého grapefruitu.

Moët & Chandon

e-mail: rmoulinchabrot@moet.fr
www.moet.com/iceimperial

Puf La Beeea: nejúspěšnější puf značky KENZO Maison

Ikonický, veselý a nepostradatelný bytový doplněk – Puf La Beeea – s designem od Antonia Marrase, kreativního ředitele značky Kenzo, přináší na český trh společnost Innex. Tvar pufu odpovídá ikonické kabelce od Kenzo Takady. Rozměry činí 47 x 50 centimetrů, vybírat lze z provedení v ovčím rounu ze sardinských ovcí v černé nebo bílé barvě. Puf je opatřen zvoncem a koženým uchem z dámské kabelky.
A věřte, že ve vašem bytě ho nikdo nepřehlédne.
Klasika značky Kenzo Maison stojí 67 392 Kč.

INNEX CZ, s. r. o.

SHOWROOM LUXEMBOURG PLAZA
Přemyslovská 2845/43 (u Paláce Flora),
130 00 Praha 3
tel.: 244 404 304, 603 456 761
e-mail: innex@innex.cz
www.innex.cz

Luxusní manažerské aktovky Markiaro Business CLS

Manažerské aktovky Markiaro Business CLS jsou vyrobeny z prvotřídní telecí kůže s nádhernou úpravou na dotek a zdobeny moderním luxusním prošíváním. Prvotřídní ruční práce italských mistrů a výběr materiálů zanechává jedinečný dojem a pocit výjimečnosti i komfortu. Aktovka je určená do ruky i přes rameno. Manažerské aktovky Markiaro Business CLS jsou vyráběny dle nejvyšších standardů a dodávány s certifikáty kvality a originality. Vybrat si lze z černé, krémové a hnědé barvy. Luxus Markiaro zakoupíte exkluzivně v butiku www.arde.cz.

Arde Style Shop – ARDE.CZ

e-mail: info@arde.cz
tel.: 381 212 483, 381 582 756
online obchod: www.arde.cz

B-47 World Timer: Hodinky pro moderní život

Stále se zlepšující technologie nám umožňují více komunikovat a cestovat napříč světem. Potřeba informací a být ve spojení s ostatními, ať jsme kdekoli, vede také výrobce hodinek k produkci modelů s možností nastavení více časových pásem najednou.
Fortis letos představuje B-47 World Timer hned se třemi nezávislými časovými zónami. První časové pásmo je zobrazeno klasicky – centrální hodinovou a minutovou ručkou. Druhé pásmo GMT zobrazuje centrální oranžová ručka na středovém modrém disku, který se otáčí proti směru hodinových ručeček. Třetí pásmo se nastavuje na otočné lunetě s hlavními městy.
Srdcem hodinek je upravený mechanický kalibr s automatickým nátahem. World Timer je na výběr s bílým nebo černým číselníkem jako dvě limitované edice po 2012 kusech.

NEST, spol. s r. o.

Ke Dráze 422/4, 109 00 Praha 10
tel./fax: +420 281 914 170, +420 281 913 697
e-mail: nest@nest-sro.cz
www.svycarskehodinky.cz

CESR
czech economic subjects rating

Systém CESR spolehlivě ochrání vaše podnikání
před nespolehlivými obchodními partnery

RATING ČESKÝCH EKONOMICKÝCH SUBJEKTŮ
HLÍDÁNÍ INSOLVENCE
HLÍDÁNÍ ZMĚN V OBCHODNÍM REJSTŘÍKU
REGISTR DLUŽNÍKŮ
ADRESÁŘ SUBJEKTŮ

www.cesr.cz

topvision

member of
e·du·a
GROUP

Trénujte s osobnostmi!

10 unikátních tréninků v podzimní sezóně

• Delegování – účinný nástroj zvyšování výkonu a motivace s **Milanem Pryponěm**
• Rétorika a šarm v komunikaci s **Janem Přeučilem**
• Klíčové faktory k dosažení (nejen) diplomatického úspěchu s **Magdalénou Vášáryovou**
• Trénink přesvědčivého projevu a strategie sdělování informací médiím s **Janou Víškovou**
• Trénink brilantní paměti s **Dr. Michaelou Karsten**
• Se stylem! Profesionální mediální komunikace se **Štěpánkou Duchkovou**
• Vítězný tým! Trénink vůdčích schopností s **Mirkem Cabenem**

přihlášku a další kurzy najdete na **www.topvision.cz**

uznávané osobnosti politické, kulturní a manažerské sféry
omezená kapacita, 10–12 účastníků
jen několik málo termínů

top vision s. r. o. | U Půjčovny 952/2, 110 00 Praha 1 | tel.: 234 718 721 | zc@topvision.cz | www.topvision.cz

KALENDÁŘ VZDĚLÁVACÍCH AKCÍ
UNIE PRO ROZHODČÍ A MEDIAČNÍ ŘÍZENÍ ČR, a. s.

Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s. pořádá vzdělávací akce zaměřené na správu pohledávek, řešení obchodních sporů a prevenci jejich vzniku. Semináře představují rozhodčí řízení jako moderní metodu řešení sporů se všemi jejími výhodami, právními důsledky a způsoby využití. Naši odborníci připravují také školení pro obchodní týmy na míru a další specializované akce, přednáší i na odborných konferencích partnerů.

Přehled nejbližších akcí:

Seminář: **Rozhodčí řízení - efektivní nástroj na řešení pohledávek**

11. září 2012 – Brno
9. října 2012 – Brno
6. listopadu 2012 – Brno
4. prosince 2012 – Brno

Workshop: **Efektivní nastavení odběratelských vztahů v oblasti credit managementu**

25.–26. října 2012 – Golf Resort Kaskáda

Semináře se konají v sídle Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR (Cejl 91, Brno). Účastníci získají osvědčení o absolvování semináře, školicí a propagační materiály, občerstvení a roční předplatné lifestylového magazínu Satisfakce zdarma.

Další informace získáte na telefonním čísle 545 242 592 nebo na e-mailu seminare@urmr.cz. Na konkrétní semináře se registrujte na webu www.urmr.cz/seminare.

| Inzerenti Satisfakce

AMSYS, s. r. o.
544 529 990
info@amsyscz.cz

CESR CZ
530 501 935
info@cesr.cz

DELOR INTERNATIONAL, spol. s r. o.
734 313 613
273 130 704

INNEX CZ, s. r. o.
244 404 304
603 456 761
innex@innex.cz

Leaders Magazine
773 515 111
info@leadersmagazine.cz

Lithness, spol. s r. o.
381 582 756
info@arde.cz

NEST, spol. s r. o.
281 914 170
nest@nest-sro.cz

One PR s. r. o.
775 555 805
info@onepr.cz

Porsche Brno
548 421 310
audi.brno1@porsche.cz

Sofis partner, s. r. o.
530 501 935
info@sofispartner.cz

top vision s. r. o.
234 718 721
zc@topvision.cz

Volba exekutora a provádění exekuce

V jednom z předchozích právních článků jsme se zabývali nařízením exekuce, tedy nařízením směřujícím k nedobrovolnému donucení dlužníka ke splnění jeho povinnosti vůči oprávněnému věřiteli. K samotnému nařízení exekuce nepostačí pouhé tvrzení věřitele či předchozí písemný souhlas dlužníka, dle kterého je si svých povinností vědom (uznání dluhu či závazku). Exekuci prostřednictvím zvoleného exekutora, jejímž prováděním se budeme v tomto článku zabývat, lze nařídit a provést obdobným způsobem jako výkon soudního rozhodnutí vykonavatelem (to však pouze na základě pravomocného a vykonatelného exekučního titulu). Výkon soudního rozhodnutí soudním vykonavatelem je prováděn podle platného občanského soudního řádu, kdežto určený exekutor postupuje dle platného exekučního řádu. Co může být exekučním titulem, je stanoveno taxativním výčtem obsaženým v § 40 exekučního řádu, do něhož patří vedle vykonatelného rozhodnutí soudu i vykonatelný rozhodčí nález.

Z uvedeného vyplývá, že exekuci lze nařídit a následně provést jen na základě pravomocného a vykonatelného titulu na návrh oprávněného. Oprávněným může být i osoba, která doložením příslušných listin prokáže, že na ni bylo převedeno či ze smlouvy nebo ze zákona přešlo právo vyplývající z exekučního titulu. Návrh je podáván v případě dobrovolného nesplnění povinnosti povinným podle platného exekučního řádu. V návrhu na nařízení exekuce musí být s uvedením sídla označen exekutor, který má být provedením exekuce pověřen, jakož i soud, kterému je návrh určen. Zásadně sice platí, že exekuci za úplatu provede ten exekutor, který je uveden v návrhu oprávněným a který je příslušným soudem k provedení exekuce pověřen, nicméně účastníci exekučního řízení (v praxi zejména povinný) mají právo se k osobě exekutora vyjádřit. O takovém právu je exekutor povinen účastníky poučit. Účastník exekučního řízení může také podat námitku podjatosti zvoleného exekutora, to však pouze do pěti dnů ode dne, kdy příslušný soud pověřil exekutora provedením exekuce. O podjatosti exekutora na základě námitky rozhoduje s konečnou platností soud. Proti takovému rozhodnutí není přípustné odvolání.

Exekuční řízení je zásadně zahájeno dnem, kdy návrh na nařízení exekuce dojde exekutorovi nebo příslušnému soudu spolu s určením exekutora. Pokud návrh dojde jinému než exekučnímu soudu, tento jej neprodleně postoupí soudu příslušnému, přičemž účinky zahájeného exekučního řízení zůstávají zachovány. Zahájení exekučního řízení brání tomu, aby pro tentýž nárok bylo zahájeno jiné exekuční řízení podle exekučního řádu. Zvolený exekutor může začít provádět exekuci pouze na základě pověření příslušného soudu k jejímu provedení. V případě, že oprávněný podá v téže věci více návrhů na nařízení exekuce, provede exekuci zásadně ten exekutor, který je k tomu příslušným soudem pověřen.

Z návrhu musí být mimo výše uvedených náležitostí též patrné, kdo návrh činí, co návrhem sleduje (nařízení exekuce dle exekučního titulu) a které věci se návrh týká. Návrh musí být rovněž datován a podepsán oprávněným. Dále musí obsahovat jasné označení povinného a oprávněného (u podnikatelů název firmy, sídlo či místo podnikání, identifikační číslo, u nepodnikajících fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození), přesné označení exekučního titulu, který bude k návrhu připojen v originále či úředně ověřené kopii spolu s potvrzením o jeho vykonatelnosti, uvedení toho, co má být exekucí vymoženo, a údaj o tom, zda a v jakém rozsahu povinný svou povinnost dobrovolně splnil.

Pokud návrh neobsahuje všechny zákonem vyžadované náležitosti, je nesrozumitelný či neurčitý, vyzve nejpozději do patnácti dnů od doručení návrhu zvolený exekutor nebo soud, kterému byl návrh doručen, oprávněného, aby návrh opravil či doplnil. Též ho poučí o tom, jakým způsobem má opravu či doplnění provést, a určí mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Exekutor pověřený provedením exekuce činí úkony nutné k jejímu řádnému provedení i bez návrhu a provádí exekuce v pořadí, v jakém mu byla doručena usnesení o nařízení. Od provádění exekuce je upuštěno pouze v případě, že povinný uhradí dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul – avšak pouze v rozsahu uvedeném v návrhu, a náklady exekuce. V tomto případě exekutor oznámí soudu a účastníkům, že od provádění exekuce bylo upuštěno.

Exekutor mohl dříve sám posoudit, jakým způsobem bude nejvhodnější exekuci provést, a vyzvat oprávněného, aby navrhl, jakým způsobem tak má učinit. K tomu mohl oprávněný označit plátce mzdy povinného či plátce jiného pravidelného příjmu povinného, popř. fyzickou či právnickou osobu, vůči které má povinný pohledávku s označením důvodu této pohledávky. Pokud šlo o pohledávku z účtu peněžního ústavu, uvedl oprávněný předmětný peněžní ústav a číslo účtu, z něhož má být taková pohledávka odepsána. Považoval-li to exekutor za účelné, mohl předvolat povinného k dobrovolnému splnění povinnosti uložené mu exekučním titulem a k prohlášení majetku povinného. Majetek, který byl postižen exekučním příkazem, pak povinný nesměl převést na jiného, zatížit ho či s ním jinak nakládat. Právní úkon, kterým povinný porušil tuto povinnost, byl absolutně neplatný.

Novelou exekučního řádu byl však zaveden tzv. institut přiměřenosti, dle kterého je exekutor povinen získávat prostředky od dlužníka nejprve přikázáním pohledávky, teprve poté srážkou ze mzdy nebo jiných příjmů. Až pokud ani jedním z těchto způsobů nebudou potřebné prostředky získány, je možno přistoupit k obstavení majetku. Takový postup dlužníkovi zaručuje, že mu nebude zabaven majetek mnohem vyšší hodnoty, než jakou činí dlužná částka – tedy že kvůli vymáhání několika málo tisícikorun exekutor neobstaví celý účet nebo nemovitost. Pokud povinný nakládá s majetkem, který byl postižen exekučním příkazem, nejsou takové právní úkony nově považovány za absolutně neplatné. Je totiž potřeba, aby se jejich neplatnosti dovolal oprávněný.

Mgr. Bronislav Richter
právník
Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s.

EXCLUSIVE INTERVIEWS, ARTICLES, EVENT PHOTO COVERAGES, UPCOMING EVENTS IN REALTIME WEBPAGE, BROUGHT TO YOU BY LEADERS MAGAZINE

Today's most interactive online forum for important, forward-looking and timely voices and opinions in Central Europe.

LEADERS VISION

WWW.LEADERSVISION.CZ

...řešte svoje věci **kdekoliv**

"Čas jsou prý peníze, ale peníze se nerovnají času. Bez peněz se dá ještě vždy mnoho udělat, bez času nic."
JAN NERUDA

Portál E-ARBITER je internetovým rozhraním pro rozhodčí řízení on-line, vedené prostřednictvím Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a.s. Na jeho platformě je vytvořeno pro každý jednotlivý spor vlastní on-line soudní fórum, kde celé řízení probíhá. Proces řešení sporu je založen pouze na elektronické komunikaci, a to od podání rozhodčí žaloby až po vydání rozhodčího nálezu.

On-line průběh umožňuje účastníkům sporu se kdykoliv přihlásit do soudního fóra a vidět tak aktuální stav řízení a elektronický spis. Ihned je možné podat jakékoli podání či předložit důkaz.

Odpadají výdaje za korespondenci, ztracené a nedoručené dopisy či předvolání. Řízení je účastníkem vedeno z vlastní kanceláře nebo z kteréhokoli místa na světě – bez papírování a osobní účasti na jednáních.

Rozhodčí řízení vedené prostřednictvím on-line soudního fóra portálu E-ARBITER zvyšuje komfort, šetří čas a snižuje náklady. To vše při zachování plné legálnosti a legitimity procesu, v němž je hlavní důraz kladen na bezpečnost a ochranu komunikace. Naplněným mottem portálu E-ARBITER je **„SVOBODA KDEKOLIV KDYKOLIV"**

e-arbiter
ON-LINE SOUDNÍ FÓRUM

provozovatel portálu E-ARBITER.cz
Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a.s.
office: Cejl 91, Brno 60200 Česká republika
Recepce tel.: +420 545 242 598
GSM brána: +420 739 573 440
Fax: +420 545 210 245
E-mail: unie@urmr.cz
Web: www.e-arbiter.cz, www.urmr.cz